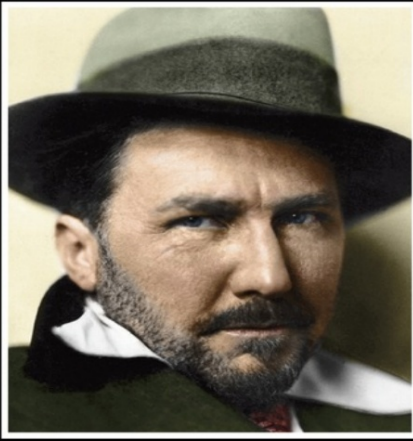
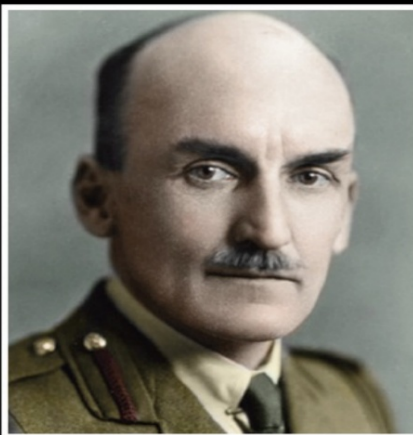
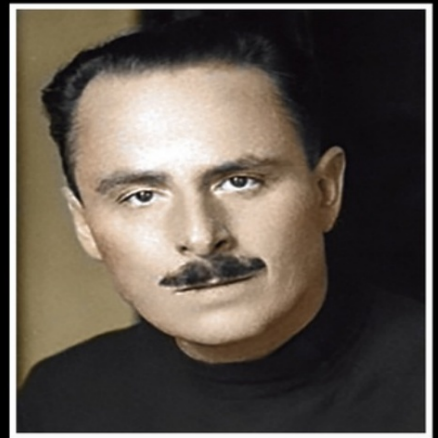
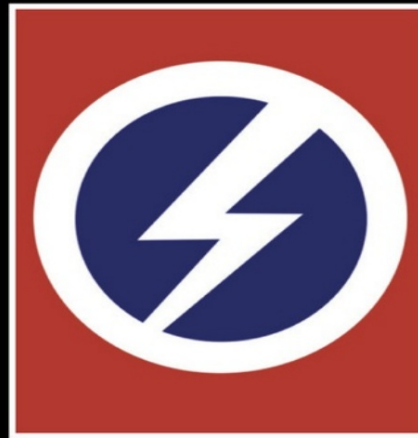

FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE
'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

Volume One

Фашистські голоси

Есе з «Фашистського щоквартального журналу» 1936-1940 років

Том перший

Фашистські голоси

Есе з «Фашистського щоквартального журналу» 1936-1940 років

Том перший

Авторське право © 2019 Sanctuary Press

Ltd. Усі права захищено. Жодна частина цієї книги не може бути відтворена в будь-якій формі будь-якими електронними чи механічними засобами, включаючи фотокопіювання, запис або зберігання та пошук інформації без письмового дозволу видавця.

ТОВ «Санктuari Прес»

Шелтон-стріт, 71-75

Ковент-Гарден

Лондон WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com

Електронна пошта: info@sanctuarypress.com

ФАШИСТСЬКІ ГОЛОСИ - ТОМ ПЕРШИЙ

Це видання містить есеї:

Джон Беккет

Джеймс Дреннан

Нора Елам

Генерал Франко

Генерал-майор Дж. Ф. К. Фуллер Йозеф

Геббельс Дж. К. Гейдон

Макс Хангер

Джоріан Дженкс

Вільям Джойс

Доктор Роберт Лей

Френсіс Макевой

Сер Освальд Мослі

Езра Паунд Відкун Квіслінг

Альфред

Розенберг Артур Рід

Енн Сіліг-Томанн Клод

Саттон Александер

Рейвен Томсон А. Юсуф Алі

ЗМІСТ

[Фашистські голоси](#)

[Філософія фашизму, сер Освальд Мослі, Німеччина та її жінки, Анн](#)

[Зеліг-Томанн, Що таке соціалізм?, Йозеф Геббельс, Світова філософія та](#)

[зовнішня політика, Альфред Розенберг, Фашизм, жінки](#)

[та демократія, Нора Елам, Дорогоцінні акри, Джоріан Дженкс, Гітлерівський](#)

[Берхтесгаден – ідилія Нової Німеччини, Джоан Морган, Північна](#)

[світова федерація, Відкун Квіслінг,](#)

[Інтерпретація фашизму, Клод Саттон, Війна в Іспанії, генерал-майор J.C.F. Фуллер, Промова](#)

[генерала Франко до економічної ортології, Езра Паунд, Причини](#)

[спаду, А. Рейвен Томсон, Зраджена революція, Езра Паунд,](#)

[Марксизм, доктрина розпаду, Френсіс Макевой, Ворог – лібералізм, Дж.](#)

[К. Гейдон, Томас Карлайл – націонал-](#)

[соціаліст, Вільям Джойс, Вільям Морріс – націонал-соціаліст, Артур](#)

[Рід, Єврейський міф, «Скептик»](#)

[Мусульманський світ і Палестина, автор А. Юсуф Алі, «Фашизм і](#)

[діалектика», автор А. Рейвен Томсон, «Позбавлені спадщини землі»,](#)

[автор Френсіс Макевой, «Корпоративна економіка», автор А.](#)

[Рейвен Томсон, «Нацистський рух у перспективі», автор](#)

[Джеймс Дреннан, «Соціал-демократія в занепаді», автор Джон Беккет,](#)

[«Фашизм і війна», автор генерал-майор Дж. Ф. К. Фуллер,](#)

[«Вперед у фашизмі», автор Освальд Мослі, «Сила через радість», автор](#)

[доктор Роберт Лей, «Німецька зимова допомога»,](#)

[автор Макс Хангер.](#)

Філософія фашизму сера Освальда Мослі

Лекція сера Освальда Мослі, прочитана в Англомовному союзі в середу, 22 березня 1933 року.

О Ваші опоненти стверджують, що фашизм не має історичного підґрунтя чи філософії, і моїм завданням сьогодні вдень є припустити, що фашизм має глибоке коріння в історії та підтримується деякими з найкращих польотів спекулятивного розуму. Я, звичайно, усвідомлюю, що не так багато філософії пов'язано з нашою діяльністю в колонках щоденної преси, і коли ви прочитали, що я мав читати лекцію на тему «Філософія фашизму», ймовірно, багато хто з вас сказав: «Яке відношення цей гангстер має до філософії?» Однак, я сподіваюся, ви повірите, що ці великі дзеркала суспільної свідомості не завжди дають дуже точне відображення, і хоча ви читаете лише про найцікавіші моменти нашого прогресу, є й інші моменти, які мають певну глибину думки та конструктивну концепцію. Поки що певною мірою правда, що фашистська філософія не набула дуже конкретної та визначеної форми, але ви повинні пам'ятати, що фашистська віра існує лише трохи більше десяти років: це зростання останнього десятиліття. Однак його філософське підґрунтя вже здатне до певного формулювання, і це сталося за набагато коротший проміжок часу, ніж відповідний розвиток у будь-якій іншій великій політичній вірі в історії. Так само, як сам фашистський рух у кількох великих країнах просувався до влади з феноменальною швидкістю, так і фашистська віра та філософія як постійна концепція, ставлення до життя, розвивалися набагато швидше, ніж філософії старіших вірувань. Візьмемо, наприклад, лібералізм: між працями таких людей, як Вольтер і Руссо, та остаточним формуванням ліберального кредо в руках англійських державних діячів наприкінці вісімнадцятого та на початку дев'ятнадцятого століття пройшов дуже довгий проміжок часу.

Фактично, ці великі політичні рухи та психологічні потрясіння лише дуже повільно кристалізувалися в певну систему мислення, а також систему дій; і у випадку фашистів, ймовірно, досить скоро очікувати, що через десять років вона набуде конкретної кристалізованої форми. Тим не менш, я вважаю, що фашистську філософію можна виразити зрозумілими термінами, і хоча вона робить абсолютно новий внесок у думку цієї епохи, все ж можна показати, що вона черпає як своє походження, так і свою історичну підтримку з усталеної думки минулого.

По-перше, я вважаю, що більшість філософій дії походять із синтезу культурних конфліктів попереднього періоду. Там, де в епоху культури, думки, абстрактних спекуляцій ви знаходите дві великі культури в різкій антитезі, ви зазвичай знаходите в наступну епоху дії певний синтез на практиці між цими двома різкими антитезами, що призводить до практичного кредо дії. Ця концепція може здатися вам певною мірою шпенглерівською; і цілком правдою є те, що великий німецький філософ, ймовірно, зробив більше, ніж будь-хто інший, щоб зобразити широкий фон фашистської думки. Але це дуже широкий фон. Це великий фон світової історії, з якого виникає фашистська пропозиція.

Не набагато більше. І, можливо, йому заважає наблизитися до теми його вроджений песимізм, який, своєю чергою, я б скромно сказав вам, походить від його повного незнання сучасної науки та розвитку механіки.

Якщо ви подивитеся крізь окуляри Шпенглера, ви неодмінно дійдете висновку про *****конвертер електронних книг ДЕМО-версія водяних знаків*****

крайній песимізм, бо вони затьмарюють фактор, який вперше дає людині можливість повністю позбутися проблеми бідності. І я вважаю, що саме неправильне розуміння нашим німецьким філософом цього величезного нового фактора призводить його до песимістичного висновку. Тим не менш, це жодним чином не знецінює його величезний внесок у світову думку.

Ви справедливо зробите висновок, що моя гіпотеза про шлюб, здавалося б, протилежних культур, що призводить у наступну епоху дії до народження філософської дитини періоду, яка виражається в дії, має певні походження від шпенглерівської думки. Але я думаю, що можу показати вам, як на практиці ця теза працює у випадку фашизму. Я б припустив, що в минулому столітті основна інтелектуальна боротьба виникла через величезний вплив ніцшеанської думки на християнську цивілізацію двох тисяч років. Цей вплив усвідомлювався лише дуже повільно. Його повні наслідки лише сьогодні виявляються. Але куди б ви не звернули увагу в сучасній думці, ви знайдете результати цієї колосальної боротьби за оволодіння розумом і духом людини. Була релігія, яка, на думку Заходу, протягом багатьох століть широко домінувала в людській думці. І раптом, вперше, ця релігія та ця думка були фактично оскаржені, і її основи, принаймні на той момент, були похитнуті. Її було засуджено з шаленою енергією та надзвичайним генієм – фундаментально засуджено.

Я не — як ви побачите пізніше — сам висуваю аргументи проти християнства, бо збираюся показати вам, як, на мою думку, ніцшеанська та християнська доктрини здатні до синтезу. Але на цьому етапі мені необхідно дослідити суттєві відмінності між цими двома віросповіданнями та побачити, де накопичилися відмінності, а де проявляються подібності. Як ви знаєте, Ніцше кинув виклик усім основам християнської думки. Він фактично сказав: «Це релігія раба та слабкого. Це віра людей, які тікають від життя, які не хочуть дивитися в очі реальності, які шукають порятунку в якомусь мрійливому потойбічному житті — порятунку, для якого вони не мають ні життєвої сили, ні мужності, щоб здобути його тут, на землі. Воно походить від духу слабкості та капітуляції». Він засудив це у великій фразі, якщо я правильно пам'ятаю, як «релігію, яка скувала та послабила людство».

І замість цієї віри він створив концепцію надлюдини, людини, яка стикається з труднощами, небезпекою, йде вперед крізь матеріальні речі та труднощі довкілля, щоб досягти, перемогти та створити тут, на землі, свій власний світ. Це був виклик усім основам не лише думки, а й життя. І це похитнуло до основ мислення світу. Тим, хто серйозно переймався цією суперечкою в той час, мабуть, здавалося, що одне з цих вірувань має вийти переможцем, а одне чи інше має загинути; що будь-яке поєднання, будь-який синтез цих суперечливих доктрин був абсолютно виключеним.

Тепер я вважаю, як це часто буває в повсякденному житті, що віросповідання, які здаються такими несхожими, насправді схильні до певного примирення при детальнішому розгляді, і навіть до певного синтезу; і я думаю, що можу показати вам, що насправді в сучасній фашистській доктрині ви знаходите повне поєднання величних рис обох віросповідань. З одного боку, ви знаходите у фашизмі, взятому з християнства, взятому безпосередньо з християнської концепції, величезне бачення служіння, самозречення, самопожертви заради інших, заради світу, заради своєї країни; не знищення особистості, а радше злиття особистості з чимось набагато більшим, ніж вона сама; і у вас є ця основна доктрина фашизму — служіння, самовіддача — тому, що фашист повинен вважати найвеличнішою справою.

і найбільший імпульс у світі. З іншого боку, ви знаходите, запозичені з ніцшеанської думки, мужність, виклик усім існуючим речам, що перешкоджають руху людства, абсолютне зречення доктрини капітуляції; тверду здатність боротися з усіма перешкодами та долати їх. Фактично, ви маєте створення доктрини людей сили та самопомогти, що є іншою видатною характеристикою фашизму.

Отже, ми знаходимо — гадаю, можу стверджувати — певний поєднання цих двох великих доктрин, що виражається в практичному кредо сучасного фашизму. І це, власне, проявляється в усьому нашому ставленні до життя. Ми можемо звести його до найдрібніших деталей загального існування. Від найширшого та найабстрактнішого уявлення ми можемо дійти до найдетальніших речей повсякденного життя.

Ми вимагаємо від усіх наших людей головної концепції державної служби, але ми також поступаємося їм у відповідь і вважаємо, що у фашистській концепції держава повинна визнавати абсолютну свободу. У своєму суспільному житті людина повинна поводитися як гідний член держави, у кожній своїй дії вона повинна відповідати добробуту нації. З іншого боку, вона отримує від держави натомість повну свободу жити та розвиватися як особистість. І в нашій моралі — і я думаю, що, можливо, можу стверджувати, що це єдина суспільна мораль, в якій приватна практика повністю збігається з публічним протестом — у нашій моралі єдиним критерієм будь-якого морального питання є те, чи перешкоджає воно або руйнує якимось чином силу індивіда служити державі. Він повинен відповісти на питання: «Чи шкодить ця дія нації? Чи шкодить вона іншим членам нації? Чи шкодить вона моїй власній здатності служити нації?» І якщо відповідь на всі ці питання чітка, індивід має абсолютну свободу робити все, що він хоче; і це надає людині значно більшу міру свободи в державі, ніж будь-яка система, встановлена державою, чи будь-яка релігійна влада коли-небудь надавала людині.

Найближчим підходом до цього морального випробування, можливо, був підхід грецької цивілізації, яка за своєю організацією, звичайно, мала уявлення про державу, не набагато поступаючись сучасному фашистському уявленню.

Таке ставлення, таке філософське підґрунтя нав'язує фашисту певні дуже чіткі правила соціальної поведінки, які є детальним викликом існуючому порядку речей, хоча ми не будемо заглиблюватися в ці деталі, окрім того, що покажемо, що ці загальні принципи можна звести до деталей. Наприклад, ми вважаємо смішною систему, в якій людину можуть оштрафувати, якщо вона навіть ризикує заподіяти собі шкоду, випивши напої після години, коли це дозволено законом, але яка, у своїй публічній якості більшої чи меншої публічної особи, може безкарно вчиняти дії, які можуть загрожувати всій структурі держави. Якщо вона ризикує завдати собі найменшої шкоди, вся сила закону мобілізується проти неї; проте у своїй публічній якості вона може загрожувати всьому життю Нації: вона може загрожувати самим стовпам держави.

Фашистський принцип — це приватна свобода та служіння громаді. Це нав'язує нам у нашому суспільному житті та у нашому ставленні до інших людей певну дисципліну та певну стриманість; але тільки в нашому суспільному житті; і я маю дуже переконливо стверджувати, що єдиний спосіб мати приватну свободу — це суспільна організація, яка вносить певний порядок в економічний хаос, що існує у світі сьогодні, і що така суспільна організація може бути забезпечена лише методами влади та дисципліни, які притаманні фашизму.

Однак, повертаючись до філософського боку, ми виявляємо, що фашисту його філософія природно нав'язала певну дисципліну в житті, впорядкований атлетизм, як я б це назвав, і почуття довіри до лідерства, віру в авторитет, що є чужим іншим рухам. І тут ми одразу стикаємося з фундаментальними принципами соціалізму та лібералізму.

Соціалізм, звичайно, різко відрізняється від лібералізму своїм уявленням про економічну організацію; *****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

але у філософії, я думаю, мало хто з соціалістів чи лібералів не погодиться з тим, що вони справді мають спільне походження, якщо ми повернемося досить далеко у світогляді Вольтера-Руссо; і понад усе останнє. Тепер, чи можу я запропонувати вам фундаментальну різницю, яка тут виникає між лібералізмом і соціалізмом, з одного боку, і фашизмом, з іншого? Руссо, на нашу думку, або зробив велику помилку, або його дуже неправильно зрозуміли. Руссо сказав про рівність. Ми відповідаємо: якщо ви маєте на увазі рівність можливостей, так; якщо ви маєте на увазі рівність людей, то ні. Це абсурд. Я особисто вважаю, що якщо його правильно прочитати, Руссо мав на увазі рівність можливостей, що головна атака Руссо була спрямована — і справедливо спрямована — на декадентську систему, за якої він жив. Він фактично сказав: «Абсурдно, що ця лінива, занепадаюча дворянство Франції» (якою вона, безсумнівно, була на той час) «може претендувати на привілеї, які душать життя нації. Рівність можливостей — це основоположна річ. Нехай правлять ті, хто гідний правити. Нехай ніхто не править тому, що його дід довів, що він гідний правити». Це був бунт проти привілеїв, твердження, що людина з талантом і здібностями повинна бути людиною, яка керує справами великої нації. Але цю доктрину підхопили його пізніші учні, як таку, що вона означає рівність людей, що всі люди рівні.

З цієї концепції виникає вся помилка, як ми її бачимо. Це явний і очевидний абсурд. Одна людина, розумом і статуєю, надзвичайно відрізняється від іншої. Це не питання, як часто кажуть соціалісти, моральної чи духовної рівності. Це зовсім інша річ. Морально та духовно людина, яка підмітає підлогу великого бізнесу, може бути значно кращою за керівника цього бізнесу. Але питання в тому, яка людина підходить для виконання якої роботи. Яка належна функція, яку вона повинна виконувати? Деякі люди хороші в одному, а деякі в іншому. Звичайно, ми повністю виключаємо концепцію соціального класу з фашизму, оскільки вона ґрунтується на випадковості спадковості; але ми стверджуємо, що одні люди від природи здатні робити певні речі, а інші — ні. І як тільки ви приймаєте цю основу мислення, ви кидаєте виклик усій концепції демократії.

Ви заперечуєте переконання, що кожне питання у світі, яким би складним воно не було, може вирішити будь-хто, яким би недосвідченим він не був; і справді, розглядаючи це в цьому світлі, абсурдно, що техник у уряді чи в будь-чому іншому може бути навчений людьми, які розглядають цей предмет приблизно п'ять хвилин на рік. Якби я зайшов до інженерної майстерні, спостерігав за роботою інженера, а потім почав би пояснювати йому, як це робити, він би сказав мені — і справедливо — що я самовпевнений дурень. Так само, що від людини, яка зовсім не вивчала проблеми країни, слід очікувати, що вона поставить свій кухоль пива на прилавок і піде до виборчої дільниці та дасть детальні інструкції щодо того, як її країна має керуватися протягом наступних чотирьох років, нам здається абсурдною ідеєю. «Усі люди рівні, і всі люди однаково кваліфіковані висловлювати свою думку з будь-якого питання, якщо це питання таке складне, як управління країною»: саме так соціал-демократія інтерпретує твори Руссо, і ця концепція явно абсурдна. Однак, це філософська основа всієї демократичної системи. Тому ми кидаємо виклик цій базовій концепції, що всі люди рівні у вирішенні всіх проблем. Ми приймаємо та робимо своєю рівність можливостей і ми виступаємо – і повинні виступати – проти концепції привілейованої спадковості.

Коли людина довела свою спроможність, вона може досягти найвищих посад у країні, і вся наша система освіти має бути такою. Але вона не повинна бути на вершині лише тому, що її батько чи дід були там до неї. І тому, з одного боку, ми кидаємо виклик привілеям правих, а з іншого боку, ми кидаємо виклик абсурдній доктрині лівих про те, що всі люди від природи рівні. Тепер ви можете сказати, і, можливо, сказати з часткою правди, що

ці доктрини вже чули раніше, що це було основою бонапартизму, або, якщо повернутися ще далі до його походження, цезаризму.

Звичайно, це правда, що фашизм має історичний зв'язок з цезаризмом, але сучасний світ глибоко відрізняється від форм та умов стародавнього світу. Сучасна організація занадто велика та занадто складна, щоб спиратися лише на якусь людину, яким би обдарованим вона не була. Сучасний цезаризм, як і все сучасне, є колективним. Воля та талант окремої людини замінюються волею та здібностями дисциплінованих тисяч, які складають фашистський рух. Кожна чорносорочниця є окремою клітиною колективного цезаризму. Організована воля відданих мас, підпорядкована добровільній дисципліні та натхненна пристрасним ідеалом національного виживання, замінює волю до влади та вищого порядку окремої надлюдини. Тим не менш, цей колективний цезаризм, озброєний зброєю сучасної науки, перебуває в тих самих історичних стосунках, що й стародавній цезаризм, з одного боку, з реакцією та з анархією, з іншого. Цезаризм виступав проти спартацизму, з одного боку, та Патриціанського сенату, з іншого. Ця позиція така ж давня, як і історія останніх двох тисяч років. Але в ті часи їм бракувало можливостей для конструктивних досягнень, які є сьогодні, і єдиний урок, який ми можемо винести з попередніх доказів цієї доктрини, полягає в тому, що щоразу, коли світ під впливом Спартака скочував до повного краху та хаосу, саме ті, кого Шпенглер називав «великими людьми фактів», витягували світ з результуючого хаосу та дуже часто дарували людству століття миру та порядку в новій системі та новій стабільності. І це робили, і робили, сучасні фашистські рухи, «визнаючи певні фундаментальні факти політики та філософії». Знову ж таки, у вас є певний шлюб двох, здавалося б, суперечливих доктрин. Нас часто звинувачують у тому, що ми беремо щось від правих і щось від лівих. Що ж, дуже розумно запозичувати з інших вірувань; відкидати те, що погано, і зберігати те, що добре; і щойно ви відходите від старого парламентського мислення, ви, звичайно, бачите мудрість будь-якого такого курсу. І фашизм, звичайно, бере щось від правих і щось від лівих, і додає до цього нові факти, щоб відповідати сучасній епосі.

У цьому новому синтезі фашизму, наближаючись до нашої безпосередньої ситуації, ми виявляємо, що беремо великий принцип стабільності, що підтримується владою, порядком, дисципліною, який був атрибутом правих, і поєднуємо його з принципом прогресу, динамічних змін, який ми запозичили від лівих. Консерватизм — якщо назвати його так, як його знають у цій країні — вірить у стабільність і підтримує її своєю вірою в порядок; але консерватизм завжди зазнавав невдачі в сучасному світі в своїй нездатності усвідомити, що стабільності можна досягти лише через прогрес: що впертий опір змінам прискорює революційну ситуацію, якої консерватизм найбільше боїться. З іншого боку, ліві завжди не усвідомлювали, завдяки своєму комплексу Руссо, що єдиний спосіб досягти прогресу — це застосувати виконавчі інструменти, за допомогою яких зміни тільки й стають можливими.

Отже, ми дійшли такого висновку: стабільність можлива лише тоді, коли ви готові до впорядкованих змін, бо щоб залишатися стабільними, ви повинні адаптуватися до нових фактів нової епохи. З іншого боку, прогрес, якого прагнуть ліві, можна досягти лише за умови застосування виконавчих інструментів прогресу, а саме: влади, дисципліни та лояльності, які завжди вважалися властивими лише правим. Об'єднуючи ці два принципи, ми створюємо основу фашистської віри та фашистської організації.

Ви знову скажете: «Це знову цезаризм чи бонапартизм. Це перестало бути питанням суто індивідуального лідерства. Механізм, з яким ми маємо справу, надто великий, щоб будь-яка окрема людина могла з ним впоратися самотійно. Тож він став колективним цезаризмом —

лідерство організованої та дисциплінованої маси, об'єднаної добровільною дисципліною ідеалами національного та світового відродження, які пристрасно надихають її. Але основні принципи залишаються незмінними; і тому, хоча ваш фашистський рух може виконати мету, яку цезаризм виконав раніше, може внести порядок у хаос, викликаний конфліктом між Спартаксом та реакцією, може на кілька років чи кілька століть дати великий мир світові, він все ж несе в собі власний розпад і насправді не досягає того, що ми вважаємо необхідним».

Я вважаю, що відповідь на це питання, яке є єдиним справді обґрунтованим, полягає в тому, що завжди раніше бракувало фактора сучасної науки. Тепер у вас є абсолютно новий фактор. Якщо ви можете запровадити у своїй системі управління нову ефективність, і всі визнають, що такі рухи, коли вони приходять до влади, є принаймні ефективними: якщо ви можете привести до уряду хоча б на кілька років виконавчу владу та ефективність, яка досягає результатів, ви можете звільнити — і ви звільните — ув'язненого генія науки для виконання завдання, яке вона має виконувати в сучасному світі. Якими б не були наші розбіжні погляди на структуру держави та економіки, я думаю, ми всі повинні погодитися, що завдяки розумній організації світу, за допомогою сили сучасної науки та промисловості, можна було б раз і назавжди вирішити проблему бідності та раз і назавжди ліквідувати бідність та найгірші ознаки хвороб і страждань у світі.

Отже, якщо можливо мати ефективну форму правління, у вас є в розпорядженні для такої системи, вперше в історії, інструмент, за допомогою якого обличчя землі може бути змінене назавжди. Як тільки головне буде зроблено, як тільки сучасна наука і техніка будуть вивільнені та виконують своє завдання, як тільки ви зміните свою політичну та філософську систему з тимчасової та політичної на постійну та технічну основу, більше не буде потреби в політиці та суперечках, які відволікають світ сьогодні. Проблема бідності буде вирішена, основні проблеми будуть вигнані настільки, наскільки це можливо, і як усі знають, що вони можуть бути вигнані, якщо сучасна наука буде належним чином мобілізована. Тоді людство буде звільнене для тих речей у житті, які дійсно мають значення.

Отже, хоча, можливо, й правда, що деякі з цих явищ у вічних циклах історії вже спостерігалися у світі раніше, і приносили велику користь людству, проте ніколи раніше великі виконавчі рухи не мали можливості виконати своє завдання, яке їм зараз доручає сучасна наука та винаходи.

У момент великої світової кризи, кризи, яка зрештою неминуче поглибиться, на історичному тлі виникає рух, що робить його появу неминучою, несучи певні традиційні атрибути, похідні від дуже славного минулого, але стикаючись із фактами сьогодення, озброєний інструментами, які лише ця епоха коли-небудь дарувала людству. Завдяки цьому новому та дивовижному збігу інструментів та подій проблеми цієї епохи можуть бути подолані, а майбутнє може бути забезпечене в прогресивній стабільності. Можливо, це остання велика світова хвиля безсмертя, вічно повторюваний кесарівський рух; але за допомогою науки та натхненням сучасного розуму ця хвиля понесе людство до дальшого берега.

Тоді, нарешті, «цезаризм», наймогутніше втілення людського духу у високому прагненні до тривалих досягнень, виконає свою світову місію, спокутує свою жертву у боротьбі віків і виконає свою історичну долю. Людство, звільнене від бідності та багатьох жахів і страждань хвороб, щоб насолоджуватися світом, відродженням завдяки науці, все ще потребуватиме фашистського руху, перетвореного на мету нового та благороднішого порядку людства; але вам більше не знадобляться дивні та тривожні люди *****ebook converter DEMO Watermarks*****

які в дні боротьби та небезпеки, в ночі темряви та праці викували сталевий інструмент, за допомогою якого світ перейде до вищих речей.

Німеччина та її жінки, Анна Зеліг-Томанн

Д ПІД ЧАС мого останнього візиту до Англії багато англійок запитували мене про становище жінок у Третьому Рейху. Згідно з розповідями, які вони чули, вони, здавалося, вважали нас лише рабнями. Насправді, вони говорили про це відкрито і додавали, що їм нас шкода від щирого серця. Я хотіла б розповісти вам, як ми, німецькі жінки, ставимося до Нового Рейху, і почну з дружин і матерів.

З історії всім відомо, що за кожною революцією виникають нові конституційні форми, і завдяки повстанню, яке породило ці нові форми, ми зазвичай спостерігаємо фундаментальні зміни і в соціальному житті народу. Нова система в Німеччині, «націонал-соціалізм», стала бажаною зміною для мільйонів сімей, які жакливо постраждали від наслідків війни, що зробила життя тягарем для багатьох матерів та їхніх дітей.

Завданням Адольфа Гітлера було допомогти їм і покласти край катастрофічній ідеї, що «краще взагалі не мати дітей».

Ми не повинні забувати, що егоїзм був основою старої системи до того, як фюрер прийшов будувати новий Рейх. Саме він знову змусив німецьких жінок повірити, що сім'я є головною одиницею держави, а в ній мати є живим символом національного виживання через виховання здорових дітей. Материнство та жіночність повернули собі своє колишнє значення та славу.

СЛУЖІННЯ ДЛЯ МАТЕРІВ

У 1934 році Націонал-соціалістична ліга жінок вперше об'єдналася для серйозної спільної роботи та заснувала Рейхську службу матерів. Ця служба знаходиться під керівництвом кожного відділення Ліги та складається зі спеціальних навчальних курсів, відкритих для всіх жінок, заміжніх чи незаміжніх, молодих і старих. З 1934 року не менше 600 000 німецьких жінок відвідали ці курси та отримали навчання з ведення домашнього господарства, кулінарії та шиття, а також основам гігієни та догляду за хворими. Крім того, оскільки ми, німці, належимо до нації без колоній, ми повинні бути обережними з будь-яким видом сировини, і на цих курсах жінки вчать перетворювати, здавалося б, непотрібні речі на корисну мету. Як правило, кожен курс охоплює десять вечорів, із загальною тривалістю навчання двадцять чотири години.

Вартість такого курсу коливається від двох до трьох марок у сільській місцевості до трьох-п'яти марок у місті. Ті, хто може собі це дозволити, повинні сплатити повну вартість, але додаткові кошти надаються Жіночою секцією Трудового фронту та Націонал-соціалістичною організацією добробуту для тих, хто не може собі цього дозволити. Дуже часто всю суму оплачує роботодавець за дівчину, яка незабаром виходить на пенсію для заміжжя. У Німеччині постійно діють кілька сотень таких Шкіл матерів, які знаходять покликання для тисяч волонтерів-опікунів, вчителів громадського добробуту, молодіжних лідерів тощо.

Саме така робота дає кожній німецькій жінці можливість брати активну участь у житті націонал-соціалістичної держави, бо кожна жінка усвідомлює, що вона повинна брати участь пліч-о-пліч з чоловіками, які несуть таку ж відповідальність за майбутнє нашої нації.

ПРАЦІВНИЦЯ

Ніщо не обговорювалося іншими країнами більше, ніж становище професійних – і працюючих жінок – у Третьому Рейху. Противники націонал-соціалізму наполягали на тому, що з моменту приходу до влади Адольфа Гітлера всіх працюючих жінок примусово звільняють з їхніх професій і замінюють чоловіками. Насправді, ніщо не може більше суперечити істині, оскільки всі активні жінки в промисловості та професіях організовані в рамках Трудового фронту, а ті жінки, які раніше не працювали, але бажали допомогти у розбудові Нового Рейху, добровільно вступили до Ліги жінок під національним керівництвом фрау Шольц-Клінк. У цих двох організаціях ми знаходимо домогосподарку, вчительку, медсестру, акушерку, художницю, лікарку та всіх жінок з університетською освітою.

Оскільки ідеалом націонал-соціалізму є збереження сім'ї як основної одиниці держави, правда, що Трудовий фронт домогся усунення жінок з фабричної роботи, яка не підходить для жіночої статури, замінивши їх безробітними чоловіками. Однак цим жінкам знайшли більш придатну роботу в інших місцях.

Німецькі жінки досі зайняті в усіх галузях, пов'язаних з одягом, а мільйони інших є вчительками, медсестрами та домашніми працівниками, водночас є чимало жінок-лікарок, жінок-архітекторок, жінок на сцені та у фільмах, не лише як акторки, а й як видатні продюсерки, такі як знаменита Лені Ріфеншталь, яка відповідає за всю фотографію на важливих партійних зборах та на Олімпійських іграх. Також мільйони жінок зайняті в загальній промисловості, утворюючи, як я вже казав, особливу секцію Трудового фронту. Звичайно, не можна стверджувати, що німецьких жінок загнали в дім.

ВНУТРІШНІ ПОСЛУГИ

Навіть ті, хто, як домашня прислуга чи домогосподарка, обмежені домашнім господарством, отримали особливу увагу. Коли до влади прийшов Адольф Гітлер, Лізі жінок було доручено подолати загальне упередження, що домашня робота — це заняття лише для нижчих класів. Тепер кожна дівчина, багата чи бідна, після закінчення школи повинна скласти суворий іспит з домашніх обов'язків, і крім того, більшість наших дівчат у вісімнадцять років, перш ніж розпочати власну професію, добровільно вступають до Жіночої трудової служби, яка часто включає домашні обов'язки, щоб допомогти якійсь важко працюючій матері.

Роль жінки в новому суспільному ладі була спланована не на основі старого гасла «Права жінок», а з огляду на служіння, яке жінка може принести громаді в цілому — нації. Оскільки вплив жінки завжди був найбільшим у формуванні інтимного соціального життя нації, нас не стільки хвилює, де надається наша послуга, скільки як вона надається.

НІМЕЦЬКА ДІВЧИНА

Вже в школі німецька дівчинка вступає до BDM (Bund Deutscher Mädel), яка є найбільшою організацією такого роду у світі. Пов'язана з рухом Гітлерюгенда, BDM отримує детальні інструкції щодо тренувань, і особливо щодо прищеплення здорової філософії життя (Weltanschauung), від Національного молодіжного лідера Бальдура фон Шираха.

Сорок шкіл було побудовано по всій країні з єдиною метою навчання дівчаток...

молодіжні лідери на цих принципах.

Як майбутні матері, лікарки, економістки, вчительки, юристки тощо, усі німецькі дівчата зобов'язані використовувати свої здібності на найкращі національні цілі, але спочатку вони повинні отримати, як основу, надійне соціальне походження. Де можна отримати це краще, ніж у товаристві німецької дівочої організації BDM? Першочерговою необхідністю є фізична підготовка, і тому кожна дівчина повинна проходити систематичний розвиток своїх фізичних якостей відповідно до віку. Водночас проводиться навчання з надання першої допомоги та догляду за хворими. Існують табори BDM, де дівчата вчаться допомагати по господарству, та школи для домашнього господарства для підготовки дитячих нянь, дієтологів та інших домашніх робіт.

Коли дівчата закінчують школу, їх заохочують провести рік у «Земельній службі», виконуючи корисну роботу на землі. Це паралельна організація до «Трудової служби» для юнаків, яка виконує корисну роботу, що не конкурує зі звичайними заняттями. Дійсно, було виявлено, що робота з великою економічною цінністю полягає у заміні жінок, непрацездатних через хворобу, та наданні їм належної відпустки для відновлення сил. Це було особливо вигідно у випадку перевантаженої матері, чию домашню роботу взяли на себе дівчата з «Трудової служби», поки її дітей виховували в місцевому «дитячому садку».

Хоча сама статистика цієї гігантської жіночої організації Німеччини є достатньо вражаючою, справжня цінність полягає у створених моральних стандартах. Німецька дівчина у своїй програмі BDM та «Land Year Service» не лише отримує великий досвід, але й розвиває почуття соціальної відповідальності, оскільки їй читають точно такі ж лекції та інструкції з політичних та економічних проблем, як і юнакам у їхніх організаціях. Кожен, хто відвідував жіночий трудовий табір, був у захваті від сильних, міцних дівчат, їхні очі сяяли здоров'ям та щастям. Багато моїх англійських друзів запитували мене тут: «Як це так, що вся атмосфера вашої молоді така сповнена чистоти та саяйва сили та життя?»

«Як вам це вдалося?» Відповідь може бути лише одна: «Дух Адольфа Гітлера»!

Що таке соціалізм? (Йозеф Геббельс)

Е ДУЖЕ обґрунтована сучасна політична концепція обертається, визнається це чи ні, навколо центрального фактора всього майбутнього розвитку — соціальної проблеми.

Соціальні труднощі — це більше, ніж просто питання хліба насущного. Якби це було не більше, марксист мав би рацію. Пролетар є інтернаціональним не через любов до міжнародного змішування, а через трагічне усвідомлення того, що раніше не було національного вирішення його проблеми існування. Буржуазний егоїзм та єврейська конкуренція працювали разом, свідомо та несвідомо, і породили те, що краде у народу саме світло та подих життя — класову війну.

Соціальні лиха породжують пристрасть до Безпеки. Глибоко в пролетаріаті дрімає любов до Дому, Землі та Вітчизни, яка знаходить свій вияв як у добрих, так і в поганих формах, завжди готова до найблагородніших жертв. Навіть за марксизму пролетаріат не відчуває ненависті до Вітчизни, а лише до того буржуазного збочення Вітчизни — Системи. Ця Система справді створила умови, за яких націоналізм і капіталізм були одним і тим самим. Боротьбу з інтернаціоналізмом ніколи не можна виграти фразами. Соціальні лиха можна вирішити лише через соціальні дії. Пролетаріат продовжуватиме мислити інтернаціоналістично, доки він не матиме частки в Нації. Як можна любити та поважати те, чого не знаєш?

Соціальна проблема полягає в тому, щоб знову усвідомити міжнародний міський пролетаріат свій фундаментальний зв'язок із ґрунтом. Людина може вкоренитися лише у власному ґрунті. Він відчуває себе пов'язаним лише з тим, що є його власним. Єдина ефективна боротьба проти більшовизму — це ліквідація капіталізму.

Це свідчить про брак політичного інстинкту у середнього класу, який вони ототожнювали себе з капіталізмом, з яким, зрештою, мали мало спільного. Капіталізм – це аморальне розподілення капіталу. Капіталізм в економіці – це те саме, що й демократія в політиці: а саме, аморальне розподілення влади всередині держави. Обидва фактори, капіталізм і демократія – їхні стосунки як син до батька – є залятими ворогами нової соціальної організації держави. Дотепер вони задовольнялися ігноруванням соціальної проблеми та уникали її, наскільки це було можливо, лицемірним сповіданням філантропії. У цьому полягає трагедія лібералізму – філантропії: конгломерату буржуазного боягузтва, сентиментальності, садизму та страху. Вся історія соціального «покращення» розгортається перед нашими очима як жахливий приклад нездатності лібералів впоратися із соціальною проблемою, а тим більше досягнути її глибини. Соціальна проблема не має нічого, абсолютно нічого спільного із сентиментальністю та «благодійністю». Це проблема національної необхідності. Не сам факт голодування мільйонів людей надає цій проблемі світового політичного значення, а те, що це може спричинити крах нації. Тільки це забезпечує безперервність соціальних ідей. Сентиментальність і «благодійність» самі по собі абсолютно ненадійні. Сама лише національна необхідність породжує фанатизм і палкий порив віри. Таким чином, соціальна проблема ґрунтується на структурі майбутнього політичного розвитку та ставить перед молоддю нові обов'язки та нові завдання.

З цього усвідомлення виникає справді соціальна концепція держави, яка має мало спільного з

Марксистсько-пролетарський, як і з ліберально-демократичними поняттями. Я мислю в соціальному сенсі, коли бажаю пригнобленим класам моїх співвітчизників досягнення їхніх природних прав, як прав, а не як більш-менш добровільних дарів. Я мислю в соціальному сенсі, коли вимагаю цих прав не з мотивів буржуазного страху чи сентиментальності, а з усвідомлення національної необхідності та соціальної справедливості.

Ліберальна людина мислить як буржуа; марксистська людина мислить як пролетар; соціальна людина мислить національно, в термінах національної держави, призначеної для виконання спільної долі. Для неї національне та соціальне мислення означають одне й те саме: любов до нації; віра в її майбутнє; та воля до свободи.

Світова філософія та зовнішня політика Альфреда Розенберга

Я У повсякденному житті пересічна людина рідко усвідомлює, що політичне та соціальне життя зрештою формується філософськими мотивами. Уявлення про буржуазний моральний кодекс, уявлення про закон і все інше в повсякденному житті, що з ним пов'язане, завжди так чи інакше визначаються внутрішнім ставленням людини до них; але лише з нагоди великих революційних подій, які впливають на життя нації в цілому, люди чітко усвідомлюють цей факт. Можна сказати, що саме це відбувається сьогодні в усьому світі. Незалежно від того, яким може бути безпосередній вплив конфлікту 1914-1918 років на політичні події різних націй і держав, є один факт, який дедалі більше вражає всі уми, чиї думки не є просто поверхневими, а саме те, що після такого величезного потрясіння люди не можуть просто повернутися до свого колишнього повсякденного існування, ніби нічого не сталося. Практично кожна нація світу постраждала від великих битв світової війни або принаймні певною мірою постраждала від її наслідків. Мільйони й мільйони людей стикаються з долею, яка вразила їх з очевидною раптовістю та породила питання, що різке відрізняється від тих, що хвилювали їх протягом багатьох десятиліть.

До 1914 року світ жив в атмосфері оптимізму. Це правда, що відповідальні посади в різних країнах бачили, як на політичному горизонті знову і знову збираються хмари, але навіть серед державних діячів було багато тих, хто вірив, що, як і в попередніх подібних випадках, політична система щоденного компромісу переможе. Економісти з математичною точністю розраховували, що будь-який конфлікт між великими націями матиме такі катастрофічні економічні та соціальні наслідки, що неминуче відбудеться крах світової економічної структури, який призведе до кінця війни протягом кількох місяців. Інтелектуальні оптимісти ґрунтували свої надії на вірі в те, що «світовий здоровий глузд» переможе, і погоджувалися з провідними економістами, кажучи, що нації ніколи не потерплять божевілля світового...

війна.

Але, як і сама природа, життя народів і рас йшло не прямим шляхом логіки, а звивистими стежками збуджених почуттів і бурхливих пристрастей. Саме ці непередбачувані стихії зрештою розв'язали світову катастрофу. Важливо, я думаю, щоб ми сьогодні визнали, що 1914 рік не лише ознаменував початок великої військової боротьби, але й те, що в ті фатальні дні серпня почав руйнуватися весь старий світ. Той факт, що нації та їхні лідери не змогли запобігти такому жадливому конфлікту, є переконливим доказом того, що соціальні конфлікти, вся тенденція світової економіки того часу та соціальна структура націй вже не були достатньо потужними, щоб гарантувати чітко визначену політику миру. Навпаки, стільки уваги доводилося приділяти хаотичним масовим рухам нижчих верств, політичним пристрастям та економічним інтересам, що кермо часто вислизало з рук державних діячів, і світ мчав до зіткнення, від якого він почав оговтуватися лише через багато років, після того, як були витрачені героїчні сили та принесені величезні жертви.

Цілком природно, що це відновлення повсякденного розуму, ця критика минулого та сьогодення, повинні були проявитися спочатку в тих країнах, де військова та політична поразка призвели до

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

проблеми набагато очевидніші, ніж у державах, які, принаймні наразі, могли жити плодами своїх воєнних перемог. Усі процеси бродіння, дуже різні за своєю природою, що відбувалися в Росії, Угорщині, Німеччині та Туреччині, здаються кожному розумному спостерігачеві світової політики безпомилковими ознаками краху старого порядку, про який вже згадувалося, та спроби створити новий світ тим чи іншим чином. Це пов'язано не стільки з логічним усвідомленням того, що підходить, а що ні, скільки з внутрішньою зміною характеру, яка, звертаючись як до сьогодення, так і до минулого, заявила: «Це більше не може тривати».

Це внутрішнє рішення має більше значення, ніж будь-що інше, і його не можна спростувати жодним аргументом. Ці нові ментальні установки націй, чи то в одному, чи в іншому напрямку, є вирішальною причиною для будівництва чи руйнування, залежно від обставин. Центр ваги нашого нинішнього руху у світовій політиці є результатом зіставлення та сили цих різних ментальних енергій.

Ми, націонал-соціалісти, бачимо в чітко визначеному світогляді те, що ми також називаємо «світовою філософією» (Weltanschauung). Це слово, точний переклад якого на інші мови є найважчим, означає, перш за все, саме те, що воно говорить: особливий спосіб бачення світу, тобто чітко зрозуміле внутрішнє ставлення душі, розуму та характеру до зовнішніх речей. Ставлення, яке вирішує «так» чи «ні», яке, якщо це голос мільйонів, формує спосіб життя, структуру держави, обов'язки та привілеї раси чи народу. Тому це ставлення є суттєвим, фундаментальним і вирішальним фактором. Якщо воно пронизує всі різні сфери життя, тоді ми можемо говорити про єдину та єдину націю; тоді ми можемо сказати, що держава, народ і «світова філософія» злилися в одне ціле. Звичайно, це трапляється лише в дуже рідкісних випадках. Більшість націй під впливом расових особливостей та політичних подій страждають від розбіжних течій у різних сферах життя, які часто породжують найсерйозніші конфлікти всередині нації.

Отже, «світова філософія» не еквівалентна релігії, але може включати останню. «Світові філософії» може надати особливого характеру релігія або наука; вона може бути сформована художніми чи культурними якостями нації. Якщо «світова філософія» народу справді глибока та щира, вона включатиме та характеризуватиме все. З іншого боку, вона достатньо простора, щоб охопити найрізноманітніші розумові та духовні темпераменти.

Ставлення різних народів та видатних діячів до питань, пов'язаних зі світовою філософією, будь то релігійного, наукового чи культурного характеру, було важливим фактором, що визначав не лише інтелектуальне, а й політичне життя народів протягом усіх минулих століть, і я вважаю, що питання про вплив світової філософії на зовнішню політику протягом великих епох історії є однією з найцікавіших проблем світової історії. Я справді сумніваюся, що це питання досі стало предметом достатньо глибокого вивчення, хоча воно має цікавити не лише вченого-дослідника, а й кожного державного діяча.

Дозвольте мені навести кілька прикладів, щоб продемонструвати, наскільки рішуче політичний «світова філософія» може впливати на розвиток історії протягом століть і тисячоліть?

Коли християнська релігія поширилася з Середземномор'я на Європейський континент і одне германське плем'я за іншим ставало християнським, виявилось, що майже всі вони не прийняли римо-католицьку догму, а стали аріанами, тобто послідовниками Арія, чийе уявлення про особу та божественне становище засновника християнства суттєво відрізнялося від уявлення Римо-католицької церкви. Лише одне важливе плем'я стало римо-католицьким через свою

зручність лідера, а саме франконців. Ці франконці, однак, також були найсильнішим племенем з військової точки зору і не відійшли далеко від своєї первісної батьківщини, як східні німці, і тому старий Рим асоціювався з твердою молододою силою волі, яка відтоді була спрямована на Схід. Ця сила волі перемогла як у військовому, так і у світовому філософському плані. Арій Александрійський (помер у 336 році н. е.) навчав, що Христос не був Богом, а створений ним. Його вчення було заборонено Нікейським собором, і таким чином Європа стала не аріанською, як здавалося ймовірним спочатку, а римо-католицькою. Отже, тут ми маємо перемогу однієї ідеї над іншою, що супроводжується незмірними наслідками з точки зору світової історії. Якби інші, аріанські, племена перемогли франконців, Європа набула б зовсім іншого духовного аспекту, і весь протестантський рух, який матеріалізувався пізніше, не проявився б; принаймні не в тій самій формі.

Другий приклад того, як «світова філософія», заснована на релігії, нав'язала свою волю цілим народам, наводить іслам. Ця віра об'єднала незліченні бедуїнські племена, які, сильні у своїй вірі, завоювали всю північну частину Африки та вторглися до Південної Європи. Хоча європейці, які боролися за свою незалежність, зазнали відсичі, магометанська релігія залишила свій слід на значній частині населеної землі: від Гібралтару через Африку, Палестину і так далі аж до Індії. Політичні рухи та запеклі ворожнечі, що тривають і донині, показують, як дана «світова філософія» діє як безперервна рушійна сила, що змушує всі народи, що перебувають під її владою, поширювати та захищати свою особливу «світову філософію», свій спосіб життя, своє уявлення про уряд, свою культуру.

Після того, як Вселенська Церква залишалася переможницею протягом багатьох століть, у багатьох частинах Європи спалахнули насильницькі повстання проти неї. Вони викликали у людей протести, що сколихнули світ, і ґрунтувалися на спільній ідеології. Століттями боротьба різних протестантських народів проти Вселенської Церкви та її військових представництв вирувала по всій Європі. Але посеред цієї боротьби європейський колективний розум звернув у зовсім новому напрямку найхарактернішим чином: з по суті релігійної чи догматичної боротьби суперечка стала національною. Захист національної структури витіснить етичні цінності, навіть якщо їхні представники є найвищого порядку. Мабуть, найкращим прикладом цього повороту до нової епохи є випадок кардинала Рішельє. Він бачив у собі провідного міністра Людовика XIII та наступника Людовика XI у здійсненні плану національного об'єднання, який останній задумав; з іншого боку, він був єпископом, а пізніше кардиналом Римської церкви. При паризькому дворі панував вплив римо-католицької церкви, який представляла переважно іспанська партія. Політика Риму, безсумнівно, сприяла Іспанії та Габсбургам, і завершення перемоги іспано-габсбургів над Францією, безумовно, призвело б до суто католицького панування в Європі на довгий час. Але Рішельє, хоча й вимагав свободи для Римської Церкви у всіх своїх пактах зі своїми протестантськими союзниками, переніс свою підтримку на іншу сторону та зробив усе можливе, щоб мобілізувати світ проти Габсбургів і зламати владу Іспанії, одночасно нейтралізуючи світську владу Папи. Проти всіх папських друзів при французькому дворі він вжив усіх заходів для зміцнення верховенства Франції; щоб забезпечити її незалежність, він знищив протестантів у власній країні, але уклав союзи з Густавом Адольфом та Бернардом, герцогом Веймарським. Він навіть наказав французьким гарматам стріляти по папських солдатах. Я думаю, що ці постріли, зроблені проти римської армії за наказом римського кардинала, символізують поворот Європи до нового ставлення, яке відтоді не перестає бути присутнім у житті нашого континенту.

У дев'ятнадцятому столітті це ставлення зазнало змін у бік нової форми європейського націоналізму. Усюди у світі національна ідея була визвольною думкою життя. Доказом цього є багато праць того часу, а також особи Вашингтона, Болівара та Гарібальді. Однак водночас наука та торгівля набували дедалі більшого значення, і вислів Вальтера Ратенау: «Долю вирішує економіка» став «лейтмотивом» розробки більшості соціальних проблем. Іншим важливим фактором була чисельність населення окремих держав, що спонукало їх шукати ринки збуту продукції та сировини в будь-якій точці світу. Таке ставлення підтримувалося та поширювалося головним чином народом, розкиданим по всьому світу. Висловлювалося про те, щоб прагнути до «Світової республіки», а раніше існуючі національно-економічні системи були замінені так званою світовою економічною системою, бажано під централізованим контролем.

Це правда, що на зламі століть існували деякі національні держави військово-політичного характеру, але з економічної точки зору існувала майже безнадійна плутанина багатьох різних економічних груп, комерційних та промислових трестів, а також міжнародних банків, які протистояли одна одній, і успіх чи невдача яких неминуче торкнулися б такої кількості людей, що національна політика була змушена підпорядкувати себе цим приватним інтересам і визнати їх здебільшого такими, що мають національне значення.

Як протест проти соціальних наслідків цієї суто економічної системи у всіх відношеннях, мільйони людей повстали та слухали доктрини, що проповідують соціальну свободу за допомогою руху, що охоплює всі нації, тобто Марксистсько-Комуністичного Інтернаціоналу. Всі ці течії та тенденції, які постійно ускладнювалися та посилювалися новими побічними питаннями, призвели до перешкоди наприкінці XIX століття, і можна сміливо сказати, що Фрідріх Ніцше був найчутливішим сейсмографом цих поштовхів, які сколихнули весь світ. Він не захоплювався сентиментальною філософією, а передчував майбутні події, які мали торкнутися сотень мільйонів людей.

Усвідомлення того, що соціальна тканина завалиться до нігілізму під впливом як громадянських, так і марксистських сил, і водночас надія на те, що з цієї катастрофи виникне сильна раса, характеризують його афоризми та всі його твори. Водночас такі люди, як Поль де Лагард і Ріхард Вагнер, відчували, що світ наближається до свого кінця і що має народитися новий світ. У Росії Достоевський змалював кінець Росії похмурими відтінками. І хоча відчуття крайньої невпевненості стало універсальним, ці ідеї, позбавлені будь-якої форми, знайшли визнання у столицях усіх народів. Росія впала, і до влади прийшли ті тенденції, які Достоевський передбачав у своїх «Братах Карамазових» та «Бісах». Комунізм переміг у Росії проти всіх соціальних теорій не завдяки пролетарській масовій організації міст, а завдяки тому, що зламана воля вже потрапила під вплив вольового неєвропейського характеру.

Якщо ми розглянемо ці різні світові філософії, які часто, здається, протистоять одна одній у смертельному антагонізмі, ми виявимо, що всі вони мають одну спільну рису. Усі вони виникають із чітко визначеної доктрини, незалежно від того, чи має остання релігійний, науковий чи соціально-етичний характер. На цих доктринах чи сповіданнях віри вони будують програму, збирають усіх, хто вірить у цю програму, і прагнуть усіма політичними та військовими силами, що є в їхньому розпорядженні, здійснити цю доктринальну програму.

Говорячи загально та політично, таке ставлення пов'язане з тим, що можна назвати «універсальністю». Ця універсальність існує незалежно від того, чи призначена людина верховним господарем, від якого світовий рух отримує свої закони, чи вона ґрунтується на абстрактних

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

суспільство чи будь-яка конкретна теорія. Дійсно, останні п'ятнадцять століть європейської історії показують, що всі нації рухаються десь у межах такої універсально задуманої «світової філософії» і що всі великі боротьби між націями відбувалися в рамках доктрини, яка мала універсальний характер. Ця доктрина характеризувалася релігійною універсальністю у римо-католицькій «світовій філософії»; і та сама характеристика існувала в протестантській догмі, хоча в іншій формі та незважаючи на індивідуалістичні результати; у системі лібералізму ми знаходимо соціально-етичну універсальність, таку, яка проповідувалася під час Французької революції; і це була нігілістична універсальність, яка характеризувала відгалуження марксистського руху, світовий комунізм, який більше не визнавав національностей і держав, а лише Союз Соціалістичних Радянських Республік, до якого в будь-який час могли бути додані інші Радянські Республіки.

Рішуча та радикальна світово-філософська зміна, як ми бачимо її сьогодні, полягає в нашому твердому переконанні, що майбутня боротьба вже не матиме такого ж характеру, як раніше, і що національна боротьба не буде вестися в рамках якоїсь заданої «світової філософії» універсалістського типу, а що ця боротьба буде вестися в рамках націоналістичної «світової філософії». Іншими словами: тенденції, які раніше були суто державними, стають ширшими та розглядаються зі світово-філософської точки зору, перетворюючись на вирішальний фактор регулювання життя в його найширшому понятті. На початку нашої сучасної ери правління вселенської церкви було найвищим релігійним та політичним елементом. Коли відбулося перше повстання, два релігійні конфесії протистояли одне одному. На пізнішому етапі цієї боротьби ці основні фактори були перенесені з релігійної на державно-політичну арену, яка спочатку набула форми монархії, а нарешті республіканської ідеї.

Наприкінці дев'ятнадцятого та на початку двадцятого століття ми бачимо, що класова ідея займала найвище місце в свідомості мільйонів людей. І кожен із цих різних факторів формував фундаментальний політичний принцип однієї з різних партій, особливо в Німеччині. Головний фактор середньовіччя був представлений Центристською партією; династичною ідеєю — колишніми консервативними групами; економічною ідеєю, об'єднаною з республіканською ідеєю, — демократичною партією; а класовою ідеєю — марксистськими групами. На противагу всім цим групам, що існували в Німеччині, націонал-соціалістичний рух проголосив новий, і водночас старий, головний фактор, а саме — ідеал національної честі.

Усі боротьби останніх чотирнадцяти років, до 1933 року, велися під цим прапором. Однак, якщо вона й набула містичної сили, то це стало можливим лише тому, що велика нація, усвідомлюючи свою честь, зазнала краху, після якого залишалося прийняти лише одне рішення. Або старі політичні групи мали бути терпимими далі як представники філософій старого світу, або ж нова політична філософія, заснована на нових принципах, мала бути створена як основа життя німецького народу. Не потрібно зазначати, що ідея національної честі — це не нова ідея, яка виникла раптово; справді, відколи існує німецький народ, все його мистецтво та література оберталися навколо неї. «Епос про Гільдебранда», «Пісня про Нібелунгів» та «Сага про Гудрун» доводять це, як і вся німецька героїчна музика. Крім того, ця ідея лежала в основі правових кодексів старих німецьких «Саксонських законів» та «Цивільного права» (Stadterecht), які для багатьох народів стали основою багатьох факторів, що зрештою призвели до об'єднання. Мені також не потрібно наголошувати, що те, що я тут кажу, не має на меті посилання на інші країни чи критику їх.

Моя єдина мета — пояснити, що сталося тут, у Німеччині, і показати, що в цьому випадку ми маємо справу не з однією з багатьох революцій, а з вирішальною революцією в Німецька історія почалася: революція, яка почалася не раптово, а така, чії принципи

можна знайти в німецьких селянських війнах, у правових актах старих «Вільних міст», у Фрідріха Великого, у лідерів німецьких визвольних воєн 1813 року та у великих мислителів переломного періоду з вісімнадцятого до дев'ятнадцятого століття.

І дозвольте мені заявити тут, що цей палкий німецький націоналізм справді не є загрозою для законного націоналізму інших народів, але навпаки, саме цей німецький націоналізм, завдяки своїй духовній перевазі над усіма іншими питаннями, може єдино гарантувати ту справедливу рівновагу, якої прагне весь світ. Авторитарна держава, що сьогодні базується на націонал-соціалістичному русі, має змогу викоринити невинуватену культурну пропаганду серед людей інших рас, а також беззаконну економічну експансію, яка в іншому випадку цілком могла б призвести німецьку націю від економічних конфліктів до політичної боротьби з іншими народами.

Німецький націоналізм, «світова філософія», що ґрунтується на расі та землі, не є догмою, пов'язаною з універсальністю; ні його передумови, ні висновки не містять презумпції, що він повинен впливати на інші, а отже, на різні нації та раси. З іншого боку, ми вважаємо, що наша філософія також є поверненням до шанобливого захоплення природою та її законами. Тому націонал-соціалістична «світова філософія» означає для нас навмисне відвернення від тих форм національного життя, які не надають належного значення особливостям різних народів і рас; відкидання тих культурно-наукових доктрин, які претендують на те, щоб застосовуватися до всіх націй однаково; і, нарешті, ми розглядаємо це як спробу досягти вищого і водночас глибшого усвідомлення наших власних рушійних сил у цих самих сферах. Наша нова «світова філософія», далека від того, щоб зневажати інших, є важливим елементом у встановленні взаємної справжньої поваги між націями та культурами.

З цієї причини, наприклад, націонал-соціалістичний рух має найбільшу повагу до зовсім іншої раси та державного устрою, обидва з яких мають свої особливі характеристики. У двох великих націях Далекого Сходу ми бачимо структури, побудовані на власних фундаментах. Для нас Японія, історія якої сягає тисячоліть, викликає захоплення своїм релігійним вираженням, своїм підпорядкуванням державній владі та відданістю національним інтересам. Китайська нація також розвинулася з однієї форми «світової філософії» – економіки та соціальної етики, яка, хоча сьогодні здається розбитою, все ж може відродитися. І ми будемо спостерігати за цією спробою реорганізації з таким самим інтересом та повагою, з яким ми ставимося до всіх благородних амбіцій інших націй.

Типово, що епоха практично неконтрольованої експансії багатьох націй по всьому світу призвела до конфлікту та усвідомлення того факту, що після цього періоду економічного зростання настав період скорочення. У ньому кожна нація знайде свою справжню форму. Те, що ця боротьба існує у всіх націях без винятку, демонструють жорстокі зіткнення соціального чи світофілософського характеру по всьому світу. Вони доводять існування майже повсюдної невіри та показують, що дії націй зрештою не керуються чітко визначеною ідеєю, а низка різних систем борються за верховенство, не приходячи до остаточного рішення.

Якщо правильно інтерпретувати знаки та ознаки сучасної політики, то здається, що ментальна боротьба всіх націй зосереджена на бажанні замінити всі системи, які ведуть нерішучу війну, однією з цих систем або ж зовсім новою, яка перевершує їх усі.

Німеччина цілком може бути одним із прикладів у цій світовій боротьбі — і не обов'язково

показовий приклад — для посилення можливості того, що так званий «доленосне» розвиток аж ніяк не зобов'язаний закінчитися комунізмом, але що рішучість, народжена сильним характером, може подолати віджитий спосіб мислення, який більше не відповідає сучасним умовам. Вільний і таємний плебісцит у Саарі показав усьому світові, наскільки глибоко нове уявлення про життя проникло в усю німецьку націю, незважаючи на всі протилежні течії, яким було дозволено безперешкодно здійснювати свій вплив. Принаймні ми самі переконані, що німецька система, оскільки вона перешкоджає будь-яким приватним політичним чи приватним економічним інтересам отримати владу, єдина здатна визначити для Німецького рейху ті обмеження, які є суттєвими в життєво важливих інтересах не лише Німеччини, а й інших держав.

Це вперше за багато довгих років дає змогу розрізнати приватні інтереси, хоч вони й ніколи не були такими сильними, та життєво важливі інтереси нації в цілому. Водночас, однак, ми маємо можливість стабільної зовнішньої політики, яка, на нашу думку, має такий характер, що природні рушійні сили, пов'язані з життям різних націй, більше не можуть бути довільно спрямовані одна проти одної, а будуть стояти пліч-о-пліч як в інтересах окремих націй, так і в інтересах органічної співпраці всіх націй. У цьому комплексі великих держав тоді стане можливим для чисельно менших націй бути не інструментом вузького егоїзму, а одиницями, наділеними рівними правами в органічній діяльності між великими державами. Дозвольте мені додати, що, говорячи про «малі нації», я маю на увазі лише їхню площу та населення і жодним чином не хочу применшувати їхнє інтелектуальне та культурне значення.

Таким чином, націонал-соціалістична «світова філософія» та відродження національного ідеалу породжують нову концепцію держави та національної економіки; новий, добре регульований державний контроль над особистістю, який єдиний може призвести до справжньої свободи, на відміну від зловживань з боку окремих осіб, які за відсутності контролю впливали на багато сфер життя, отруювали та спотворювали почуття та думки цілих націй, на шкоду не корупціонерам, а самим націям.

Встановлення злагоди між різними формами життя, угоди між авторитетною державою, що регулює всі галузі національної діяльності, та іншими державами, а також між групами («комплексами») держав, що утворилися таким чином, та іншими одиницями, що визначаються політичними, расовими та географічними чинниками, – на відміну від випадкових елементів, що характеризували дев'ятнадцяте століття, – все це становить вирішальну зміну нашої сучасної епохи. І націонал-соціалізм готовий служити цим цілям в інтересах усіх народів. Таким чином, ми виявляємо, що нова «світова філософія» має вирішальний формувальний вплив на політичну думку і, зрештою, на економічну та зовнішньополітичну діяльність.

Ми вважаємо, що міркування, викладені в цьому короткому викладі, варті детальнішого вивчення з точки зору їхнього можливого практичного застосування та наслідків, пам'ятаючи слова німця, який століття тому боровся за свободу: «Поважай чужу батьківщину, але люби свою».

Фашизм, жінки та демократія, Нора Елам

«Досвід показує, що в усіх сучасних країнах демократія може вільно розвивати свою природу, найскандальніша корупція демонструється, і ніхто не вважає це корисним для приховування її шахрайства. Демократія — це країна · достатку, про яку мріють безсовісні фінансисти».

— Жорж Сорель, Роздуми про насильство.

Т О, справжній цинік, який пережив боротьбу за право голосу для жінок з 1906 по 1914 рік, немає більш захопливого видовища, ніж післявоєнний ентузіаст, чиєю єдиною одержимістю, здається, є нібито небезпека для жінок, які отримали виборчі права, у фашистській Британії.

Ця несподівана турбота знаходить своїх найнаполегливіших прихильників у найнесподіваніших місцях, і ті, хто так озлоблено ставився до довоєнної боротьби, сьогодні повністю змінили свою позицію. Наші новознайдені покровителі не мають собі рівних у своїй рішучості, що жінкам принципово ні в чому не слід відмовляти, навіть якщо на практиці їм буде відмовлено в більшості речей, необхідних для їхнього існування.

Для жінки, яка брала участь у цій історичній боротьбі та, вважаючи право голосу лише символом, вірила, що з його допомогою може бути можливим новий і кращий світ, такий вид патронажу є таким же неприємним, як і покоління тому. Вона вважає, і не без підстав, що це обман, коли ті, хто протягом усіх цих виснажливих років ніколи не піднімав руки, щоб допомогти їй, а навпаки, звикли називати її безстатевою вірагою чи розчарованою старою дівою, у годину успіху намагаються експлуатувати її статі в інтересах реакційної та декадентської системи. Така зухвалість можлива лише тому, що ті, хто вдається до неї, абсолютно неправильно зрозуміли та досі неправильно розуміють значення цієї боротьби та тлумачать вимогу політичної свободи як бажання особистої всездозволеності.

Настав час, коли слід переосмислити принципи, що лежать в основі цього визначного та рішучого прояву упорядкованих змін не лише в становищі жінок, а й у прийнятому ставленні до них.

Що ж тоді лежало в основі пристрасного хвилювання, яке зворушило серця тисяч жінок і керувало їхніми думками в ті бурхливі роки? Це було не низьке бажання індивідуального егоїзму, ані боротьба жінок лише за власну статі, як багато хто уявляв. Навпаки, від лідерів до найскромніших рядових осіб це було фундаментальне переконання, що у світі, населеному чоловіками та жінками, і в умовах політичної системи, яка контролює долі обох статей, країна, яка виключає зі своїх рад вплив, погляди та таланти понад половини свого населення, буде до такої міри обмежена у виробленні найкращої системи управління. Якщо чоловіки були жертвами хаотичних економічних умов, жінки страждали разом з ними. Якщо соціальні умови, за яких чоловіки тягнули майже безнадійне існування, були нестерпними, вони були такими ж і для їхніх жінок.

Озираючись на великі міста своєї землі, з півночі на південь і зі сходу на захід, вони бачили житлові умови, які, на думку чоловіків і жінок, були ганьбою для сучасної цивілізації; спостерігаючи за ринком праці, вони з побоюванням дивилися на привид невпевненості, який переслідує найманих працівників і який притаманний старій системі. У політичній сфері вони відзначали

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

що як у внутрішній, так і у зовнішній політиці справи велися таким чином, що це вселяло жах у серце будь-якої людини, яка глибоко піклувалася про Британію або усвідомлювала занепад, який уже почав руйнуватися в усіх партіях держави. Вони вимагали, щоб жінок залучали на рівних умовах з чоловіками, щоб вони могли допомогти, поки не стало надто пізно.

Коротко кажучи, це повстання було викликом старим антагонізмам і заклик до співпраці в корпоративному організмі держави.

У цій концепції практичного громадянства жіноча боротьба дуже нагадує нову філософію фашизму. Дійсно, фашизм є логічним, хоч і набагато грандіознішим, уявленням про важливі питання, порушені войовничими жінками покоління тому. І на цьому подібність не закінчується. Жіночий рух, як і фашистський, проводився під суворою дисципліною та виходив за межі будь-якої партійної приналежності; його прихильники були з усіх класів і партій. Він закликав жінок забути про власні інтереси; відмовитися від дрібних особистих переваг та привілеїв захищених небагатьох заради блага багатьох; та разом протистояти кривдам і несправедливостям, які були притаманні системі, настільки катастрофічній для благополуччя раси. Як і фашистський рух, він обрав свого Лідера, і, обравши, надав цьому Лідеру абсолютну владу керувати своєю політикою та долею, демонструючи вірність і відданість, які ніколи не були перевершені в історії цієї країни. Більше того, як і фашистський рух, він зіткнувся з жорстокістю вулиць; глузуванням своїх опонентів; помилковими уявленнями доброзичливих людей; і злобу політиків. Вона терпіла ненависть існуючого уряду, і, зрештою, самотність тюремної камери та жахи примусового годування. Її промовець, що стояв на відкритих просторах та на розі вулиць, був позбавлений права на свободу слова; її прихильники, що продавали свою літературу, були обпльовані та зневажені; її делегації зазнавали жорстокого поводження. Суфражетки стали розвагою будь-якого бешкетника, який хотів взяти закон у свої руки. Щоб зробити аналогію ще точнішою, жоден наклеп не був надто мерзенним, а жоден наклеп не був надто низьким, щоб поставити під сумнів моральний характер її лідерів або цілі та завдання жінок, які були їм вірні.

Так сталося, що жінки, об'єднані в такому об'єднанні, не мали ілюзій щодо політичних та партійних клятв, і коли священні слова «демократія» та «індивідуальна свобода» стали звичайним місцем на вустах їхніх недоброзичливців, вони згадали, що все це робилося за ліберальної адміністрації та прихильниками партії, яка зробила демократичну систему вершиною своєї політичної мудрості. Що за неї їх зараховували до злочинців, божевільних та дітей. Вони стверджували, і з певною переконливістю, що якщо це демократія, то жінкам мало на що від неї сподіватися.

Їхній досвід поза законом демократичної системи був ніщою порівняно з тим, що сталося з ними, коли вони опинилися шанованими громадянами під її сумнівним захистом. Вони, що правда, заслужили право на особисту свободу на дуже короткий проміжок часу раз на п'ять років, але коли вони поставили той фатальний хрест на виборчому бюлетені та зачинили за собою двері виборчої дільниці, з того моменту вони опинилися абсолютно безпорадними перед демократичною машиною.

Хоча нам скажуть, що саме за це ми боролися, хвилиanne роздумування покаже, що це вважалося лише символом. Жінки ніколи не робили фатальної помилки, вважаючи, що оскільки чоловіки голосують, вони обов'язково вільні. Сьогодні нерозумна жінка вважає, що жінка вільна, бо вона також голосує, або що демократія може запропонувати щось, окрім ретельної та організованої експлуатації чоловіків і жінок, які допускають її існування.

З огляду на обмежене право голосу наприкінці війни, жінкам також було надано право входити до парламенту, і вибори пізньої осені 1918 року дали їм першу можливість. Парти́йна система вже почала демонструвати перші ознаки занепаду, і за невблаганним законом каральної справедливості партія, яка породила демократію в Британії, повністю відступала перед своїми невдячними нащадками. Проте жінки на перших поривах свого тріумфу зверталися до тодішніх партій або як виборці, або як потенційні кандидатки.

Моя власна недовіра до партійної політики змушувала мене обережно звертати в цьому напрямку, і я воліла балотуватися як незалежний кандидат, програвши разом з усіма іншими жінками-кандидатами цього разу, окрім однієї. Винятком була графиня Маркевич з Шинн Фейн, яка, хоча й була сумнозвісною та відвертою ворогинєю Британії, вважала за цілком просте завдання за демократичної системи забезпечити собі обрання до парламенту країни, яку вона відкрито хвалилася, що зруйнує, розкладе та дискредитує. Якщо я правильно пам'ятаю, вона пройшла без суперників. Наступний приклад був навряд чи більш обнадійливим, адже першою жінкою, обраною від англійського округу, була громадянка Америки, яка не мала жодних повноважень представляти британських жінок у їхньому власному парламенті, окрім того, що вона вийшла заміж за підданого Великої Британії, який був змушений пройти до Верхньої палати після смерті свого батька. Критики жіночого руху з ледь прихованим задоволенням вказували на таку розв'язку та докладали зусиль, щоб виставити цю пані жалюгідним зразком жіночої безвідповідальності. Вони не обов'язково мали бути такими особистими, адже вона була не кращою і не гіршою за будь-яку іншу жінку, обрану до Британської Палати громад, завдяки рокам зусиль і боротьби войовничих жінок. Прикро, хоча й правдиво, що наступні обрання жінок-партійок до Вестмінстера не вплинули ані на чоловіків, ані на жінок, і хоча багато здібних жінок приєдналися до лав наших обраних представників, їхній вплив на долі Британії чи її Імперії був абсолютно незначним. Вони, як і їхні колеги-чоловіки, є просто шестернями в партійних колесах демократичної системи, що входять у вестибюлі за помахом партійного батога, безпорадні перед неймовірним громом офіційного механізму, який котиться вперед, знищуючи будь-яку ініціативу та незалежність перед собою та зводячи кожну людину, яка зобов'язана йому вірністю, до простого шифру для проведення його політики та заходів. І якщо це вірно для Парламенту — а хто може це заперечувати? — то це ще більше вірно для виборців-жінок. Вона також потрапила в пастку цієї невблаганної системи, справжня рабиня своєї партійної організації.

Тим, хто оскаржує це, слід поставити запитання: яку владу має жінка-член парламенту чи жінка-виборець за нинішньої системи змінювати будь-яку політику будь-якого уряду, обраного досі? Чи стверджує найпалкіший шанувальник нинішньої системи, що жінки, незалежно від того, до якої партії вони належать, задоволені існуючим становищем цієї країни? Чи бажать вони бачити незмінними економічні умови, за яких показники зайнятості досягли неймовірної суми від двох до трьох мільйонів? Чи задовольняються вони видовищем цих занедбаних районів, які вселяють відчай у серце кожної живої людини? Чи байдужі вони до занепаду сільськогосподарських районів та тяжкого становища сільськогосподарської промисловості, і чи не переймаються вони жахливими житловими умовами, які всі партії однаково засуджують?

Звертаючись до широкого кола імперської та зовнішньої політики, чи можна стверджувати, що більшість британських жінок бажать побачити розпад Імперії або орієнтацію нинішньої зовнішньої політики нібито Національного уряду, згідно з якою пакти та зобов'язання укладаються від їхнього імені та таємно з явними ворогами цієї країни, водночас залишаючись беззахисними не лише в цілях нашої безпосередньої оборони, але й у разі необхідності виконувати ці зобов'язання? Чи справді ми знаємо, до чого нас призводять?

відданість; що передбачає ця політика колективної безпеки, чи яка зловісна сила її диктує? «Демократія — це країна достатку, про яку мріють безсовісні фінансисти», — каже Жорж Сорель. Чи мають жінки, наділені виборчими правами, будь-яку владу контролювати внутрішню чи зовнішню політику, продиктовану з метою втілення цієї мрії в реальність? Пам'ятаймо, що коли прийде час платити за рахунки, нас поженуть, як овець, на забій, безпорадних перед результатами цієї політики. Яка цінність так званої свободи, якщо вона не може дати нам сили змінити ці важливі питання?

Якщо правда, що пересічна жінка-виборець не хоче нічого з цього, то чому, будучи вільною за демократичної системи, вона дозволяє собі це? Якщо вона має цю свободу, хіба вона не винна подвійно і потрійно, терплячи це ще годину? Це перевірка її претензій на відповідальну роль в управлінні своєю країною. Якщо вона отримала необхідну владу та свободу за існуючої системи, звинувачення в тому, що вона не здатна грати громадянську роль у справах своєї країни та фактично непридатна до відповідальності, доведено до кінця.

Жодне з цього не є правдою. Правда полягає в тому, що за сучасної застарілої системи немає свободи ні для чоловіків, ні для жінок. Що скаже як чоловіків, так і жінок, так це те, що партійна система занепадає, і це стало ще помітніше після надання виборчого права дорослим за умов необмеженої демократії. У всьому світі настав той самий занепад, неминучим ходом часу та обставин, перехід від світу бідності до світу безмежного достатку робить упорядковане планування не лише необхідним, а й життєво важливим для існування. За цих змін методи старого світу застаріли і повинні поступитися місцем новим. Якщо жінки хочуть бути гідними свого місця в радах нації, вони повинні реалістами дивитися в обличчя новим світовим умовам, які їх оточують. Рано чи пізно вони повинні зробити вибір. Це рішення є надзвичайно важливим, бо від нього залежатиме статус жінок протягом значного періоду часу. Тому нелегко, щоб вони добре зважили на терезах історію світу.

Перед жінкою відкриті два шляхи. Перший полягає в тому, що вона повинна продовжувати боротися з розкладаючою системою старого світу, задовольняючись тим, що є служницею професійних політиків різних партій, до яких вона приєдналася. Про це можна сказати, що вона пройшла довге та сумлінне випробування, і що якщо за його умовами вона могла б досягти будь-яких практичних змін у напрямку соціальної, політичної чи економічної свободи, то, на жаль, зазнала невдачі. Тепер вона повинна подумати, чи полягає вина в ній самій, чи в системі, за яку вона досі чіпляється. У зв'язку з цим вона зазначить, що окремі партії самі поступово зникають. Ліберальна партія відійшла в сутінках минулого; Консервативна партія швидко розпадається, і ми знаємо, запевняючи її власного лідера, що немає жодної надії на її повернення незалежності. Така ж доля чекає на Соціалістичну партію, оскільки вона також має пройти тим самим шляхом, який засмоктав дві інші партії під сипкі піски соціал-демократії.

Тому вона повинна шукати кращу систему, таку, що більше відповідає сучасним умовам. Що займе місце хисткої будівлі минулого?

Кожен дослідник політології усвідомлює, що питання зараз лежить між фашизмом і комунізмом. Що стосується британських жінок, то комунізм малопривабливий. Не йдучи далі, це філософія руйнування та заперечення природних інстинктів жіночності. Це антитеза будь-якого принципу та практики, які жінки цінують і вимагають.

Фашизм здається єдиним рішенням. Він містить у собі всі принципи, особливо придатні та адаптовані до геніальності британського характеру. Він пропонує справжню свободу та волю всім людям і

жінки доброї волі щодо цієї країни. Щоб не було жодних непорозумінь, ми визначимо ці так часто вживані терміни словами, з якими жоден демократ не посперечатиметься, бо вони взяті у апостола чистої демократії, Джона Стюарта Мілля.

«Єдина мета, — писав він, — заради якої людство має право індивідуально чи колективно втручатися у свободу дій будь-кого зі своєї кількості, — це самозахист. Єдина мета, заради якої влада може бути законно здійснена над будь-яким членом цивілізованої спільноти проти його волі, — це запобігання шкоді іншим».

Саме це і є фашистська концепція індивідуальної свободи, і ця концепція, очевидно, надає жінкам усі можливості, які вони можуть законно вимагати у своєму майбутньому статусі громадян. У жодній іншій системі ці принципи не втілені. Більше того, в механізмі корпоративної держави фашизм гарантує жінкам рівний статус з чоловіками, оскільки він містить єдиний засіб, за допомогою якого вони зможуть керувати та контролювати умови, в яких вони житимуть; таким чином, тільки фашизм завершить роботу, розпочату для них войовничими жінками з 1906 по 1914 рік. Крім того, він врятує їх від зіпсованої атмосфери корупції, властивої партійній системі, і вперше надасть можливість через механізм їхніх власних спеціальних корпорацій з певною надією на успіх вирішити ті важливі питання, які так тісно стосуються їхнього власного життя та життя їхніх дітей.

В економічній сфері це забезпечить безпеку з рівною оплатою за рівну працю, цю вічну кістку суперечок, які розірвали статі з такими жакливими наслідками для промисловості.

У соціальній сфері вона усуває всі класові бар'єри, тоді як у політичній вона забезпечує справедливість і рівність вперше в історії жіночої боротьби.

І найголовніше, фашизм назавжди покладає край моторошному привиду війни, усуваючи фундаментальні причини, які існують і полягають в інтернаціоналізмі, інструменті, створеному для того, щоб дати змогу «безпринципним фінансистам» скористатися тією «країною достатку» під назвою «демократія», про яку вони мріють.

Щоб усе це було досягнуто, фашизм вимагатиме, щоб жінки нарівні з чоловіками пропонували дисципліновану співпрацю у згуртуванні впорядкованої держави, і фашизм справедливо покладе на всіх громадян держави відповідальність і обов'язок працювати в гармонії не в інтересах якоїсь групи чи класу, а на благо всього її народу. Він закликатиме жінок, як і чоловіків, підпорядкувати всі егоїстичні індивідуальні привілеї, щоб менш щасливі могли бути під його захистом у безпеці від експлуатації.

Це фашизм. Все інше – міраж. Чи можна сказати, що британські жінки не можуть піднятися на рівень цієї великої події в історії своєї країни? Ті, хто закликає їх відмовитися від цієї можливості, є ворогами не лише жінок, а й усього прогресу та цивілізації. Ті жінки, які витримали випробування великої боротьби довоєнних днів, принаймні заслужили право кинути виклик народу, який знову хотів поневолити їх у поневоленні минулого та закутати їх у систему, яка позбавляє їх усіх можливості відіграти почесну роль у необхідній реорганізації своєї країни. Британські жінки ніколи не зазнавали невдачі та не вагалися, коли Британія мала в них потребу. Вони також, разом з чоловіками свого покоління, піднімуть прапор британського фашизму і, несучи його високо над сум'яття та брудними сварками партійної системи, прискорять той день, коли їхня нація відродиться. У цю тріумфальну годину вони справді заслужать горде право віддати шану відродженій Великій Британії та нарешті спочити в мирі, безпеці та процвітанні її Суверенного Народу.

«Дорогоцінні акри»

Джоріана Дженкса

Тим, хто може спокуситися припустити, що оскільки Британія не має земельної політики, у неї немає земельної проблеми, варто уважно розглянути ці тривожні факти.

За винятком Бельгії та Голландії, Велика Британія є найгустонаселенішою країною у світі; і оскільки частка природно неродючих земель (наприклад, гірських) на цих островах набагато вища, ніж у Низьких країнах, здається незаперечним, що у нас менше земель, що виробляють продукти харчування, на душу населення, ніж у будь-якій іншій країні.

Велика Британія — єдина цивілізована країна у світі, яка не має чітко визначеної політики збереження, рекультиваци та покращення земель. Жоден уряд не вжив жодних заходів для стримування щорічних втрат сільськогосподарських угідь, які зараз становлять понад 2 мільйони акрів, або 7% від загальної площі, з моменту закінчення Першої світової війни.

Британія унікальна високою часткою свого населення, відірваного від будь-якого контакту з рідною землею, а також високою часткою несвіжої, консервованої їжі в національному раціоні.

Вчені починають виявляти наслідки цієї штучності з точки зору недоїдання, нервових розладів та соціальних заворушень.

Іноземному спостерігачеві можна було б вибачити висновок, що ми, у свій збочений британський спосіб, намагаємося зробити себе об'єктом надзвичайно небезпечного експерименту, а саме з'ясувати, чи може національне життя підтримуватися здоровим у повністю урбанізованій та фактично паразитичній спільноті, яка залежить у задоволенні самих життєвих потреб від зусиль та доброї волі інших народів. Він міг би також припустити, що таке небезпечне становище було нав'язане нам несприятливим кліматом чи бідністю нашого ґрунту. І його ставлення до нас було б радше жалем, ніж захопленням.

Як же боляче тоді визнавати, що ця тривожна ситуація виникає з однієї, і лише однієї причини, а саме: бездушного та постійного нехтування першопричинами. Нехай не буде жодного сумніву в цьому. Наш клімат не несприятливий; навпаки, це один з найрівномірніших у світі. Наш ґрунт не бідний; навпаки, він у середньому один з найпродуктивніших у світі. Але за наші гріхи ми маємо політичну систему, яка відмовляється дивитися далі наступних виборів, яку підхоплюють усі зацікавлені сторони з власними інтересами та кожен економіст, який помилково схиляється до академічної репутації.

Найглибшою помилкою є припущення, що наша природна доля — бути виробниками, перевізниками та банкірами для решти світу, і що така ситуація передбачає постійну данину сировиною та продовольством. Звичайно, на короткий період ця гіпотеза стала яскравою завдяки тому, що низка щасливих збігів обставин дала нам значну перевагу над іншими країнами в розвитку тих послуг, за які світ на той час був готовий заплатити майже будь-яку ціну. Але швидко та майже повсюдна поява промислового та фінансового націоналізму змила нашу тимчасову монополію та зробила гіпотезу не просто неспроможною, а й абсолютно небезпечною. Чим довше ми чіпляємося за неї, тим менше ми здатні дивитися в очі фактам сучасного життя. Кожен жест до безповоротного «відновлення міжнародної торгівлі» відкладає неминучий день розплати, коли ми повинні стати на власні ноги та підбити підсумки власного...

ресурси.

Оскільки це головне джерело життєво важливих потреб, його ретельний та продуманий розвиток є передумовою національного процвітання. Оскільки це національна спадщина, як культурна, так і матеріальна, його збереження є урочистим національним обов'язком.

Варто пам'ятати, що до порівняно новітніх часів ці факти були загальновизнаними, хоча й не завжди правильно інтерпретованими. Вважалося, що володіння землею надає не лише великі привілеї, а й велику відповідальність, як соціальну, так і матеріальну. Панівні класи склалися майже виключно з землевласницьких сімей. Сільське господарство визнавалося великою базовою галуззю промисловості, а його добробут мав національне значення.

Лише після того, як збіднілу земельну аристократію витіснила вискокка та значною мірою чужа плутократія, що виникла з хаотичних фінансів наполеонівського періоду, ставлення нації до землі зазнало серйозного погіршення. І лише після того, як вікторіанський експортний капіталізм почав отримувати величезні доходи від імпорту, британське сільське господарство не змогло встигати за розвитком британської промисловості. Але як тільки було встановлено доктрину, що прибутки організованого капіталу є мірилом національного процвітання, неорганізоване сільське господарство могло марно звертатися до Вестмінстера за допомогою чи керівництвом.

І тому сьогодні дослідження британської сільської місцевості — це майже дослідження зниклої цивілізації. Глибокі доріжки, якими ціле покоління не їздили колеса, розлогі живоплоти, що не бачили заліза протягом десятиліття, стародавні сліди плуга, що досі видно на густо вкритих дерном пасовищах, сараї та хатини на всіх стадіях занепаду, церкви, збудовані для парафіян, у п'ять разів більших за нинішні парафії, мовчазні водяні млини та занедбані маєтки: усе це говорить про втрачене сільське населення, яке колись активно займалося наймужчим із усіх завдань.

Звичайно, це правда, що кращі землі все ще обробляються, і часто обробляються добре, хоча кількість тих, хто безпосередньо зацікавлений у цьому, з кожним роком зменшується. І тут, і там можна знайти сміливих шукачів пригод, які ставлять все на свиней чи птицю, фрукти чи молоко. Але над значною частиною сільської місцевості висить занепад методів переробки, народжених браком впевненості та виражених у занедбаних пасовищах, де мало непоказної худоби. Атмосфера настільки байдужа, що навіть марнотратні та непривабливі вторгнення спекулятивного забудовника сприймаються майже без тієї образи, яку таке осквернення викликало б кілька поколінь тому.

Важливо усвідомити масштаби шкоди, завданої непоправному національному надбанню. Теоретично земля незнищенна, якщо, звичайно, її не змиє море, процес, який, до речі, можна спостерігати в кількох місцях на нашому узбережжі. Але з нею може статися кілька речей, які зроблять її практично непридатною з точки зору виробництва продуктів харчування, і це найважливіша точка зору для нації.

По-перше, оброблювані землі, чи то орні, чи пасовища, можуть швидко занепасти, коли вони не дають нічого, крім мізерного корму для худоби та овець, і навіть їх не вистачає, якщо кролики прибувають раніше. Зловисне збільшення площі, що повертається як «випасища на випасі», у період, коли сільськогосподарські угіддя постійно скорочуються, досить чітко показує, що відбувається. Основну частину наших випасів на випасі, звичайно, складають гірські вершини та вересові пустища. Але все недавнє збільшення, і набагато більше, складається з земель, придатних для обробки, такого типу, які оброблялися б у будь-якій іншій європейській країні чи навіть у наших власних домініонах, але які не можна обробляти тут через постійне нехтування з боку уряду.

Політики типу Інскіпа хочуть переконати нас, що цю покинуту землю можна перетворити на *****конвертер електронних книг ДЕМО-версія водяних знаків*****

виробництво в надзвичайних ситуаціях. Очевидно, розчаровуючий досвід останньої війни не навчив їх, що землю не можна раптово перетворити на продуктивну, використовуючи її за допомогою кількох тракторів та некваліфікованої робочої сили. Меліорація земель – це висококваліфікована робота, яка вимагає кількох років терплячої праці, перш ніж можна буде досягти результатів. Її можна дуже корисно включити до довгострокової сільськогосподарської політики; але як засіб виробництва продуктів харчування в надзвичайних ситуаціях вона практично нічого не варта.

По-друге, будівельні роботи, як житлові, так і промислові, щороку використовують значну кількість землі та повністю стерилізують її настільки, наскільки вона фактично використовує. З 1929 року лише Англія та Уельс втратили 421 000 акрів сільськогосподарських угідь, з яких лише 159 000 акрів знову перетворилися на неохайні пасовища; майже всі решта 262 000 акрів перейшли в лоно забудовника, значна частина яких — рівна та родюча орна земля у високому стані оброблюваності.

Слід пам'ятати, що втрата сільськогосподарських угідь не обмежується площею, фактично зайнятою заводами, будинками та садами. Необхідно забезпечити дороги та зони відпочинку, і завжди, особливо в новостворених районах, є великі ділянки пусток. Більше того, сільськогосподарські угіддя на околицях забудованої території або сільськогосподарські угіддя, які, за сучасним способом, були посипані ізольованими житлами, значно страждають. Горобці та щури з'являються тисячами; ворота та паркани руйнуються; бродячі собаки полюють на худобу, а дрібна шкода значно зростає. З появою дешевого автомобільного транспорту та подальшим розвитком забудови приміських угідь площа, що постраждала від цього, хоча й повертається як сільськогосподарські угіддя, має сягати сотень тисяч акрів.

Неможливо уникнути висновку, що Британія розтрачує свою національну спадщину в той час, коли хід світових подій робить життєво важливим збереження кожного акра землі. Тим, хто вважає цю заяву панікером, рекомендується уважно вивчити нещодавню роботу професора Р. Г. Стейплдона « Земля: зараз і завтра». Авторитет вважає, що «наші сільськогосподарські угіддя швидко скорочуються, і вони неминуче повинні скорочуватися, і, якщо не буде прийнято рішення щодо мінімальної площі, яку слід будь-якою ціною зберегти для виробництва продуктів харчування, і не буде вжито відповідних заходів, не більше ніж через двісті років сільськогосподарські угіддя Англії можуть скоротитися вдвічі».

Двісті років можуть здатися довгим терміном, але чи знайдеться хтось достатньо сміливий, щоб припустити, що наші діти, а тим більше наші онуки, зможуть черпати необмежені запаси їжі з Америки та Антиподів? Чи хочемо ми увійти в історію як покоління, яке розпорошило національне майно та залишило наших нащадків зіткнутися з елементарною проблемою голоду? Вікторіанський експортний капіталізм залишив нам у спадок Проблемні території; чи маємо ми бути відповідальними за нову низку спустошених територій?

Подальше розгляд продовольчих та економічних аспектів нашої земельної проблеми заглибить нас у обговорення численних функцій сільського господарства як невід'ємної частини національного життя. Тому необхідно зробити перерву, щоб обговорити не менш важливий культурний аспект.

Щоправда, цей аспект вже отримує певну увагу, але стрибкоподібно та однобоко, в рамках руху містобудування. Але сама назва цього руху розкриває його обмеження. Громада, яку заохочували забувати про значення свого сільського господарства та розглядати імпортовані продукти харчування як природне явище, почала розглядати сільську місцевість як просто додаток до міст, свого роду прославлений громадський парк. Дійсно, існує велика небезпека того, що сільська Англія може перетворитися на безхарактерний «відкритий простір» так само, як величезна частина Домашніх графств перетворилася на безлике передмістя-сад.

Вроджене прагнення урбанізованого народу втекти від галасливої, забрудненої атмосфери своїх міст може викликати лише співчуття. Те, що ці люди з радістю проведуть половину неділі, ковтаючи вихлопні гази на завантаженій головній дорозі, щоб іншу половину провести на свіжому повітрі, є жалюгідно показовим. Шкода лише те, що так багато з них, здається, не здатні скористатися плодами своєї справи, не зіпсувавши їх.

Бо сільська місцевість не може виконувати свою культурну функцію, якщо їй не дозволити зберегти свій власний характер, а цей характер невіддільний від її матеріальної чи сільськогосподарської функції. Місто не може втекти від міста, якщо воно тягне його з собою, так само, як інтелектуал не може дати своєму розуму відпочинок, якщо він бере свої суперечки з собою на свої сільські прогулянки. Вигляд села, переміщеного в передмістя тими, хто приїхав «жити в селі», такий же жалюгідний, як і вигляд групи інтелектуалів, які крокують у повному потоці балачок, тоді як навколо них відбуваються десятки тисяч справ, цікавіших і важливіших за їхні власні. Як нещодавно сказав один фермер: «Мене не дуже хвилює, що вони ходять по моїх полях. Мене не так сильно хвилює, що вони вигулюють своїх дурних собак за мій рахунок. Мене навіть не хвилює, що вони перелазять через ворота, які могла б відчинити дитина. Але коли я думаю, що вони пройшли понад дві милі хороших сільськогосподарських угідь і жодного разу не подумали подивитися, що відбувається, я відчуваю, що моя ввічливість була витрачена даремно».

Те, що ми можемо назвати ставленням до «громадського парку», знаходить вираження в більш серйозних аспектах, ніж байдужість до сільської діяльності. Так само, як їжачок вважає, що нічого поганого не завадить кидати каміння в качок, коли доглядач не дивиться, так само є тисячі освічених дорослих, які не бачать нічого поганого в дрібному порушенні меж власності, коли шансів на виявлення мало або взагалі немає. А сукупний ефект дрібних порушень створює неприємну ситуацію в районах, які обирають люди, що втікають від міської реальності.

У Німеччині фруктові дерева висаджують у живоплотах вздовж доріг, а землю обробляють до самого краю металу. В Англії така процедура абсолютно неможлива, оскільки дерева будуть обдерті організованими грабіжницькими загонами, а посіви витоптані на ширину ланцюга. Британець не обов'язково менш чесний чи більш руйнівний, ніж німець; його просто настільки деруралізували, що його почуття цінностей та кодекс моральної поведінки зникають разом з останнім ліхтарним стовпом. Люди, яких шокувала б думка про те, щоб поцупити олівець за пенні з прилавка, не побачать нічого аморального в тому, щоб прорватися крізь півдюжини живоплотів, щоб вкрасти гриби.

Сільська місцевість має стільки справжніх багатств, які може запропонувати своїм відвідувачам, що очевидним способом подолати нинішні ганебні тенденції є показати людям, де лежить це багатство. Навіть зараз є багато тих, хто може оцінити і цінує цілющий бальзам самотності, духовний комфорт спокою та безпеки, захоплюючи цікавість постійно мінливих полів та лісів; але їх усіх надто мало.

Ніхто добровільно не завдасть шкоди чи спотворить те, в чому він відчуває особистий інтерес, і першим кроком до збереження сільської місцевості є національне прагнення до розвитку того, що професор Стейплдон називає «сільським мисленням».

Фашистський уряд, природно, буде змушений повністю вирішити земельну проблему, оскільки земля є однією з основ, на якій побудовано його концепцію живої державності. Дійсно, його проголошена політика розвитку сільського господарства сама по собі створить нагальну проблему, стимулюючи спекулятивну діяльність на ринку нерухомості, і з цією діяльністю доведеться серйозно боротися, перш ніж сільськогосподарська політика буде повністю розроблена.

Фашистське ставлення до землі можна викласти кількома реченнями.

Землю більше не можна розглядати як спекулятивний товар. Її вартість має бути справедливо оцінена, а весь приріст має розподілятися між тими, хто допоміг її створити, включаючи

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

Держава.

Землекористування має бути предметом ретельного довгострокового національного планування. Наскільки це можливо, будівельна діяльність має бути обмежена районами з низькою сільськогосподарською цінністю.

Володіння землею має бути якомога ширше поширене, метою якого є велика кількість невеликих, безпечних сімейних володінь. Однак це також тягне за собою відповідальність, а тих, хто зловживає своєю землею, вважатимуть соціальними ворогами.

Доступ громадськості до землі має бути покращений шляхом розширення та кращого визначення польових доріжок, місць для кемпінгу та придорожніх зупинок. Водночас необхідно переглянути закон про порушення меж власності та забезпечити сільській громаді кращий захист від втручання та пошкодження. Можливо, знадобиться створити корпус наглядачів.

Війну необхідно вести проти таких шкідників, як кролики, граки та голуби; і хоча не буде жодної дискримінації щодо польових видів спорту, не можна дозволяти таким видам спорту перешкоджати ні сільськогосподарській, ні рекреаційній діяльності.

Громадськість необхідно навчати поважати та цінувати сільську місцевість і виявляти розумний інтерес до її діяльності.

Ми, як раса, не схильні до сентиментальних роздумів про землю. Ми рідко використовуємо слово «Батьківщина», а от «Вітчизна» — ніколи. Століття невтручання лібералізму та фінансового консерватизму породило недалекоглядне комерціалізоване ставлення до нашої землі.

Однак Британія нашої мрії, фізичне втілення нашого національного духу, — це не Британія вулиць і фабрик, і навіть не парків і громадських будівель, а Британія усміхнених долин і пагорбів, оброблених полів і затишних садиб. Місто — це місто для всього світу; і міста світу щороку прагнуть стандартизації. Але сільська Британія є особливим нашим власним, невіддільним від нашого національного характеру. Ми повинні ревно зберігати її не в музейній атмосфері Стратфорда-на-Ейвоні, а в природній силі продуктивності.

Мало хто з нас живуть на відстані кількох поколінь від землі. Невелике переосвіта пресою та радіо знову зробило б нас селянами, принаймні у вільні хвилини: не освіта професійного вчителя, чиє «сільське господарство» складається з корисних, але досить похмурих елементарних наук, а освіта, яка б вивела нас на стежки та польові стежки з відкритими очима та допитливим розумом. Ознайомлення з історією та повсякденним життям сільської місцевості не лише заохотило б городянина оцінити проблеми сільського господарства, але й наповнило б його сільські прогулянки захопливим інтересом. Розумне сільське мислення могло б стати найкращим протитрутою від стресу міського життя, бо Мати-Земля може забезпечити комфорт як для душі, так і для тіла.

Гітлерівський Берхтесгаден. Ідилія нової Німеччини

Джоан Морган

Е Навіть якщо ви добре знаєте Баварію, і навіть якщо пам'ятати, що Віттельбахи з усією Баварією та фюрер з усією Німеччиною на вибір обирали Берхтесгаден для своїх літніх будинків, ніщо не підготує вас до цього місця, яке примудряється бути одночасно і серцем старої Баварії, і душою нової Німеччини. Все, про що ви мріяли про Баварію в її найказковішому вигляді та націонал-соціалізм у її найкращому вигляді, стиснуто в цьому гірському ринковому містечку, яке може похвалитися приблизно таким самим населенням, як і найновіший багатоквартирний будинок Лондона.

Після того, як поїзд покине Бад-Райхенхалль, він заходить все глибше й глибше в гори, аж поки ви не відчуєте, що вони повністю огортають вас, коли ви звиваєтесь глибокою долиною, що є клином Німеччини, втиснутим в Австрію. (Пішохідно дістатися Австрії можна, і це досить захопливо, у будь-якому з трьох напрямків.)

Перше враження — це рух. Усі, починаючи з дворічних, стоять на ногах у певному очікуванні. Чи то через висоту, баварський піднесений настрій, чи то через те, що фюрер може проїхати будь-якої миті, я так і не з'ясував; факт залишається фактом: повітря сповнене життєвої сили.

Тут, у цьому чарівному музично-комедійному сеттингу, націонал-соціалізм здається дуже веселим. За винятком випадкових зустрічей, які є простими та дивним чином надихаючими, ви не так усвідомлюєте глибоку містичну серйозність усього цього; неосяжність виконаного завдання та завдання, яке попереду.

Ви вважаєте, що СС з їхньою привабливою формою, контактами з фюрером та здоровим життям у прекрасному оточенні — це дуже приємне заняття, а СС справді чудова організація, відкрита для всіх віків і класів на спільній основі патріотизму.

Тут, більше ніж деінде в Німеччині, видно, як кожен, від найстаршого члена СС до наймолодшої дитини, яка продає значки «Зимової допомоги», має свою частку в країні; ніхто не страждає від нищівного муки відчуття себе небажаним. Кожне досягнення — це їхнє досягнення; кожна невдача — їхня. Ви усвідомлюєте, як націонал-соціалізм, відновлюючи надію, відроджуючи віру в майбутнє своєї країни, дав людям те, заради чого жити.

Багатогодишнє життя цього місця триває, як і завжди, плюс націонал-соціалізм; і тому життя в Берхтесгадені — це безперервне шоу. Коли опускається завіса на один акт, починається інший. Ви чуєте монотонний гул: повз ваше вікно проноситься сотня селянок у національному одязі з маленькими чорно-зелено-червоними в'язаними пальтами, яких вони називають берхтесгаднерками. З ними священик, і вони повільно рухаються, співаючи, опутивши очі. Пізніше ви чуєте пронизливі голоси молодих BDM (гітлерівських дівчат), що марширують у своїх коротких коричневих пальтах, або загін Гітлерюгенду, величезних мужніх хлопців, що несуть прапори. У повітрі завжди лунає маршова пісня.

Коли нічого не допомагає, влаштовують пожежну гімнастику. Сто пожежників (або один на кожні тридцять мешканців) у туніках, шоломах та ремінцях сміливо виступають перед вашим вікном. Однак неділя — це день. На Ринковій площі, що є вершиною міста, збираються селяни; чоловіки змагаються один з одним у неосяжності щіток у своїх зелених капелюхах, по один бік фонтану *****ebook converter DEMO Watermarks*****

з його баварським левом, з іншого боку — жінки в плоских чорних капелюшках, що сиділи на вінках з кіс. О десятій вони йдуть на пиво та суп із ковбасками до Нойгауза (меншого брата Хофбройгауза) з його пивним садом під каштанами, де провітрюють вашу постільну білизну на паркані замку Віттельсбахів, його пивної каюти з неперевершеною елегантністю, де партійні лідери спілкуються з гідами; життєво важливий центр життєво важливого міста.

Гранд-готель, достатньо величний для будь-кого. Кургаус з його чудовим оркестром та запрошеними акторами з Мюнхена. Селянський театр з його грубуватим дотепом та привабливою музикою. Є танцювальні заклади; Хофшаффер з його інтимною атмосферою, його танцполом, схожим на кишенькові хустки, переповненим понад мрії лондонського метрдетеля, та кафе «Кур», де танцюють величезні, елегантні хлопці з охоронців СС у колишній королівській віллі Баварського дому. Є художники, Фріц Ріхтер з його дивними натхненними гравюрами на дереві та один із першокласних пейзажистів сучасної альпійської школи.

Щоб вийти назовні: спочатку це будинок фюрера, на вершині світу, зі скляною стіною, що виходить на гірську процесію, розташовану на такому крутому схилі, що здається, що вона нахилена назад. Будинок домінує над долиною, так само як фюрер домінує над містом.

Є Кенігзее, найпрекрасніше з усіх альпійських озер, найглибшого зеленого кольору, оточене стрімкими горами з усіх боків. Є Заубервальд, чарівний ліс, де струмок з Гінтерзее мчить крізь зелені розкішні скелі.

Є соляна шахта, де (у цій країні уніформ) ви одягаєте чорну туніку та білі штани (що не так шикарно та пасує, як здається) та спускаєтеся на санчатах до підземного озера з намистом із вогнів та свастикию на дальньому кінці. Є Шлосс-Плац з його військовим меморіалом.

Є альпійські луки з низкою кольорів, запозичених природою: рожевий один тиждень, блакитний та жовтий наступного, що зводило б із заздрістю флористів Лондона, Парижа та Нью-Йорка.

Ось ліси, однорідні, що тягнуться прямо та міцно до снігової лінії. Гори: прекрасний Ватцманн, другий за висотою в Німеччині; похмурий Голль та суворий, овіяний легендами Унтерсберг. Для сміливих є освітлена крижана ополонка на висоті шести тисяч футів всередині Унтерсберга, а також Альмбах-Кламм, гучна, приголомшлива ущелина, де, здається, спускаєшся набагато далі, ніж піднімаєшся, яка закінчується лише тоді, коли втрачаєш надію, і потрапляє під заголовок «Емоційні враження», а не «Пейзажі».

У Берхтесгадені вас вітають однаково: «Grass Gott» та «Heil Hitler!». Не дивно: вітання Богу за те, що Він створив щось таке прекрасне, і «Heil Hitler» за те, що Він зберіг це для людей, які люблять це більше за життя.

Північна світова федерація (автор Відкун Квіслінг)

ЛІДЕР НОРВЕЖЬКОГО НАСЬОНАЛЬНОГО САМЛІНГУ

А Старий світ падає, новий народжується. Одночасно з нашим третім щорічним мітингом у Ставангері минулого року, сьомий Всесвітній конгрес Комуністичного Інтернаціоналу відкрився в колишньому «дворянському клубі» в Москві, після семирічної перерви з часу останнього всесвітнього конгресу в 1928 році.

Конгрес тривав з 25 липня по 21 серпня. Його головною метою було розглянути, чого досягла єврейська міжнародна марксистська змова протягом цих семи років у Радянській Росії та за її межами щодо виконання сталінської програми більшовизації світу, яка була предметом обговорення на попередньому всесвітньому конгресі.

По-друге, вона підтвердила тактику своєї програми знищення сил національного опору та розпалювання вогню світової комуністичної революції. Особливий акцент був зроблений на тактиці так званого єдиного народного фронту, розвиток якого ми спостерігали у Франції, Іспанії, Бельгії та інших місцях. Ми також добре знайомі з нею тут, у Норвегії, в так званій «кризовій угоді» з фермерською партією та в новій тактиці камуфляжу Лейбористської партії через прийняття нею буржуазного та національного маскування. Інше питання, яке безпосередньо стосується нашої країни, а саме участь Радянської Росії в Лізі Націй, також є симптомом тієї ж тактики народного фронту, яка давно включена до програми Комінтенту.

Цього року, коли ми, члени Національної спільноти, зібралися разом на наш щорічний мітинг, ми бачимо, скликання чергового всесвітнього конгресу.

Цього разу акціонери збанкрутілого концерну Ліги Націй проводять свої позачергові загальні збори, щоб обговорити ліквідацію підприємства або його можливу реконструкцію восени, коли асамблея проведе свої звичайні щорічні збори.

Я гадаю ці події, які відбулися одночасно з нашими двома останніми національними мітингами, не лише через їхню велику важливість, але й тому, що вони дуже яскраво ілюструють зовнішньополітичну ситуацію, з якою ми стикаємося сьогодні.

З одного боку, ми маємо невпинно активний світовий більшовизм, який з історичної точки зору є просто тривожним симптомом відходу старого світу та наполегливими зусиллями зловісних сил змусити світову еволюцію рухатися своїм шляхом руйнування, тобто до універсальної матеріалістичної республіки під єврейською диктатурою.

З іншого боку, ми бачимо безцільні спроби старого світу вирішити нагальні вимоги сьогодення, вимоги миру та співпраці між народами. Вся справа зривається зіткненням індивідуальних інтересів, так само як внутрішня національна співпраця, якої вимагає ситуація, руйнується класовою війною та егоїстичними партійними конфліктами. Цей процес розпаду супроводжується заворушеннями та кризами, війною та громадянськими конфліктами.

Інтернаціональні сили втручаються, і вся ця проблема поступово перетворюється на марксизм і руйнування, так само, як буржуазно-ліберальна держава поступово поглинається *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Марксизм, як ми так чітко бачимо у нашій власній країні. Серед усього цього вічно молоде людство пускає нові паростки; національні рухи відродження та об'єднання сповіщають про нову еру, приносять нову державу та новий світовий порядок. Новий порядок вже настає і в цій країні.

САНКЦІЇ ТА РОЗПАД ЛІГИ

Ще один важливий факт полягає в тому, що крах буржуазної парламентської капіталістичної інституції, Ліги Націй, зумовлений не лише її власною нестійкістю та підпільною діяльністю марксизму чи фундаментальними та формальними помилками в організації Ліги.

Його зруйнувала фашистська Італія, один із представників організованих спільнот нової ери. Незважаючи на п'ятдесят санкційних держав та опозицію всього демократичного та марксистського світу, а також світову громадськість, мобілізовану проти фашизму та Італії, національна єдність виявилася найсильнішою силою.

Жодним чином не ототожнюючи себе з італійським фашизмом чи італійськими інтересами, лідери Національної громади з самого початку зайняли чітку та певну позицію щодо ефіопського конфлікту. Вони виступали за нейтралітет Норвегії та проти її участі в так званих санкціях.

У цьому ми керувалися виключно міркуваннями про інтереси нашої країни. Однак я вважаю, що громадська думка тут, як і в багатьох інших місцях, стала жертвою пропаганди, яка насправді служила зовсім іншим інтересам, ніж високим ідеалам, які вона намагалася прищепити.

Однак наш рух не займав жодної сторони. Ми вимагали нейтралітету Норвегії та продемонстрували лицемірство та безцільність усієї цієї санкційної гри. Сьогодні ми можемо сказати, що правильно оцінили ситуацію.

З військової точки зору ми мали рацію. Незважаючи на загальну думку, ми правильно оцінили значення сучасних військових матеріалів, а також силу опору Ефіопії та Англії, і не в останню чергу величезну моральну та матеріальну силу, створену народом, організованим для об'єднаних зусиль на історичній та національній основі.

Політично ми також судили правильно. Марність і серйозні прорахунки санкційної політики тепер очевидні. Подивіться на трагічне збентеження могутньої Англії через її недалекоглядну політику Ліги; це найбільша моральна та практична поразка, яку Британська імперія зазнала з тих пір, як втратила Америку.

Радянська Росія, цей новий і визначний член Ліги Націй, бачила в політиці санкцій можливість посваритися спочатку з Муссоліні, а потім з Гітлером, але коли їхні розрахунки почали даватися взнаки, хитрі більшовицькі євреї тихо відійшли на задній план і, вийшовши з-під контролю, залишили британський уряд нести провину та страждати від ганьби.

НАЦІОНАЛІСТИЧНА ПОЛІТИКА ТА МІЖНАРОДНЕ СПІВПРАЦІ

Вперше після Другої світової війни Норвегія зіткнулася з реальними суворими фактами у зовнішній політиці, які дуже ускладнюють ведення звичайної вузької політики.

У зв'язку з цим я хочу наголосити на факті, який, на жаль, недооцінюють у цій країні:

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

а саме, що життя людей залежить від зовнішньої, а не внутрішньої політики.

Поряд із власним «бажанням жити» нації, її внутрішні умови та структура визначаються міжнародними умовами економіки та влади. Ці умови створюються первісними та безумовними потребами народів і держав, їхньою боротьбою за існування та простір для проживання. Але вплив держави у зовнішній політиці завжди відповідає ступеню розвитку її внутрішньої сили.

Таким чином, необхідність самозабезпечення у разі війни та, перш за все, перебудова структури світової економіки просто змушують громади організовуватися на економічній основі як національні робітничі держави. Змінені умови в усьому світі змушують кожну націю взаємодіяти зі своїми сусідами як з організованою економічною одиницею з повним та здатним контролем над усіма своїми ресурсами та можливістю використовувати їх найкращим чином. У цьому сенсі сучасна криза є головним чином кризою перебудови світового виробництва та торгівлі.

Однак, немає жодної внутрішньої протилежності між вимогою епохи щодо цих об'єднаних та чітко окреслених економічних національних одиниць та вимогою планомірної міжнародної співпраці, яка з непереборною силою рухається вперед економічними причинами, а також міркуваннями про підтримку миру.

Саме формування таких організованих національних особистостей призведе до чесного та ефективного міжнародного співробітництва, вільне від упередженості чи утисків.

ДВА ВОРОЖІ ТАБОРИ В ЄВРОПІ ТА У СВІТІ

Ситуація така, що у світі, і особливо в Європі, формуються два ворожі табори, як і до світової війни. Радянська Росія, Франція та Чехословаччина, підтримані міжнародним єврейством, яке підбурює їх до війни проти націонал-соціалістичної Німеччини, вже виступають єдиним фронтом проти цієї країни та прагнуть ще більше оточити Німеччину, як політично, так і військово.

За цих умов становище Норвегії надзвичайно вразливе, оскільки вона розташована на перехресті Росії, Німеччини та Англії, а її внутрішня політика вже перебуває під владою марксистів.

Росія, яка була великою європейською державою з азійськими інтересами, перетворилася на велику азійську державу з європейськими інтересами, особливо в Атлантичному регіоні. Але, перш за все, вона є основою світової революції.

Світовий більшовизм намагається перетворити Норвегію, а разом з нею й усю Скандинавію, на праве крило свого європейського фронту наступу проти Німеччини та Англії. Цей план містить зловісні можливості для нашої країни. У разі конфлікту між Німеччиною та Радянською Росією весь світогляд Лейбористської партії спонукатиме Норвегію стати на бік більшовиків в опозиції до Німеччини, а це суперечитиме нашій обіцянці нейтралітету.

Транмал, безвідповідальний диктатор Лейбористської партії, нещодавно досить чітко висловився з цього приводу. Доки Норвегія та Радянська Росія є членами нинішньої Ліги Націй, а Німеччина — ні, схоже, що нам серйозно загрожує війна в цьому напрямку, оскільки ми зобов'язані дозволити Червоній Армії та ВПС вільний транзит через країну у разі німецько-російського конфлікту.

За нинішніх умов у Європі також існує можливість війни між Німеччиною та Англією. Це може статися, наприклад, у зв'язку з конфліктом між Німеччиною та

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

потрійний союз Франції, Чехословаччини та Радянської Росії, причому Чехословаччина була майже більш чутливим місцем, ніж Австрія. Те, що Франція тоді розпочне війну проти Німеччини, дасть Англії привід для війни, що зараз ще більш певно, ніж до величезного розвитку авіації.

Така війна між Англією та Німеччиною є катастрофічною можливістю для Норвегії, оскільки світової війни вся ситуація тепер повністю змінилася.

Через Лігу Націй як інструмент британської світової політики нас тоді змусять одразу вступити у війну, і навіть якщо Ліга Націй розпадеться, ми, на думку такого авторитету, як лорд Ллойд, неодмінно зазнаємо карального бомбардування, якщо, як це було під час світової війни, ми дозволимо нашому торговому флоту перевозити товари для Англії, на чому вона, зі свого боку, безсумнівно, наполягатиме зараз, як і тоді.

Норвезька Лейбористська партія — Урядова партія — активно підтримує цю політику, спрямовану проти Німеччини. Якщо Норвегія погодиться на це, це означатиме, що ми безповоротно втягнуті в цю військову політику всупереч волі щонайменше 99 відсотків норвезького народу. Норвегія не може і не буде йти вперед, якщо наша власна свобода та наші власні кордони не будуть під загрозою.

МИР З АНГЛІЄЮ ТА НІМЕЧЧИНОЮ

Я вже наголошував, що мир між Німеччиною та Англією є життєво важливою необхідністю для нашої країни. Чого ми повинні, перш за все, запобігти, так це тому, щоб Німеччина та Англія опинилися на протилежних боках у новій війні. Для нас це було б фатальним; насправді це означало б знищення.

Отже, від нас залежить, чи зробимо ми все можливе для встановлення миру та порозуміння між цими двома країнами, які, як і ми, мають нордично походження та світогляд. Навіть якщо ми не можемо багато зробити в цьому відношенні та повинні бути обережними, щоб не втручатися у справи інших країн, нашим негайним обов'язком має бути всіма справедливими засобами протистояти тим, хто намагається розпалити розбрат між цими нашими родичами, зазвичай на хибних та нечесних підставах.

Ми знаємо сили, в інтересах яких насправді докладаються ці зусилля. Одна з них — світовий більшовизм. Працювати над миром і примиренням між Німеччиною та Англією має бути метою нашої зовнішньої політики Норвегії без урахування партійних інтересів. Цілком очевидно, що цього вимагають інтереси Норвегії. Єдиний спосіб уникнути війни та хаосу залежить від підтримки миру та взаєморозуміння між цими нашими великими сусідами на півдні та заході, з якими ми також маємо найбільші торговельні зв'язки.

Близько 40 років тому була, як і зараз, можливість для чесної спроби встановити міцне порозуміння між великими скандинавськими народами. Можливість була знехтувана або відхилена, і катастрофа, яка настала після цього упущення, торкнулася всього світу. Кожен, хто зараз наважується просувати таку ж катастрофічну політику, повинен робити це з відкритими очима.

Але кожен, хто розуміє час, у якому ми живемо, повинен докласти зусиль, щоб вжити рішучих і позитивних заходів протидії.

Ще одне вирішальне міркування підводить нас до того ж висновку, що й щодо основних напрямків нашої зовнішньої політики. Декадентський лібералізм та його нащадок і спадкоємець, марксизм, спрямовані проти національних спільнот, насамперед проти скандинавських країн.

Свідомо чи несвідомо, метою цієї політики є руйнування природного національного організація народів з метою реалізації міжнародної світової республіки. *****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

Тоді внутрішня єдність націй буде зруйнована. Вони стануть здобиччю тієї нації, яка, на відміну від усіх інших націй, розсіяна по всій землі та живе як паразити на інших націях; саме тому їй потрібен такий порядок, щоб здійснити своє палко бажане панування над світом. Бо в цьому пануванні криється таємниця єврейського націоналізму та імперіалізму.

Дуель між юдаїзмом та нордичним духом неминуча, оскільки марксизм та інтернаціоналізм насправді є єврейським націоналізмом та імперіалізмом, змовою, натхненною та веденою юдаїзмом проти виразно нордичної європейської цивілізації. Зрозуміло, що процеси розпаду сьогодення є найсерйознішою загрозою для ідеалів життя, і що найпотужніші антагонізми нашого часу звузилися до боротьби між юдаїзмом та нордично-європейським принципом. З огляду на це, ми повинні усвідомити, що найефективніший засіб від сучасного занепаду та підземної діяльності марксистського матеріалізму можна знайти в національному відродженні нашого народу на життєдайній основі нордичної раси та характерного темпераменту.

А з іншого боку, має існувати в найширшому сенсі тісніша культурна, економічна та політична співпраця між скандинавськими та нордично визначеними народами по всьому світу: у скандинавських країнах, Голландії, Фландрії, Британській імперії, Німеччині та інших країнах, де члени скандинавської родини порівняно менш численні.

Отже, значення слова «нордичний» не обмежується скандинавськими народами, а поширюється на всі великі нордичних раси, і ми зараз не розглядаємо небезпечну північну співпрацю.

Навпаки, з одного боку, це необхідний наслідок усвідомлення того, що підтримка національного характеру та організації є найважливішим життєвим питанням для всіх творчих народів. Тільки таким чином можна забезпечити вільний і мирний розвиток скандинавської культури та особливостей як у національній, так і в універсальній сферах. Водночас це одна з умов глибоко вкоріненого визнання цінності та культурного внеску інших рас, і таким чином це зміцнить усі нації від розпаду та хаосу.

З іншого боку, це неминучим наслідком того факту, що міжнародна співпраця, яку необхідно будувати в ці часи, має бажано базуватися на скандинавських народах, які так тісно пов'язані расою, мовою, культурою та інтересами. Вони мають однаковий рівень життя та схожий погляд на життя, а також згруповані географічно.

Також з економічної точки зору вони є найкращими клієнтами один для одного.

СОЮЗ ПІВНІЧНИХ НАРОДІВ

Блокове формування цих народів, союз північних народів, буде непереможним. Такий союз буде набагато здатнішим, ніж збанкрутувала лібералістично-марксистська Женевська ліга, виступати оплотом проти світового більшовізму та створювати гарантії мирного розвитку світу. Шлях до організованого людства буде знайдено в об'єднанні великої північної родини народів у такому блоковому формуванні зі спільною валютою, внутрішньою вільною торгівлею та спільною митною політикою; їхньою метою буде залучити інші країни та групи держав до цієї системи.

Така зовнішня політика буде найкращою гарантією позиції Норвегії у світі та проти більшовізму. І на благо нас самих та інших вона створить поле діяльності за кордоном.

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

за надлишок енергії, якого слід очікувати в цій країні, якщо наших власних ресурсів буде недостатньо.

СПІВПРАЦЯ, ЩО БАЦЮЄТЬСЯ НА НАЦІОНАЛЬНИХ РУХАХ

Наголошуючи на спільній долі Північних країн, ми не повинні недооцінювати значення та досягнення інших або нашої спільної людяності; і, понад усе, ми не повинні недооцінювати важливість звичайної європейської та універсальної співпраці. Але це міжнародне товариство має бути засноване на системі національних держав. Воно має бути створене шляхом національного піднесення народів Європи та всього світу, а не як результат лібералістичних та марксистських експериментів, таких як Ліга Націй, ПанЄвропа та Радянська Росія, місцезнаходження світової Радянської Республіки.

Історія життя показує, що будь-який прогрес залежить від поєднання свободи та дискримінації зі співдружністю та організацією. Універсальні монархії та світові республіки закінчуються анархією та розпадом. Гегемонія однієї нації є катастрофічною для інших та для неї самої.

Вавилонське поєднання всіх націй і рас, що є метою лібералізму та марксизму, віщує руйнування індивідуальних рис і цінностей кожної з них. Історія вчить нас, що справжня гармонія є результатом сегрегації та розвитку.

Інстинкт людства до організованого формування спрямований на національне життя та співпрацю національних єдностей. З цієї причини всі міжнародні інституції, що виходили з лібералізму та марксизму, зазнали невдачі у своїх нібито цілях, які полягали у забезпеченні доброго взаєморозуміння між народами та сприянні їхньому прогресу.

З огляду на провал ідей ліберальної Ліги та міжнародного марксизму, терміново необхідно створити нове товариство народів європейського та всесвітнього характеру, засноване на нових ідеях організації громад, які були закладені конгресом нового порядку в Монтре 16 та 17 грудня 1934 року. Першочерговим міркуванням конгресу є повага до духовних та національних цінностей.

На заміну лицемірним та технічним методам старої дипломатії має прийти спонтанна та почесна співпраця між усіма молодими та здоровими національними рухами та національними державами, відтвореними ними, з метою досягнення загального духовного оновлення та політичного та економічного піднесення в усьому світі. Але в рамках цього універсального плану нації, що походять з одного коріння та мають спільну культуру та цивілізацію, повинні об'єднатися відповідно до своїх найближчих інтересів.

РУХ ПІВНИЧНОГО СВІТУ

Головний принцип, на якому базується Національна спільнота, полягає в тому, що наша політика, окрім задоволення вимог, які сучасні зміни зробили необхідними, має бути в гармонії з усім, чого потребує та чого бажає наша родина народів. Марно очікувати національного відродження, якщо ми не відродимо вогонь скандинавського духу та не побудуємо духовний та відповідальний погляд на життя.

Не можна очікувати жодного прогресу, якщо ми не збережемо нордичний штаб незмішаним; якщо ми цього не зробимо збережемо нашу самотність, ми її втратимо та прямуватимемо до національного вимирання.

Так звана скандинавська ідея, що скандинавський народ може бути відновлений лише шляхом побудови нової держави

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

відповідно до сучасних вимог та на подвійному фундаменті національного походження та духовного світогляду, має постійно зростаючий вплив та актуальність у відповідних скандинавських країнах і вже відіграє важливу роль у практичній політиці.

Таким чином, зародок і ґрунт для панскандинавської співпраці вже існують. Але для того, щоб ідея могла поширюватися досить швидко, вона повинна знайти чітке та належним чином організоване вираження.

За цих обставин я вважаю, що настав час для нас продовжити сприяння культурній, економічній та політичній співпраці між народами Північної Європи та іншими народами світу з північним світоглядом з такими цілями:

- Створення міжнародного скандинавського руху.
- Утворення Північного союзу народів.

Активна участь у роботі з організації світу та його мирного розвитку; а також для забезпечення місця та внеску нашої власної країни в революції та нові конституції, які зараз тривають. Ця співпраця повинна розпочатися, як завжди, в галузі ідей, щоб бути політично досягнутою на міцній економічній основі.

Отже, якби існуючу валютну базу можна було розширити до усталеного валютного союзу між скандинавськими народами, і якби завдяки політичній фінансовій співпраці між цими народами можна було б створити Митний союз, це б повністю заклало основу для політичної реалізації наших проголошених цілей: великого союзу скандинавських народів у світовому співтоваристві.

Цей ідеал протягом значного часу був частиною програми Національної асамблеї. Звідси випливає, що панондинардна співпраця фактично передбачає подальше посилення співпраці північних держав у вужчому сенсі: Норвегії, Швеції, Данії, Фінляндії та скандинавських островів у Північному морі. Позиція Данії та Фінляндії настільки вразлива, ніж позиція Норвегії та Швеції, що Норвегія, у будь-якому разі, не може добровільно пов'язати свою долю з цими країнами без підтримки, яку можна було б отримати від мирних і стабільних відносин з Англією та Німеччиною. Але, оскільки це було забезпечено, бажано також, щоб північні країни зайняли своє місце як природна група в скандинавському світі – співпрацюючи разом з британцями, німцями, нідерландцями та іншими.

У зв'язку з цим я хочу наголосити на тому факті, що це не змінює справи, якщо багато людей у цій країні виявлять, що вони не погоджуються з різними деталями британської та німецької політики. Умови, які сьогодні вимагають співпраці з цими нашими родичами та між ними, є важливішими за ті, які можуть нас розділити.

Можливо, знайдуться й ті, хто заперечує проти будь-якої нашої зовнішньої політики та вважає, що наші власні справи — це те, чим ми можемо впоратися. Я хотів би нагадати їм, що характерною рисою нашого часу є те, що світ стає однією великою економічною одиницею, і що жодна країна більше не може бути самодостатньою; вона залежить від інших; і якщо така співпраця в сучасній політиці має життєво важливе значення для нашої країни, то вона так само важлива і для нашого руху. Оскільки сили, що працюють над нашим національним знищенням, організовані на міжнародному рівні, ми зобов'язані зустріти їх організацією, яка має на меті виходити за межі національних інтересів. Повністю ефективна організація такого роду може бути побудована лише на спільній життєвій основі наших народів — скандинавському принципі.

ПІВНОВИДНИЙ ПРИНЦИП

Нордичний Принцип ґрунтується на нордичних традиціях, нордичному мисленні та конструктивній співпраці, на відміну від єврейського лібералізму та марксизму, які просувають свої руйнівні цілі за допомогою ненависті, заздрості та класової війни заради власних цілей. Один пов'язаний з Божественним, інший — з диявольським.

Отже, духовна сила скандинавського принципу сильніша та глибша, ніж марксистсько-матеріалістичний погляд на існування, який загрожує знищенням нашої раси та цивілізації. Насправді це наш внутрішній національний Принцип, якого ми повинні дотримуватися та який ми повинні реалізовувати з невблаганною послідовністю.

Я також переконаний, що коли ми визнаємо глибокі істини історичного минулого, а також історичного сьогодення, і бачимо великі справи, досягнуті народами нордичної раси від початку історії до наших днів, коли вони є могутнішими, ніж будь-коли раніше; і коли, водночас, ми переконані, що Божественна Воля являється в історичному ході світового розвитку, ми повинні, не недооцінюючи значення та внесок інших, мати можливість вірити в продовження історичної та божественної місії нордичних народів у світі. Як і в минулі часи, місією нашої великої родини народів має бути позбавлення від застарілого світу та створення нового світу, який зможе вивести всю людську родину на новий рівень.

Національна спільнота запрошує всіх людей скандинавської раси та світогляду в кожній країні — норвежців, шведів, данців, ісландців, британців, німців, голландців та всіх інших людей скандинавської крові та духу — об'єднатися в Північному світовому русі для встановлення миру та співпраці між усіма скандинавськими народами світу та продовження боротьби за порятунок та прогрес нашої цивілізації.

Інтерпретація фашизму Клода Саттона

Ф Термін «аскизм» у тому значенні, в якому він буде використовуватися в цій статті, є незручним і незручним для опису світового руху, який виник у наш час, щоб конкурувати з марксизмом і ліберальною демократією за чоловічу прихильність. Безсумнівно, слід обмежитися лише назвою особливої форми, яку цей рух набув в Італії. Проте, народна думка, відчуючи, що в італійському фашизмі виникло щось нове та світового значення, наполягає на використанні цього терміна в ширшому сенсі.

Фашизм не є інтернаціональним, як комунізм, у тому сенсі, що він є догмою, яку слід нав'язати кожній нації, незалежно від її історії та обставин. Це радше глибинна схожість світоглядів, яку можна виявити в різних сучасних національних рухах, і яку можна розглядати як таку, що з певною необхідністю виникає з тієї ситуації, в якій зараз перебуває наша європейська культура. Ми в Англії маємо спільну культурну спадщину Європи; так само, як на нас найбільше вплинули ідеї Французької революції, ми неминуче будемо глибоко вплинуті ідеями фашистського руху та реагувати на ці ідеї по-своєму, національно.

Два фактори, які повсюдно породжують цей рух, – це занепад ліберальної демократії та піднесення марксизму.

Потрібно лише невелике знайомство з історією, щоб усвідомити, що в ліберальній демократії немає нічого неминучого чи вічного. Порівняно з іншими формами правління, демократичні уряди не були ні поширеними, ні стабільними, і не зробили такого ж довготривалого внеску в людську культуру, як аристократичні та монархічні уряди. Звичайно, можливо — і часто це робиться — визначити демократію таким чином, щоб включити до неї всі допустимі форми правління, наприклад, описати Англію за королеви Єлизавети чи за Пітта як демократію. Але це грубе зловживання мовою та приниження інтелектуальної цінності. «Демократія» не повинна використовуватися для позначення кожного уряду, який править за згодою майже всіх керованих; ані того, який свідомо прагне благополуччя всього народу; ані того, який толерантний до різноманітності думок і заохочує вільну дискусію; ані того, який править відповідно до встановленого та відомого закону, що застосовується неупереджено. Багато демократичних урядів зазнали помітної невдачі в цих аспектах; багато недемократичних урядів продемонстрували ці чесноти у високій мірі. Абсурдно називати «демократією» будь-який уряд, який не є тиранічним; Демократія — це одна з історичних форм правління, яка іноді працювала на загальне задоволення, а іноді ні. Її головною рисою, здається, є вирішення всіх важливих питань більшістю голосів, або всього народу, або великих представницьких зборів.

Демократія, як ми її знаємо у Західній Європі та Америці, — яку я надалі називатиму «ліберальною демократією», — є особливим продуктом Французької революції та базується на своєрідних теоріях деяких впливових мислителів тієї епохи. Основна філософія людської природи, на якій вона базується, не завжди була прийнята мислячими людьми, і немає підстав вважати, що її вплив на людські уми буде вічним. Навпаки, існують вагомі докази того, що ця філософія «Прав людини і громадянина» більше не має

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

переконання, і що система правління, що базується на ньому, тому приречена на занепад.

Як і інші політичні філософії, вона не здобула загального визнання без боротьби. Але хто сьогодні може помітити якусь різницю між консерваторами, лібералами та правими (немарксистськими) лейбористами щодо їхніх ідеалів чи загального характеру методів, за допомогою яких вони пропонують їх реалізувати?

Які філософські припущення, або аксіоми, цієї системи ліберальної демократії? Перше полягає в тому, що всі люди рівні, принаймні тією мірою, якою вони повинні мати рівну частку в уряді. Друге полягає в тому, що уряд існує лише для того, щоб запобігти втручанню будь-якої людини в рівну свободу інших (Дж. С. Мілль); або, як більш переконливо висловився мені один студент: «уряд існує лише для того, щоб кожна людина могла піти до пекла по-своєму». Третє, що така індивідуальна свобода призводить до найбільшого можливого задоволення всіх. ¹

Фашизм ґрунтується на запереченні всіх цих принципів. На перший аргумент він відповідає, що не всі люди рівні у своїй здатності до спільної діяльності, а уряд є спільною справою. Люди різночудно відрізняються своєю мужністю, справедливістю, відданістю, правдивістю та іншими якостями характеру, необхідними для будь-якої корпоративної справи. Такі якості не є монополією жодного класу і не залежать від освіти у звичайному сенсі цього слова. Деяким людям їх помітно бракує — наприклад, усім старим більшовицьким лідерам, якщо вірити їхнім зізнанням; будь-хто з нас спробував би усунути їх від влади в будь-якій організації, за яку він був відповідальним.

Політичне представництво має базуватися на вибірковій системі реальних груп, члени яких особисто знайомі один з одним. Гарна політична система не повинна навіть намагатися забезпечити рівну вагу всіх думок.

Щодо другого принципу, то зазначається, що рівна свобода неможлива, оскільки не всі люди хочуть робити одне й те саме; що кожна система права передбачає деякі позитивні ідеї щодо того, що об'єктивно добре чи погано для кожного; що цей принцип або безглуздий, або катастрофічний.

До третього, що через природу людини та суспільства, найбільша можлива сума задоволення не може бути досягнута системою максимальної індивідуальної свободи; це також не є «найбільшим щастям найбільшої кількості, де кожен має значення для себе, а ніхто — для більш ніж кінця життя».

² один. Люди більше зацікавлені та повинні бути зацікавлені в добробуті власної родини, власної професії, власного району, власної нації; і хороший уряд повинен враховувати цей факт. Ми повернемося до цих пунктів пізніше.

Ліберальна демократія — це лінива філософія. Замість того, щоб вирішити, що слід робити, і наполегливо боротися за це, добрий демократ чекає і дивиться, в який бік піде більшість, впевнений у своїй вірі, що голос мас — це голос Бога. Ми навіть не повинні намагатися переконати людей сьогодні, що рушійна сила ліберальної демократії повсюди вичерпалася. Мало хто щиро вірить у її гасла. Половина її сучасних прихильників — насправді боязкі марксистки. Їхня загальновизнана мета — рівне багатство для всіх, а демократія — лише засіб для досягнення цієї мети. Вони наївно уявляють, що цієї мети можна досягти простим голосуванням, без сили, принаймні у далекому майбутньому. Вони часто демонструють свою зневагу до індивідуальної свободи як такої. Вони заздрісні, але піклуються про свою шкуру. Такі ліберал-лабораторські соціал-демократи.

Яка філософська основа нечестивого союзу між комуністами та демократами, де б не з'явився фашизм? На цю проблему ми повинні зараз звернути нашу увагу.

Комунізм, або краще марксизм, бо поза Комуністичною партією є багато марксистів, є цілком продуктом індивідуалістичної, егалітарної філософії ліберальної демократії. В історії часто траплялися революційні рухи менш щасливих класів; цей рух перейняв своєрідну ідеологію ранньої вікторіанської епохи, в якій він зародився. Він також розглядає громаду як сукупність, а соціальне щастя як суму. Він приймає перші два принципи ліберальної демократії; всі люди рівні, хоча Бога немає, і тому вони повинні мати не просто рівні політичні права, а й рівне багатство. З [Знову](#) ж таки, щастя має бути досягнуто, надаючи всім рівне багатство, а потім дозволяючи їм робити з ним, що їм заманеться; коли досягнуто економічної рівності, держава має «відмирати». Але вона найрішучіше відкидає третій принцип ліберальної демократії, що цей щасливий стан речей досягається, коли людей залишають у спокої. Принцип невтручання є кінцевою метою, коли досягнуто економічної рівності; але цього має бути досягнуто шляхом насильницької диктатури пролетаріату, тобто некваліфікованого фабричного робітника.

Його центральною доктриною є класова війна між пролетарями та капіталістами. Вона наполегливо заганяє все людство в ці два загони, хоча жоден економіст більше не сприймає серйозно теорію «додаткової вартості», на якій ґрунтувалося це розмежування. Якими ж нереальними є ці два загони! Між групами справді існує конфлікт, і такий конфлікт є суттю живої спільноти. Але значну частину мешканців сучасної держави, які живуть на спільний дохід від своєї праці та власності, необхідної для того, щоб ця праця була плідною, неможливо втиснути в жодний із загонів, хіба що силою. І хіба конфлікти інтересів між городянами та селянами, між виробниками та фінансистами, між ремісниками та некваліфікованими робітниками, між расовими та релігійними групами не є такими ж реальними та життєво важливими, як цей нібито конфлікт між капіталістами та пролетаріатом?

Ключовою нотою марксизму є класова війна, в якій допустимі всі методи. Ось чому, де б політика не підняла голову, вона стає настільки озлобленою та брудною, що руйнує будь-яке відчуття моральної єдності нації, яке раніше пом'якшувало конфлікти між групами. Ось чому з нею потрібно боротися до смерті.

Але, скажуть, хіба нічого цінного не було досягнуто завдяки комуністичному експерименту в Росії? І чи немає жодної подібності між «диктатурами» комунізму та фашизму?

Неможливо зрозуміти розвиток комунізму в Росії, якщо не розрізняти сучасну стадію «відступу більшовизму», як її називають, від попередньої стадії, на якій доктринерський комунізм мав повну владу. Ця рання стадія була позначена безпрецедентним знищенням, заради теорії класової війни, людських і матеріальних ресурсів нації — фермерів, техніків і вчителів, худоби, машин, будівель і мистецьких скарбів. Те саме явище проявилось в Іспанії та інших місцях, де більшовизм захопив владу. Коли приблизно через десять років виробництво досягло такого низького рівня, що, здавалося, було досягнуто межі людської витривалості, від доктрин було значною мірою відмовлено; і за допомогою капіталістичних кредитів, іноземних техніків і машин, а також стахановського тиску на робітників було покладено початок їхньому відновленню. Звичайно, зміна настроїв далеко не завершена. Одним із симптомів цього, здається, є нинішній конфлікт між Сталіним, міцним і недоктринерським розбійником з Кавказу, та єврейською бандою, яка досі контролювала Росію і тепер значною мірою ліквідована. Росія не відмовилася від Комінтерну та марксистського ідеалу світової революції. Але сама вона, здається, мовчки відмовилася від зрівнювання багатства та диктатури пролетаріату і будує потужну...

націоналістична держава. За Сталіна з'явилися ознаки своєрідного сором'язливого фашизму з докорами сумління. Якщо це мав бути кінець, то якою ціною його було досягнуто! ⁴

«Фашизм» виник із занепаду ліберальної демократії та у відповідь на загрозу більшовизму. На відміну від більшовизму, він не був втіленням на практиці академічної теорії; він виник у відповідь на реальну ситуацію, і тому його можна зрозуміти лише у світлі двох світових рухів, які він має подолати. Спочатку це була своєрідна інстинктивна реакція європейської людини на сили безладу, матеріалізму, плутократії та космополітизму. Він єдиний з комунізмом у тому, що абсолютно заперечує існування встановленої гармонії, яка робить найбільше щастя з усіх результатом найбільшої свободи кожного. Але це все, що його об'єднує з комунізмом. Він займає радикально відмінну від комунізму та ліберальної демократії точку зору щодо «щастя», яке має забезпечити держава. Бо він розглядає націю як органічну єдність багатьох різних функціональних груп; кожна з них являє собою певний унікальний внесок у націю, зі своїм власним типом життя, який необхідно плекати. Якщо правильні стосунки між цими групами порушені, у державі не може бути тривалого щастя чи здоров'я. «Ми могли б, — сказав Платон, — зробити наших гончарів набагато щасливішими, дозволивши їм лежати на ложах перед вогнем, їсти та пити, і крутити своє колесо, коли їм заманеться. Але не радьте нам цього робити, бо наші гончарі більше не будуть гончарами, а наші хлібороби — хліборобами». ⁵

...

—

Більше того, вона уявляє націю, за словами Берка, як «партнерство не лише живих, а й живих з мертвими та з тими, хто ще не народився». Якщо це щось, що триває, з людськими та природними ресурсами, які можна марнувати або які можна зробити більш родючими.

У кожній із «фашистських» країн до влади прийшов рух, який прагне максимально використати національний маєток, як це робив старий дворянин-землевласник зі своєї власної родини та маєтку. Це те, що називають релігією Крові та Землі.

Очевидно, що ці рухи не можуть визнати необмежених прав більшості. Вони не можуть, наприклад, дозволити нинішній більшості городян знищити селян, ані насолоджуватися максимально можливим сучасним багатством за рахунок майбутньої влади. Зла, які приносить правління недалекоглядної більшості — занепад громадської чесності та духу самодопомоги, занепад сім'ї, розумової та фізичної форми, занепад земель, лісів та кораблів — можна викинути лише шляхом надання лідерам великої свободи дій та незалежності.

Фашизм, очевидно, повинен, і справді, присвячує свої головні зусилля зміцненню найслабших ланок національного ланцюга, тобто покращенню умов життя тих груп, які найбільше страждають. Однак він не може визнати рівності між лінівими та активними, між творчою та рутинною працею, навіть як далекого ідеалу. «Фашизм стверджує незмінну, корисну, плідну нерівність людей». (Муссоліні.)

Ліберальна демократія паралізована суперництвом функціональних груп, існування яких вона вдає, що ігнорує. Фашизм визнає це та базує на цьому свою представницьку систему, вважаючи, що може впоратися з їхніми потенційними конфліктами завдяки зміцненню національного почуття єдності та «принципу лідерства», принципу індивідуальної відповідальності. «Демократія» — принцип контролю анонімною більшості — «проходить випробування як у промисловій, так і в політичній сфері». ⁶

—

В економічній сфері метою фашизму, відповідно до його загального світогляду, є досягнення максимально можливої безпеки та стабільності для всіх виробників, а не максимальної свободи вибору.

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

для споживачів. З цією метою міжнародну торгівлю необхідно звести до підпорядкованого та допоміжного положення в інтересах національного планування. А етичні міркування – міркування щодо того, який спосіб життя слід заохочувати або не схвалювати – часто повинні переважати над економічними.

У фашистському націоналізмі немає нічого несумісного з добре відомими інтересами інших націй. Його зовнішня політика базується на принципі неупередженості та готовності боротися за певні, добре відомі, життєво важливі інтереси, і тільки за них. Він, природно, протистоїть демократичним, рівноправним та універсалістським принципам Ліги Націй. Він прагне дружньої співпраці з тими координованими націями, з якими він дійсно має спільні інтереси, на основі планового усунення можливих причин тертя. Він прагне лідерства в міжнародних справах, як і вдома. У Європі його завдання — відбудувати Європейський концерт, який зруйнували засновники Ліги Націй.

Зрештою, ми можемо спробувати відповісти на заперечення, яке так часто чуємо, що фашизм повністю підпорядковує індивіда державі, живу істоту – нереальній абстракції. Відповідь на це питання неявно міститься у вищесказаному. Уряд, на думку фашиста, існує не лише для того, щоб збільшувати щастя окремих громадян. Він є опікуном незмінної національної культури та матеріальних ресурсів, які складають її необхідну основу. Без цього індивід був би нічим; він не може позбутися цього, навіть якщо покине територію держави; це вся сума спадкових традицій, які відрізняють його від людини кам'яного віку. Уряд, який забезпечує гармонійний розвиток різних груп носіїв культури та запобігає їхньому взаємному знищенню, має право на нашу вірність. Але держава – це лише механізм, лише «контейнер», як сказав Гітлер, для народу, який сприймається як незмінна біологічна та культурна сутність. Фашизм не є етатистським; на відміну від гегельянців, він не поклоняється державі як такій.

З історичної точки зору, це пропонує аналогії з давньоєвропейською державною формою, якою вона була «до того, як Оронт почав впадати в Тибр» — до виникнення абстрактного індивідуалізму та прагнення до спасіння в іншому житті. Знову ж таки, це пропонує аналогії з феодалізмом, з його концепцією, що уряд має ґрунтуватися на особистій відданості людини людині — первісна тевтонська ідея комітату. Крім того, це нагадує про мету середньовічних гільдій регулювати виробництво в інтересах усіх категорій виробників. Як і кожен великий рух, це має своє коріння в минулому. Але це не просто повернення до застарілих систем. Це незрозуміло поза по суті сучасними концепціями національності, раси, добровільних торгових асоціацій, розлучення власності від управління, ідеї відповідальності без вини, взаємодії культур на противагу «одноколіній» цивілізації — та багатьма іншими.

⁷ Це наскрізь сучасно, це витвор нашого часу. П'ять років тому багатьом із нас здавалося, що немає іншого вибору, окрім як між не дуже приємними альтернативами індивідуалістичної ліберальної демократії та марксистського соціалізму. Тепер є третя альтернатива.

¹ Ця третя аксіома, як зазначив М. Хальф, має дві форми. Згідно з однією версією, максимальне соціальне задоволення автоматично випливає з максимальної індивідуальної свободи, незалежно від законів та інститутів суспільства. З іншого боку, для досягнення цієї найбільшої суми задоволення необхідні певні правові обмеження. Більшість авторів не дотримуються послідовно однієї чи іншої версії; але вони не сумніваються ні в меті, ні в засобах — індивідуальна свобода має бути обмежена якомога менше.
(Е. Галеві: Розвиток філософського радикалізму.)

² Дж. Бентам: Принципи моралі та законодавства. Фоллетт: Нова держава, с. 27.

³ Порівняйте це з Аристотелем. Політика III, 9 та 12: «Справедливість полягає у рівному ставленні до рівних і нерівному ставленні до нерівних. Люди опускають той чи інший фактор, як їм зручно; бо вони не є добрими суддями у власній справі». Але це не повинно звільняти нас від обов'язку судити настільки добре, наскільки ми можемо.

⁴ Сам Сталін виглядає зовсім інакше, ніж «старі більшовицькі» єврейські боси Росії. Вражає, що ці двоє насправді

Великі люди, яких породила Російська революція, «не були євреями». Але ми не знаємо ступеня впливу сталінської тесть, Лазар Мойсейович Каганович, який, здається, є другою людиною в державі.

⁵ Платон: вересень 420 р. Берк: Роздуми про Французьку революцію.

⁶ Міллер і Кемпбелл: Фінансова демократія, нещодавнє дослідження двох економістів Ліверпульського університету про функціонування Британські промислові компанії.

⁷ А. Тойнбі: Дослідження історії. Том I, с. 149 і ін.

Війна в Іспанії, генерал-майор Дж. Ф. Фуллер

НВЗЯВШИ участь у чотирьох війнах як солдат чи журналіст, а саме у Південноафриканській війні, Другій світовій війні, Італо-Абіссінській війні та, нарешті, у нинішній Іспанській війні, я виявив, що кожна з них надзвичайно відрізняється.

Причина цього очевидна: їхні причини різні; проте, в загальній свідомості, це не так. очевидно, що, у свою чергу, ці причини значною мірою впливають на форму війни.

Наприклад, у випадку останньої з цих війн загальноновизнано, що її причини є політичними; тобто, що це зіткнення між двома системами правління, які дотримуються чітко визначених, але несумісних поглядів. Чи це правда? Я так не думаю; бо, хоча політика відіграє аж ніяк не незначну роль, головну роль, безсумнівно, відіграє культура, що, якщо я маю рацію, означає, що причини цієї війни набагато глибші, ніж політична піна, яка покриває її поверхню.

Тому я вважаю, що ми не зможемо зрозуміти, що відбувається, якщо не будемо розглядати це як зіткнення між культурами, а також як зіткнення між політичними теоріями та збройними силами. З цих культур є три:

По-перше, реакційна Іспанія історії — застійна церква, млява аристократія та вмираюча буржуазія. По-друге, революційна Іспанія — реакція проти цієї інерції, представлена соціалістами, анархістами та комуністами, які значною мірою запозичили свої ідеали з іноземних джерел — Маркс, Бакунін, Троцький та інші. По-третє, гіпотетична Іспанія майбутнього; про яку мріяв не Прімо де Рівера, який був не набагато більшим, ніж військовий диктатор, а його син Хосе Антоніо, якого нещодавно вбив червоний уряд.

У 1933 році цей молодий чоловік, хоча насправді він не створив Іспанського фашистського руху, об'єднав Falange Espanola de las JONS (Juntas Offensivas Nacional Sindicalista — комітети активних національних синдикалістів) та надав йому життя й форму. Його статут він розробив у двадцяти семи пунктах, які можна стисло звести до чотирьох основних заголовків:

Національні основи. Іспанія – це найвища реальність усіх іспанців. Будь-який сепаратизм – це злочин. Отже, метою єдності Іспанії, і ця єдність не лише не допускає ні міжнародної ізоляції, ні іноземного посередництва, але й вимагає прищеплення військових чеснот, створення потужної армії та флоту.

Політичні основи. Держава має бути тоталітарною за своїм характером, у якій усі політичні партії будуть скасовані. Корпоративна система має замінити парламентську. Потрібна політична дисципліна, проте приватна ініціатива є важливою, якщо вона сумісна з колективними інтересами націонал-синдикалістської держави.

Економічні основи. Капіталістична система, «яка ігнорує потреби народу, дегуманізує приватну власність і зводить робітників до безформних мас, що наражаються на страждання та відчай», відкидається. Так само відкидається і марксизм. Сильні більше не повинні панувати над слабкими. Визнається приватна власність, а також право на працю. Рівень життя селянства має бути підвищений шляхом створення сімейних господарств, а сільське господарство та скотарство мають бути раціоналізовані.

Моральні основи. Основами держави є єдність, дисципліна та військова підготовка. Освіта має бути організована «так, щоб жоден талант не втрачався через брак економічних засобів». Католицький дух, вільний від політики, має бути включений, а життя має розглядатися як обов'язок, «який слід проживати в душі піднесеного служіння та жертви».

ВІЙНА В ІСПАНІЇ

Всупереч багатьом публікаціям британської преси, цей Рух мав мало спільного зі спалахом повстання в липні минулого року. На той час він ще перебував у зародковому стані, проте протягом останніх восьми місяців його зростання було дивовижним. Сьогодні кількість його членів та прихильників сягає мільйонів, з яких 180 000 сформовані в ополчення. Масштаби цього зростання добре ілюструє той факт, що Рух зараз видає дев'ятнадцять щоденних та тридцять щотижневих газет.

Коли спалахнуло повстання, мета генерала Франко, здається, була дещо розпливчастою. Це було повстання проти нестерпних умов — фактично, проти порядку, проти анархії; бо життя та власність більше не поважалися, а церкви щодня грабували або спалювали. Його мета, схоже, була майже повністю військовою, а саме відновити порядок, але яка саме форма правління, невідомо. Якби його перемога була швидкою, вона, найімовірніше, призвела б до встановлення військової диктатури типу Прімо де Рівери.

Висадившись в Іспанії, він зіткнувся не лише з повною плутаниною, а й з цілковитою відсутністю єдності та мети серед фракцій, які шукали його підтримки. Наприклад, «Accion Popular», або партія Хіла Роблеса, була палкою католицькою та натхненною християнським соціалізмом; вона не мала чіткої політики, була політично аморфною та інструментом Церкви. Потім були «Рекетес», або карлісти, девіз яких — «Бог, Країна та Король». Вони вірили в абсолютний суверенітет, корпоративну державу та були рішучими антипарламентаристами. Окрім них, були монархісти — та інші фракції, найважливішою з яких була Фаланга. Усі ці різноманітні партії та рухи йому довелося засвоїти.

Наразі це не було складно, оскільки червоні вимагали консолідації. Іспанія, суміш демократів, республіканців, комуністів, анархістів та інших подібних, їхній єдиний ворог тягнеться до Німеччини та її союзниці Італії, так само як Франція тягнеться до Росії та її напівсоюзниці Англії. Фактично, знову ведеться прихована війна проти Німеччини, щоб забезпечити собі Францію, як це було рік тому під час італо-абіссинського конфлікту.

Про цю внутрішню боротьбу мало що чути в пресі; але її назва — «невтручання», що насправді означає відмову від співпраці з Бургосом та співпрацю Франції з Валенсією з метою удару по Німеччині. Якби міжнародна «блокада» Іспанії була неупередженою, мало сумнівів, що вона сприяла б справі націоналістів; але це далеко не так, оскільки чесність не є характерною рисою сучасної Франції.

Хоча завжди дуже важко, особливо під час війни, встановити правду, майже немає сумнівів, що французька допомога червоним була надмірною та прибутковою, оскільки кожна допомога оплачувалася золотом. Куди не їдь у Білій Іспанії, всюди можна почути ту саму історію, а саме, що французька допомога червоним була набагато важливішою, ніж російська. Що з липня минулого року Франція пропустила через Піренеї від тридцяти до сорока тисяч червоних бійців-інтернаціоналістів, і що ця торгівля досі триває. Що французи надрукували іспанські паспорти лише в Бордо та надають попередні контракти для «спеціалізованих» робітників, щоб вони могли в'їхати до Червоної Іспанії. Крім того, що велика кількість іноземців пропускається через *****ebook converter DEMO Watermarks*****

кордон як репатрійованих біженців або відправляються до портів Каталонії як члени вантажних човнів, на яких вони подорожують. Боєприпаси відправляються через Андорру; вантажівки, що перевозять бензин, щодня перетинають кордон; у Франції є червона авіаційна школа, а зброю контрабандою перевозять до Більбао.

Незважаючи на все це, шанси на перемогу збірної Іспанії безумовно є, адже політика Франко є креативною, тоді як політика "червоних" - ні.

Промова генерала Франко

Трансляція 1 жовтня 1936 року про перейняття повноважень глави держави

ГРИВІТАННЯ всім вам, хто слухає військові новини вдома, чи перебуває на фронті, думає про свої домівки, чи перебуває в червоних районах, з тугою чекає прибуття наших військ, чи перебуває за нашими кордонами, з тривогою стежить за нашою долею, — вітання з мікрофона Радіо Кастилія!

Я не збираюся говорити про війну, бо державні зобов'язання, які, я вважаю, вимагають розповісти вам дещо про роботу, що нас чекає.

Нам не потрібно обговорювати жодної утопії, ані розділяти здійснення наших сподівань на жорсткі етапи. Однак, щоб говорити про наші наміри, необхідно спочатку коротко оглянути минуле, щоб скористатися нашим досвідом і з користю втілити наші рішення в життя.

Іспанія, ім'я якої я призиваю всією відданістю своєї душі, багато років страждала від багатьох бід, не в останню чергу згубним з яких був вплив невірноважених інтелектуалів, які намагалися знизити престиж мислителів нашої раси та дивилися за межі наших кордонів, щоб принести до Іспанії всілякі екзотичні та руйнівні ідеї, що вкорінювалися в інших країнах. Деморалізуюча література, демагогічні доктрини, озлоблений расизм, проникнення поразеньських ідей та спотворення історії — все це та багато іншого похитнуло основи нашого патріотизму, так що ми втратили основні риси нашого народу, соромлячись свого сьогодення, забувши своє минуле та боячись свого майбутнього.

Досягнувши морального занепаду раси, цим людям неважко було виставити країну на аукціон і продати її іноземному продавцю, який запропонує найвищу ціну. Наша торгівля почала показувати дебетове сальдо замість кредитного, а плоди нашої землі стали розглядатися як плоди якоїсь завойованої колонії, водночас заохочувався псевдопацифізм, щоб послабити меч будь-якого можливого рятівника. З'явилися лжепророки, які, сіючи ненависть і класову війну, обіцяли землю селянам, диктатуру робітникам і автономію нашим провінціям.

Ці люди, вкрай цинічні, якби вони отримали владу, забрали б землю у селян, свободу у робітників і всю надію на автономну гнучкість у провінцій.

І тепер наша Нова Іспанія, усвідомлюючи масштаб свого завдання, йде до свого визволення, сповнена рішучості показати, у дусі соціальної співпраці, що відновлення закону та порядку є попередньою умовою та вірним шляхом до свободи, блага якої поширяться на всіх її людей, як у межах батьківщини, так і за її межами.

Іспанія організовується значною мірою за тоталітарною концепцією, в якій її рідні інституції забезпечуватимуть її національність, її єдність та безперервність. Застосування цих нових методів влади не означає, що наш режим матиме виключно військовий характер; навпаки, наша система встановить ієрархічний режим, в якому знайдуть своє вираження всі можливості та енергія країни.

Індивідуальність провінцій Іспанії повинна бути поважаною відповідно до старої національної традиції в часи нашого найбільшого розквіту; завжди за умови, що це сприяє національній єдності.

Іспанський муніципалітет відновить своє історичне значення, щоб мати змогу виконувати його давні функції як одиниці в нашому суспільному житті.

Скасувавши загальне виборче право з його катастрофічними наслідками на місцевому та національному рівнях, а також утиски через профспілки та політичні інтереси, ми подбаємо про те, щоб воля нації виражалася через ті технічні та корпоративні органи, в яких найкраще розвиваються потреби та ідеали країни.

У міру зростання сили нової Іспанської держави буде досягнуто децентралізації, завдяки якій райони, муніципалітети, асоціації та окремі особи матимуть якомога більшу свободу в рамках найвищих інтересів держави.

У своєму соціальному аспекті праця отримає абсолютну гарантію того, що вона не буде рабом капіталізму, за умови, що не вживатиме тих жорстоких та войовничих методів, які унеможливлюють взаємну співпрацю. Робітник гідний своєї винагороди: буде встановлено не лише гарантії заробітної плати, але й збережено всі досі забезпечені підвищення заробітної плати. З визнанням прав робітника, цим визнаних, будуть діяти його обов'язки щодо лояльної співпраці з елементами, які створюють національне багатство.

Усі іспанці будуть зобов'язані працювати відповідно до своїх можливостей. Нова держава не може визнавати будь-яких паразитів.

Держава надасть Католицькій Церкві належні їй права та привілеї, поважаючи таким чином наші традиції та віру переважної більшості іспанського народу; але держава не допустить втручання будь-якої зовнішньої влади в конкретні функції уряду.

Щодо доходів, держава організує справедливий розподіл податків, стежачи за тим, щоб їхній тягар падає на плечі тих, хто найкраще може його нести.

Що стосується сільського господарства, сімейні володіння будуть реалізовані шляхом закріплення землероба на землі не за допомогою якоїсь гіпотетичної системи власності, а за допомогою прямої та постійної допомоги, метою якої буде надання селянину його незалежності. Постійною рисою нашої роботи буде спрямована на цю мету. Сільськогосподарський робітник отримуватиме частину того, що місто поглинає сьогодні в оплату своїх комерційних та канцелярських послуг.

Щодо міжнародних справ, ми сподіваємося жити в мирі з усіма народами, відкриваючи широкий горизонт дружби з усім світом. З цього питання є один рішучий виняток: ми не матимемо жодних контактів із Союзом Соціалістичних Радянських Республік, політика якого мала такі катастрофічні наслідки для людства та цивілізації.

Я впевнений, що ця земля героїв і мучеників, долаючи свої труднощі, напише ще одну славу сторінку історії та знайде рішення, яке не буде похідним ні зі сходу, ні із заходу, а буде справді іспанським.

Іспанці, хай живе Іспанія!

До економічної ортології Езри Паунда

Д Розуміння ОУВТ щодо природи так званої ортодоксальної економіки, тобто чи слід розглядати її як щире дослідження, чи як злочинну та оманливу підробку, сьогодні можна вважати застарілим щонайменше на 50 років. Сьогодні до послідовників ортодоксії можна віднести лише простих, сліпих та кар'єристів, які діють недобросовісно.

Той, хто серйозно досліджує якусь тему, не може витратити 15 років, щоб усвідомити видимі та поширені явища.

Стверджувати, що економіка не є наукою, — це просто поразенство, яке може лише призвести до плутанини. У середині минулого століття аеронавтику та радіо ще не можна було назвати науками (хоча певний Луміс наприкінці 1864 року зумів передавати електричні сигнали з одного човна на інший без використання дротів).

Що серйозні люди можуть зробити сьогодні, так це розрізнити ту частину економіки, яка є наукою (галузь знання — епістема), і ту частину, яка є *techné* або галуззю майстерності (занадто часто шахрайства).

Можна сказати, що мистецтво керування кораблем не є справжньою наукою: проте наука про Навігація існує та вдосконалюється: від простого корабельного компаса до гіроскопа.

Цілком природно, що в економічних роботах виникає плутанина, якщо врахувати, що вивчення економіки насправді проводилося емпіриками, людьми, яким бракує серйозної термінологічної підготовки. Наприклад, розглянемо серйозних і чесних письменників англосаксонського світу, які побудували живу економічну науку. Содді, Нобелівський лауреат з фізики; Дуглас, інженер, керівник Westinghouse в Індії; Ларранга, дорожній інженер; Орадж, журналіст, наведений Дугласом; Кітсон, винахідник лампи Кітсона; Гезелл, бізнесмен; тощо. Усі практичні люди!

Сказати, що вони відкрили місяць, нічого не означало б, але вони знову відкрили справжній місяць, поки професори продовжують свою дитячу гру з місяцем-реквізитом; ілюзіоністи, здатні обманювати публіку лише у своїх кабінках.

Щоб отримати уявлення про менталітет засновників так званої ортодоксальної економіки, візьмемо, наприклад, фразу Рікардо (звичайно, не забувши про те, що він визнавав цінність паперових грошей): «Немає жодного товару, виробництво якого не вимагало б більшої чи меншої праці». Здавалося б, Давид Рікардо ніколи не був у курнику, і що яйце було виключено з його економічної системи. Просто як міра харчової цінності (вартості життя) яйце передувало індексу цін. Шляхом безпосереднього спостереження за природними явищами пересічна людина менше помиляється, ніж через те, що їй набивають голову логарифмами та банківською міфологією. І я не жартую! Цінність яйця зростає та зменшується залежно від голоду та ситості.

Арістотель залишив нам слово незрозумілого та складного значення: *Хреїа*, корисність, бажаність, яке Рекхем, природно з Кембриджа, перекладає як попит. Схолиаст нас не просвічує. Арістотель мав рацію, але мав на увазі сказати, що вартість грошової одиниці «варта того, чого можна за неї отримати». Абсолютна правда, але науковою термінологією це назвати не можна.

Студент може піти до бібліотеки та переглянути 500 фальшивих трактатів з економіки, не знайшовши жодного, який би починався з евклідової таблиці визначень найпоширеніших, основних та необхідних термінів для обговорення економічних питань.

Почнемо, наприклад, з терміна «Гроші». Арістотель погано його визначає, а точніше, взагалі не визначає, а говорить про нього, не даючи йому по-справжньому визначення. І людство перебуває в цьому стані напівневідомості протягом 20 століть.

Я спробую дати кілька визначень, хоча й усвідомлюю, що вони не будуть особливо корисними, доки якась академія чи конгрес, або ще краще, група серйозних та авторитетних спеціалістів не визнає достовірності цієї лексикографічної праці.

Некарбоване золото не є грошима; обмін монетарного золота на інші товари, по суті, є різновидом бартеру: бартер певної кількості товарів або певної ваги товарів на метал, який був зважений та виміряний заздалегідь.

Найважливішою властивістю грошей є те, що їх можна вимірювати та вони можуть служити мірою. Навіть під час обміну диска з дорогоцінного металу на товари саме відбиток держави визначає, що це гроші. Уряд, який би сказав: «Ми не можемо будувати дороги, бо в нас немає грошей», був би таким же безглуздом, як і уряд, який би сказав: «Ми не можемо будувати дороги, бо в нас немає кілометрів».

Спробуймо визначити, що таке гроші. «Гроші – це виміряна вимога». Гроші – це право власності або виміряна вимога. «Гроші – це загальна вимога». Гроші – це право власності, яке не є конкретним (наприклад, залізничний квиток, чек на готель, квиток на пароплав, який надає право на транспорт, харчування, каюту тощо). Вони є загальними. Більше того, гроші є обмінюваними, тобто їх можна передати від однієї особи до іншої без формальностей. Вони не нараховують відсотків, як державні облигації, залізничні облигації чи облигації будь-якого «анонімного товариства».

Розглянемо термін «кредит». Кажуть, що людина має кредит, коли вважається, що вона зможе заплатити готівкою, і коли передбачається, що вона не намагатиметься ухилитися від платежу або відкласти його. «Борг» не є прямою протилежністю «кредиту». Насправді, кредит часто є можливістю брати борги і не завжди обов'язково означає протилежність уже взятому боргу. Таким чином, ми стикаємося з неоднозначним терміном.

Зрештою, розглянемо «інфляцію». Серед напівправд ортодоксальних уявлень деякі з них ґрунтуються на природних та повторюваних явищах. Так звану інфляцію слід, перш за все, відрізнити від справжньої інфляції, яка відбувається, коли гроші випускаються «відповідно» до товарів чи послуг, які нікому не потрібні, або в кількості, що перевищує бажану. Гроші не мають цінності, коли вони випускаються «проти» (тобто у псевдовідповідності) товарів чи послуг, які неможливо поставити або придбати. Наприклад, випуск грошей «проти» снаряда, який вибухнув у 1917 році, був би інфляцією, а самі гроші не мали б цінності, оскільки ніхто не хоче снаряда, і ніхто не може його поставити.

Короткий перелік дійсних визначень дозволив би пересічній людині уникнути обманів та абсолютної проклятої та гнилої віроломності великих лихварів та монополістів.

Фактично, маючи визначення, або радше серйозне та справедливе поняття грошей, Содді, після публікації низки маловідомих книг (маловідомих, тобто, для читача, хоча надзвичайно глибоких і дорогих для професора Содді), пише у книзі «Гроші майбутнього»: «Так само, як немислимо, щоб приватні особи мали право стягувати податки, так само абсурдно, щоб банки, всупереч усім конституційним гарантіям проти цього, простою хитрістю узурпували цю функцію».

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

парламенту та, без будь-яких повноважень, здійснювати примусові стягнення з багатства громади».

Давайте розрізняти ситуацію в Італії сьогодні та ситуацію в англосаксонських країнах. Давайте розрізняти країни, де надлишок багатства створює кризи, і країни, в яких існує серйозна нестача певних матеріалів; давайте трохи повернемося назад, щоб окреслити історію «нової економіки», яка все ж таки містить так багато старих знань чи свідомості.

В сучасній економічній думці існують чотири актуальні течії: (1) дугласизм; (2) гезеллізм; (3) канонічна економіка, яка бере свій початок від С. Амброуза та розвивалася разом із С. Антоніно; (4) Корпоративна економіка з її політикою вдосконалення (осушення боліт тощо), битва за зерно, заощадження, сімейні чеки, чеки на їжу, чеки на роботу, державний контроль, накопичення тощо.

Ортологічна економіка, яку ми повинні започаткувати, повинна враховувати певні факти, приховані так званою ортодоксією. Товари мають нерівну довговічність, стільці, сир: твори Фідія, Праксителя чи Боттічеллі мають різну довговічність. Первісна людина використовувала один інструмент, тоді як цивілізована людина використовує десяток.

Мені здається, ми повинні скласти список серйозних людей, які сьогодні співпрацюють в галузі економічної науки, навіть якщо вони є емпіриками, навіть якщо вони зробили одне єдине відкриття у своїй діяльності і не узгоджують його з історією та зі справедливими та обґрунтованими ідеями інших шкіл, інших часів чи інших економічних сект.

Давайте одразу визнаємо, що такий-то винахідник спостерігав здатність пари піднімати кришку чайника. Це цінно, навіть якщо винахідник не опублікував енциклопедії чи об'ємного трактату з фізики.

Визнаймо, що Ч. Х. Дуглас самостійно виявив недостатність купівельної спроможності, розподіленої (і всередині) промислової системи. Його фабрика розподіляла купівельну спроможність повільніше, ніж створювала «ціни», тобто товари, викинуті на ринок. Отже, за місяць створювалася кількість цін, більша за розподілену купівельну спроможність.

Злочинець, недоумок і монополіст, які живуть за рахунок голоду інших, хотіли б розправитися з людиною за її пальто. Натомість Дуглас бачив можливість створення купівельної спроможності, що відповідає кількості товарів, які можуть бути постачаються та яких бажають люди. У цьому було мало нового і багато чесного. Девід Юм вже бачив, що добробут залежить не від кількості грошей, якими володіє будь-яка країна, а від того факту, що ця кількість має зростати. Уточнимо, що це зростання має бути повільним і постійним.

Серед корисних письменників назвемо Макнейра Вілсона, який навчив свою публіку усвідомлювати, що банки не позичають гроші, а лише обіцяють платити («Обіцянка платити»). Гезелл, починаючи з точки зору вільного обміну, згадав брактеати середньовічних єпископів. За допомогою збору за простой (марки, які щомісяця мають бути додані до банкноти для збереження її оголошеної вартості) він мав намір стимулювати швидкість обігу, і мер Унтергуггенбергер у Верглі продемонстрував ефективність цієї системи.

Гезель знищив мертву частину Маркса своєю лапідарною фразою: «Маркс ніколи не ставив під сумнів гроші». Тобто, Маркс ніколи не ставив під сумнів природу грошей і не аналізував її.

Переваги системи Гезелля полягають щонайменше в наступному: (1) у псевдodemократичних країнах вона може звільнити націю, тобто уряд і народ (включаючи всіх виробників, будь то роботодавці чи наймані працівники), від влади банків та лихварів.

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

Однак жоден чистокровний гезеліт ніколи не розглядав гроші за простий з точки зору держави — і корпорацій.

З поштовою маркою, пропорційною одному відсотку вартості банкноти, що додається щомісяця, обіг у 8½ мільярдів забезпечить державі дохід у один мільярд на рік практично без витрат на стягнення, яке буде автоматичним і майже повністю вільним від бюрократичного маніпулювання чи втручання.

Замість того, щоб накопичувати борги (астрономічні борги) за допомогою національних облигацій, як це зробив Рузвельт, кожен державний борг, кожен титул на багатство штату, замість того, щоб подвоїтися, буде скасовано за 100 місяців. (Англії досі платять податки за битву при Ватерлоо.)

Казначейські облигації могли б продовжувати перебувати в приватних руках як спосіб заощадження для тих, хто хоче забезпечити себе на старість та свої сім'ї, але вони розглядалися б як державні дивіденди гідному класу громадян, а не як неминуча необхідність для уряду, який хоче використовувати свій кредит.

Я наполягаю: держава не повинна платити «орендну плату» за свій кредит; тобто їй не потрібно позичати у великих професійних лихварів, як це робиться майже в кожній країні через незнання та упереджені упередження; наприклад, у моїй нещасній країні, у Франції в її нинішній важкій моральній кризі, в Англії через силу традицій, прийнятих без урахування нових подій у світі.

Друге покоління соціальних кредиторів, після емпіриків та винахідників, породило Бутчарта, який, натхненний А. Р. Орейджем, опублікував першу книгу з економічної ортології «Гроші». З другим тому «Гроші завтрашнього дня» Бутчарт досяг меншого успіху; він, фактично, зібрав сімох авторів, які мали різні думки, всі вони гідні похвали, але йому не вдалося змусити окремих авторів прочитати есе один одного та зіставити їх. Книга цінна головним чином через передрук деяких праць Дугласа та через сторінку Содді, яка вже була цитована в цій статті.

Серед популярних письменників слід назвати Ірвінга Фішера та Крістофера Голліса. Але слід розрізнити: Фішер — журналіст (офіційно професор, але в душі журналіст), який добре пише. Сорок сторінок його гербового скрипту заслуговують на увагу кожної серйозної людини, а також професорів. Фішер не дуже втручається в цю битву. Можливо, він оптиміст і намагається переконати великих американських лихварів задовольнитися півфунтом м'яса, замість того, щоб забирати останній шматочок і грам.

Крістофер Голліс написав книгу високої цінності «Дві нації» та продовжив боротьбу за громадськість у різноманітних книгах, у яких, можна сказати, він має вдалий дотик; він, фактично, є одним із небагатьох економістів, яким вдалося трактувати грошову науку та різні проблеми лихварства таким чином, що їхні книги продаються та досягають третього видання. Ці фази належать до народної освіти, достатньо необхідної в країнах, де зберігаються так звані уряди «більшості».

Віндем Льюїс називає англійський уряд фальшивою антикваріатом. Хоча він передусім людина літератури, сатирик, нещодавно він написав книгу високої соціологічної цінності, призначену для обраної публіки: «Рахуй своїх мертвих, вони живі» (підготовка до чергової Великої війни ні про що). Я не цитую її як економіку, а щоб показати ритм, з яким ці проблеми проникають у творчість живих письменників першого рангу. Чотири найкращі американські поети сьогодні стурбовані грошовими проблемами (вже не старим «рожевим» Веббітом, Фабіаном, Манчестером чи Вілардом), як, власне, це робили великі письменники, такі як Данте, Шекспір, Арістотель, Юм, Берклі, Монтеск'є тощо. *****конвертер електронних книг DEMO Watermarks*****

Інша течія думки, спрямована на ці ідеї, з'являється у працях тих, хто зміцнив основи Північноамериканської республіки, тобто у працях Джефферсона, Джексона, Ван Бюрена. Мого Джефферсона та/або Муссоліні, у книгах В. Л. Вудворда «Нова американська історія», у статтях отця Кофліна та Бака, або, точніше, у найкращій частині книги Кофліна під назвою «Гроші» (с. 211-213).

Важко сказати, які англійські та американські журнали варто читати іноземцю, адже інтелектуальне життя в цих країнах проявляється в швидкоплинних публікаціях, які тривають лише два-три роки (або навіть менше), а потім раптово припиняють своє існування або перетворюються на своєрідну літературну чи ідеологічну бюрократію, набувають захисного забарвлення та потурають штучним ідеям. Однак, слід зазначити, що англійські фашисти рік тому розпочали видання соціально-економічного періодичного видання високої життєздатності: «Фашистський кварталник». Це єдиний англійський журнал, у якому я зміг прочитати праці інших авторів, серед яких генерал Фуллер, Джойс, Віндем Льюїс, А. К. Честертон, Дж. Дженкс.

Гуго Фак, якому належить велика заслуга в публікації в Техасі книги Джелі «Природний економічний порядок» власним коштом, коли великі видавці не вважали таку публікацію вигідною для бізнесу, забарвлює свою невелику газетку «Вихід» ідеями, що залишилися від «Економіки дефіциту», незважаючи на публікацію «Діаграми достатку» Леба (див. рецензію Одона Пора в «Rivista del Lavoro» за березень 1936 року).

Серед цих сект ліберального походження не існує свободи слова. Ні публікації гезелітів, ні офіційні публікації дугласизму не дозволяють відкритого обговорення економічних ідей. Вони здаються загипнотизованими та закам'янілими, як декадентські торговці мідіями. Вони сваряться між собою. Дуглас вважає, що марки на простой є гнітючим податком — марним і постійним, хоча й більш зрозумілим, ніж «скасування» кредиту Дугласа або його дисконт та інші засоби скасування виданого кредиту.

Гезеліти майже садистськи лютують від думки, що весь рід може отримати прибуток від праці тих, хто вже помер, та від наукових відкриттів. (Цінність походить від праці, але величезна кількість роботи була виконана нашими попередниками, які їли тут, а не споживали її плоди.)

«Фігове дерево» (дугласит) не вказує на прогрес недугласистів — до гезелітів чи до корпоративної системи. «Новий англійський тижневик» занурений у темперамент англійських передмість і тому знебарвлений цим блідим життям, а не конкретною та визначеною ідеологією. «Нова демократія» (Нью-Йорк) була корисною, але більше не існує. Кофлін виконує роботу з народної освіти через тижневик для широкої публіки, а не для посвячених («Соціальна справедливість»). Але в червні XV року я знаходжу в його газеті новини, які або не друкуються більше ніде, або їм приділяється лише кілька рядків, заховані серед колонок скандалів та камуфляжу. Від редакторів періодичної преси загального характеру я часто отримую запрошення: «Хіба ви не можете писати ні про що, крім економіки?»

Я прагну поблажливості серйозного читача: я говорив про надто різноманітні речі.

Ця стаття складається з двох частин: у першій я майже благаю економістів врахувати нагальну потребу в точній термінології; у другій я коротко вказав на певні праці, фрагментарні, але щирі, відібрані з низки розрізнених авторів, які не є, але могли б бути, скоординованими, якби можна було знайти ядро, що складається з техніків, готових взяти на себе лексикографічну відповідальність.

Я категорично кажу, що без здорової етики не може бути здорового глузду, наукової роботи. *****конвертер електронних книг ДЕМО-версія водяних знаків*****

економіка. Розгляд простого динамізму, не враховуючи мету та об'єкт монетарної політики, призвів би до хаосу. Спрямованість волі є одним із компонентів вивчення економічної науки. Бадольйо, який каже: «Наше золото — це воля та зброя наших солдатів», є більшим економістом, ніж усі професори Лондона.

Причини спаду, автор А. Рейвен Томсон

Я кілька разів я писав у «Fascist Quarterly» та «British Union Quarterly» про майбутню депресію, яка мала настати після короткочасного буму відновлення, підсиленого старими економістами-бандитами. Я показав, як торговельний цикл буму та спаду діяв протягом останніх ста років, з моменту заснування капіталізму, і демонстрував регулярний період у середньому дев'ять років, іноді знижуючись до семи або зростаючи до одинадцяти. У середньому наступним кризовим роком мав бути 1938 рік, з ймовірністю перенесення на 1939 рік через незвичайну глибину депресії. Насправді криза виникла на рік раніше, ніж зазвичай, а наступний спад вже почався у 1937 році.

Це стало несподіванкою навіть для тих із нас, хто був переконаний, що «процвітання» не може тривати довго. Лише в останньому випуску «Квартального журналу» я обговорював вплив переозброєння та дешевих грошей на майбутню кризу, і хоча я визнавав, що надмірні спекуляції призвели до передчасного буму, я вважав, що імпульс переозброєння протримається нас принаймні до осені 1938 року, коли я стверджував, що війна за споживання накопичених озброєнь сама по собі запобіжить спаду. Дійсно, я застерігав від небезпеки того, що фінансисти навмисно шукають війни як альтернативи спаду.

Насправді я недооцінив вагу американської економіки у світі фінансової демократії, що скорочується, та відсутність будь-якої великої програми переозброєння в Америці. Саме з Америки, як і під час минулої кризи, випромінюється нова депресія, і все заохочення прибутків від переозброєння недостатнє, щоб запобігти реакції Трогмортон-стріт на різке падіння вартості акцій на Уолл-стріт.

Хоча цей передчасний спад, як і спад 1907 року, може бути менш інтенсивним і, таким чином, бути меншим ударом по капіталістичній стабільності, ніж пізніший і більш інтенсивний регрес, він має одну перевагу: він стався до того, як підбурювачі війни, попри всі свої зусилля, змогли втягнути нас у війну. У міру посилення депресії суспільний інтерес повернеться від зовнішніх справ до нагальних внутрішніх проблем, і небезпека міжнародного конфлікту зменшиться. Небезпека війни як запобіжного заходу спаду вже минає.

ПАНІКА НА ВОЛЛ-СТРІТ

Незважаючи на спроби нашої преси приховати це, паніка на Уолл-стріт цієї осені була такою ж сильною, як і восени 1929 року. Зниження попиту на сталь для капітального будівництва стало вирішальним фактором, і акції United States Steel та інших сталеливарних компаній призвели до падіння цін. На початку цього року акції US Steel котирувалися за ціною 129¼ за 100 доларів. Навіть після золотої кризи у квітні вартість значно перевищувала 100. Стабільне зниження у вересні призвело до того, що акції US Steel...

Сталь до 80. Потім настав жовтневий спад, ціни падали день за днем. Акції США впали.

Ціна на сталь підскочила від 70 до 68. Короткий ріст, а потім у «чорний вівторок» панічні продажі підняли ціну до 54. Відтоді спостерігається подальше відновлення, в результаті якого ціна US Steel повернулася приблизно до 65, але вже в листопаді ціна знову падає до 50 через нові повідомлення про скорочення виробництва сталі, яке зараз становить менше 50 відсотків від потужностей.

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

Все це не можна відкидати як просто «тремтіння» фондової біржі. Існують фундаментальні причини спаду на Уолл-стріт. Попит на споживчі товари, можливо, поки що добре підтримується, але попит на засоби виробництва швидко падає. Перевиробництво, якщо ще не фактичне, то принаймні потенційне, і промисловці припиняють розширювати виробничі потужності. В результаті виробники засобів виробництва, до складу яких сталь зараз входить у дедалі більшій частці, вже сильно постраждали, а падіння вартості акцій сталеливарних компаній, яке дезорганізувало ринок, є не просто ринковим маневром, а розумним очікуванням зменшення прибутків при зниженні виробництва.

ЧИ МОЖЕ РУЗВЕЛЬТ ДОПОМОГТИ?

У сталеливарних містах, таких як Піттсбург, безробіття вже зростає, що, звичайно, вплине на попит на споживчі товари, подвоївши свої наслідки для інвестицій.

Америка знову впевнено прямує до класичної депресії, ще до того, як вона належним чином оговталася від попередньої. Якщо Рузвельт втрутиться, чого він, здається, поки що неохоче робить, він пливе проти течії, як це намагався зробити Гувер у 1929–1932 роках. Цього разу буде нелегким завданням, як і в 1933 році, направити Америку на шлях загального світового відновлення. Цього разу могутньому президенту доведеться напружити всі свої сили.

Грошові маніпуляції, громадські роботи тощо будуть недостатніми для подолання кризи, більш того, у межах своїх повноважень Рузвельт може допомогти лише гігантськими державними закупівлями, які, можливо, будуть настільки масштабними, що перейдуть у державну власність більшої частини американської промисловості. Оскільки Рузвельт не має влади для забезпечення фашистської альтернативи державного контролю над промисловістю, а його «Новий курс» дискредитований і значною мірою зруйнований рішеннями Верховного Суду, він цілком може бути змушений вдатися до комуністичного методу впровадження державного капіталізму. Наскільки його єврейські радники працюють у цьому напрямку, нам ще належить побачити. США та СРСР можуть ще більше зблизитися як дві великі матеріалістичні республіки, в яких єврейський контроль є першорядним.

БРИТАНСЬКА РЕАКЦІЯ

Наші консервативні політики, попри всі докази краху фондової біржі, запевняють нас, що немає жодних ознак майбутньої «реcesії» (спеціальне слово, придумане для заспокоєння громадськості), що Британія не страждає від тих самих економічних проблем, що й Америка, і що переозброєння допоможе нам пройти через них. Все це нісенітниця, оскільки всі фінансові демократії тісно пов'язані міжнародними фінансами, а Уолл-стріт є і залишається фінансовим центром світу.

Що б там не сталося, це неодмінно матиме наслідки в інших місцях, так само як і в 1937 році, так і в 1929 році. Хіба ми, зрештою, не наголошували на «союзи великих демократій» шляхом тристоронньої угоди? Хіба наш уряд, під оплески партій «старої банди», не веде переговори про тісніші торговельні відносини з Америкою? Цей останній маневр здається таким же корисним, як плавець, який навмисно обіймає потопаючого, добрий, якщо нашою метою є порятунок юдейсько-американських фінансів, поганий, якщо ми хочемо врятувати Британію від затоплення у хвилях нової депресії.

Що ж до переозброєння, то воно аж ніяк не врятувало нас від депресії, а, безсумнівно, спричинило проблеми не лише тут, а й в Америці. Спекулянти, які, звичайно, користуються повною свободою демократії, побачили в переозброєнні та можливості війни незліченну кількість можливостей для прибутку і, скориставшись винятково дешевими грошима, почали скуповувати всілякі акції, які, на їхню думку, були потрібні країнам, що переозброюються, або які могли стати дефіцитними під час війни.

В результаті, ціни на всі товари, особливо на метали, зросли протягом вісімнадцяти місяців на суму, що в деяких випадках сягала 100 відсотків: спекулятивний бум, безпрецедентний в історії протягом *****конвертер електронних книг ДЕМО-версія водяних знаків*****

період миру, перевершений, власне, лише в найгірші періоди останньої війни.

На щастя для нас, спекулянти перестаралися. Війна, яку вони очікували, обмежилася Іспанією та Китаєм, попри зусилля лівих підбурювачів війни, і, як і всі, хто намагається захопити продукцію, вони незабаром потрапили в незручне становище через відновлення виробництва, приваблені більш вигідними рівнями цін. Дійсно, вони повністю недооцінили величезний виробничий потенціал сучасної промисловості та були захоплені потоком товарів, які вироблялися завдяки вищим цінам. Зараз потрібно дуже мало стимулів для перевиробництва порівняно з поточним споживанням. Величезний стимул безпрецедентного зростання цін повністю поглинув не лише самих спекулянтів, а й легальну торгівлю, яка, незважаючи на переозброєння, не може впоратися з надлишком. Дійсно, вже відновилися вимоги щодо скорочення квот виробництва, ще до того, як депресія повністю розпочалася. Як таке скорочення відреагує на безробіття та, як наслідок, на відсутність купівельної спроможності, залишаємо нашим читачам здогадуватися.

Вже зараз на 80 000 безробітних більше, ніж у серпні.

ОСНОВНА ПРИЧИНА

Під усіма цими зовнішніми симптомами, їхньою реакцією на переозброєння та воєнні побоювання, криється одна фундаментальна причина, а саме хронічна невідповідність між сучасним промисловим виробництвом та загальним народним споживанням. Доки існує ця абсурдна невідповідність, наша економічна система, очевидно, піддається невід'ємній нестабільності, яка тягне її до періодичних бумів та спадів фінансового капіталізму. Дійсно, оскільки наука постійно збільшує потужність виробництва, а профспілки безсилі далі підвищувати заробітну плату робітників проти зростаючого опору фінансових комбінатів, невідповідність стає дедалі більшою, і, як зазначав Мослі, буми стають все коротшими та коротшими, а спади все довшими та довшими, оскільки капіталізм занепадає.

Фундаментальною причиною цього, як і кожної депресії, є брак купівельної спроможності народних мас, і криза цього разу спричиняється надзвичайно рано через безпрецедентне зростання цін, яке не лише сприяло надлишку виробництва, але й ще більше скоротило купівельну спроможність людей, чия заробітна плата не встигає за зростанням вартості життя. Наслідковий спад можна остаточно виправити лише не економією та зниженням заробітної плати, як вважає «стара банда», а громадськими роботами та конструктивним підвищенням заробітної плати, доки держава та народ не споживатимуть разом продукцію сучасної промисловості. Щоправда, держава зараз, шляхом переозброєння, споживає продукцію з незвичною швидкістю, але навіть це жодним чином не компенсує брак купівельної спроможності основної маси людей, які зубожили через нещодавнє зростання цін на товари.

ЗАСОБИ ПРАВОВОГО ЗАСОБУ

Зазвичай розглядаються такі засоби, як грошова реформа та економічне планування. Перший варіант втратив свій найсильніший аргумент, оскільки гроші в 1937 році були такими ж дешевими, як і дорогими в 1929 році, і все ж спад такий же серйозний, як і раніше. Грошові проблеми, очевидно, є вторинними порівняно з основною проблемою економічної невідповідності споживання до виробництва, і жодна форма грошової теорії не є гарною, якщо не пояснює, як гроші потрапляють до споживача. Соціальний кредит зацікавлений у цьому напрямку та заслуговує на розгляд, але прихильники соціального кредиту повинні визнати необхідність надзвичайної влади для повалення нинішньої фінансової диктатури. У зв'язку з цим заходи, вжиті урядом соціального кредиту в Альберті для контролю над банками і навіть пресою, є дуже значними.

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія водяних знаків*****

Економічне планування, очевидно, необхідне, але знову ж таки, потрібні повноваження, і виникає питання, як ці повноваження отримають свою назву. На думку фінансистів, які, як і Ізраїль Мозес Сіфф, підтримують PER, промислово-розподільний комбінат, повноваження планувати мають з'явитися шляхом капіталістичної купівлі та об'єднання. Фактично, планування шляхом купівлі. На думку соціалістів, які підтримують націоналізацію засобів виробництва, розподілу та обміну, повноваження планувати мають з'явитися шляхом державної конфіскації в рамках державної служби. У цьому випадку планування шляхом конфіскації.

Британський Союз виступає за менш матеріалістичний спосіб отримання повноважень щодо планування не шляхом об'єднання капіталістичних покупок чи державно-капіталістичної конфіскації приватної власності, що дуже схоже, а шляхом дозволу народу нав'язувати економічний план як приватним, так і державним підприємствам. Планування за згодою. Способи, за допомогою яких державна влада та приватна власність об'єднуються в значною мірою самокеровану економічну систему, можна вивчити в низці вже опублікованих книг про корпоративну державу. Однак необхідно зрозуміти, що корпоративна держава існує для розподілу продуктів промисловості серед людей, і фінанси повністю підпорядковані цій головній меті. Особливо заборонені будь-які спекуляції та надмірна дохідність капіталу, щоб запобігти нестабільності та дозволити справедливій частці продукту перейти до виробника.

ІЗОЛЯЦІЯ ВІД ПОДАЛЬШИХ СПАДІВ

Корпоративна держава повинна не лише збалансувати виробництво капітальних та споживчих товарів, поклавши край нестабільності спекулятивних інвестицій та дозволивши людям споживати продукцію сучасної науки; вона також повинна захистити націю від зовнішньої конкуренції з боку дешевої іноземної робочої сили, такої, що зараз надходить з Японії. Для цього необхідно запровадити політику ізольованої імперії, резервуючи імперські ринки для внутрішньої промисловості та імперської промисловості, а також пропонуючи домініонам та колоніям повністю захищену частку попиту на сировину на внутрішньому ринку.

Тільки таким чином можна реалізувати повний план наших економічних справ, і тільки так ми можемо гарантувати нашим людям відсутність жахливого спаду, який їм зараз загрожує. Ніколи більше не можна дозволити паніці на Уолл-стріт ввергнути британську промисловість у депресію. Давайте захистимо себе, як це зробила Німеччина, від шалених коливань капіталістичного світу та плануватимемо наші справи, повністю усвідомлюючи, що жоден невідомий фактор поза нашим контролем не може раптово зруйнувати все, що ми зробили. Політика Британського Союзу щодо корпоративної держави в рамках ізольованої імперії сама по собі забезпечує захист від буму та спаду, а також розподіл плодів сучасних наукових винаходів серед британського народу.

Революція, зраджена Езрою Паундом

Т РЕВОЛЮЦІЯ, яку зрадили, — це, по суті, «наша» Американська революція 1776 року, а не в її локальних та окремих фазах, і вже точно не як цілком непотрібний розкол англійської РАСИ.

Яким би добрим не було це розколу чи ні, він був абсолютно непотрібним і, значною мірою, недобровільним. Він точно не приніс жодної користі Британії. Це була, мабуть, перша велика рана, завдана вашій країні ломбардами, яких впустив Кромвель.

Дев'ятнадцяте століття було саме так, як його називав Ла Тур дю Пен, саме так Моррас та французькі роялістські клоуни намагалися забути, що Ла Тур дю Пен називав його. Це було століття лихварства. Це було століття розкладу. Це було століття нікчемніше за будь-яке інше, яке я можу уявити, як вік ЗРАДИ термінів, століття, що псував та псував значення слів.

ЗРАДАНА РЕВОЛЮЦІЯ — це не революція, зраджена за рік чи два одним чи двома хибними кроками Джо Сталіна чи будь-якого іншого уряду.

Зрадженою революцією була революція, народжена леопольдськими реформами в Тоскані, і цілком очевидна в процесі Джефферсона, який завершився перемогами — надто швидкоплинними — Енді Джексона та Мартіна ван Бюрена.

До них леопольдинські реформи еволюціонували в концепцію автархії та в переконання, що ЗЕРНО нації існує перш за все для того, щоб нація (в особі кожного її громадянина) ЇЛА.

Цю революцію цілком чітко зрадили покоління Дена Вебстера, Біддла, Морганса, Баруха, камуфляжників усіх відтінків, Троцьких, Воллесів, Перкінсів, двох зграй радників Рузвельта, організмів, подібних до Моргентау, з колиски просякнутих лихварськими упередженнями, скупих жидів.

На цьому терміні я наполягаю. Семітська отрута в семіті, пом'якшена семітською нестабільністю, коливання семіта від одного крайнощі до іншого.

Ця нестабільність робить його небезпечним для статичних та паралітично налаштованих рас. Але в усьому огидному, небезпечному та підірваному оточенні Рузвельта саме єврей М. Єзекііль першим ступив до економіки ДОСТАТКУ зі своїми 2500 доларами на рік.

Ця книга неприємна, вона настільки ухильна, наскільки це можливо для будь-якого семітського твору, вона уникає проблеми реальних грошей. Це єврейський компроміс, у ньому є все саймонічне прагнення до гладкої угоди та загального спокою, АЛЕ вона краща за Воллеса та Перкінса. І будь-який розумний об'єктивний антисеміт також визнає, що факти, за допомогою яких Мордехай Єзекііль намагається піти на компроміс, впливають зі звіту комітету, очолюваного спортивним євреєм Лоебом (сором'язливим містера Хемінгуей).

Якщо ви вважаєте, що цілу расу слід покарати за гріх деяких її представників, я визнаю, що вигнання двох мільйонів євреїв з Нью-Йорка не було б надмірним покаранням за шкоду, завдану єврейськими фінансами англійській расі в Америці.

Що б не казав товариш Віндем Льюїс про те, що євреї досить добре керують Англією, євреї НЕ керують Америкою задовільно, але єврейський фінансист — це не наше найгірше зло.

Наше найгірше зло — це арійо-кіке, який здатний взяти брудну лінію та дотримуватися її без жодних відхилень чи тіні збочення, без жодних моментів жалю, захоплення чи потреби в пишноті, властивих євреям.

Можливо, раса несе відповідальність за своїх найгірших представників. Єврейська раса віками не брала на себе відповідальність за дотримання власного закону. У євангельській історії, незалежно від того, чи сприймаєте ви її як факт, чи як ілюстративний вимисел, страта Ісуса була досягнута шляхом перекладення відповідальності. Застосування закону було до римлян. Якщо людина збирається бути антисемітом, нехай вона об'єктивно буде антисемітом. Нехай вона збирає якомога більше фактів і не моргає ними.

Єврей сам накликав на себе антисемітизм через ВІДСУТНІСТЬ ОРГАНІЗАЦІЇ, через відмову взяти на себе відповідальність.

Якщо єврей бажає жити в сусідньому світі серед ОСВІТЧЕНИХ народів, він повинен прийняти дисципліну менш приємних порушників єврейського закону. Наскільки мені відомо, він протягом 2000 років зовсім не бажав цього робити. Жодна інша раса не просить, щоб країна за неї боролася або була завойована, принаймні не на Заході. Якщо брахмани це роблять, то вони заслуговують на назву «брудні негри», і, можливо, так само роблять деякі китайські епігони, неконфуціанці.

Кабінет міністрів Рузвельта має дві хвороби. Нью-Йоркське лихварство, яке пов'язане з усім лихварством у Лондоні, а звідти — з Базелем та паризькою каналізацією.

Але в ньому є також арійо-кікська підлість та скупість Перкінсів. Це підлість «круглоголового» та його наполегливість, хибна мораль скупості, породжена, ймовірно, заздрістю, але в будь-якому разі гідна осуду.

«Десяток економістів», яких газета «Нью-Йорк Трибюн» у листопаді 1937 року назвала радниками Рузвельта щодо покладення кінця економічної кризи, не заслуговують на людську жалість за поради, які вони дали, незалежно від того, чи були вони дані з грубого невігластва, чи з чистої злості.

«Зміцнити громадську довіру» тощо. Ці люди мали шанс вирішити проблему прирівнювання купівельної спроможності населення до наявних необхідних товарів, але не скористалися ним, і вони так само мало варті співчуття, як Неймеєр, Барух чи будь-який зять корпоративного лихварства.

Поглянь на це і на те!

Що стосується організованої держави, то ми маємо податок на АКТЕРОВАНИЙ капітал.

Цей грандіозний крок майже не викликав жодного хвилювання в пресі псевдodemократичних країн. Схлипки червоні не вітали його як триумф ідей. Газети, що займалися позичковим капіталом, видавали його так, ніби це було стягненням приватної власності.

Жодна з великих щоденних газет не розрізняла майно (землю, будинки, меблі) та право на «відсотки плюс майно» або на відсотки «та на повне володіння, якщо відсотки не сплачуються своєчасно». Звичайно, вони цього не зробили, вони є спадщиною, мертвою та гнилою рукою з могили, зі звичайної рови XIX століття.

Те століття зрадило слова. Воно затьмарило всі світлі ідеї століття попереднього. Вольтера, деїста, видавали за атеїста.

ВОЛЯ, яка означала право робити те, що НЕ шкодить іншим, була маскована як право на використання інших контенту. *****конвертер електронних книг ДЕМО-версія водяних знаків*****

РІВНІСТЬ, як казав Джефферсон, означала, що люди мають рівні права перед законом; що жодна людина не народжується з нездоланною вадою. Це мало відтінок бернсівського «людина є людина для цього», але за часів Джефферсона це не означало навіть загального виборчого права. Виборче право могло бути нагородою за заслуги. Це не було визначено так суворо, як членство в партії, але це не було накинута на свиней несподівано. Перш ніж ці розумні почуття можна було зганьбити та осквернити, орді лихварів потрібно було зрадити самі засоби комунікації. Мову потрібно було торпедувати. Кожне слово, яке було обласагороджене, мало бути випорожнене, щоб приховати підступних гангстерів банківського «Лейхкапіталу».

СВОБОДА неможлива без порядку, а порядок походить від організації.

Аграрна нація, якою здебільшого була країна Джефферсона, не потребувала негайної гільдійської організації, як це було потрібно середньовічним містам, які розвивали її. Жодна система не є безпомилковою та незмінною. Розробіть ідеальний соціальний механізм і запустіть його, і сини пекла почнуть долати; п'явки почнуть смоктати кров, а паразити заразять куточки, залишені без нагляду.

Те, наскільки збережена преса спантеличила англосаксонського читача в Англії та США, видно з листа, який надійшов учора і тепер лежить на моєму столі, від людини, яка аж ніяк не є ідіотом. Я цитую його, щоб показати, що може бути:

У своїй останній книзі Крістофер Голліс стверджує, що Муссоліні дав Італії гідну грошову систему, забравши у приватних банкірів право довільно створювати гроші чи кредити за допомогою авторучки. Він натякає, що уряд контролює та спричиняє емісію грошей там.

Не бажаючи вірити лише йому на слово щодо такої революційної реформи національної економіки, за яку банкіри повинні боротися зубами й нігтями, я запитую вас, чи це так. Якщо так, то Італія має бути місцем, куди варто звернутися.

Це датовано листопадом 1937 року, тобто через два роки після реформи італійських банків. Факти є, але молодий чоловік настільки змусив себе впливати на пресу Leihkapital, що просто не може повірити їм без особистої розмови з другом.

Джентльмен, якого щойно бачили в кафе внизу, щойно приїхав з Англії, не знав, що податок стягується з капіталу АСОПТИМЕНТИВ, а не з приватного капіталу. Він думав, що знає, що сталося. Він прочитав коротке ненаголошене повідомлення у своїй лондонській газеті.

Російська революція стала КІНЕЦЕМ циклу. Вона продовжила словесну зраду XIX століття, використовувала фальшиву термінологію, як-от «диктатура пролетаріату», щоб означити диктатуру небагатьох людей тощо. Більшовики навіть зараз не хочуть давати визначення словам. Вони не хочуть революції. Принаймні, ніхто з тих, кого я зустрічав у друкованих виданнях або в ті часи, коли вони просили відповідей, цього не робить. Вони не почнуть боротьбу за чіткі терміни, за чітке визначення значень, тож як би комусь не подобалися деякі речі, які вони прагнули знищити, просто не можна продовжувати стояти на місці, прив'язаний до них.

Ми не можемо, або принаймні я не можу, наразі отримати жодної чіткої інформації від Росії щодо того, що мав на увазі Сталін у грошовому сенсі. Ніхто навіть не стверджує, що він, Сталін, знає. Принаймні, я не бачив жодного такого твердження, і його опонент, пан Бронштейн, не є таким зрозумілим. Звідси й рожева інтелігенція.

Вони НЕ займаються визначеннями слів. Вони НЕ займаються збором інформації. Вони не прагнуть повідомляти про реальні події на цьому півострові, такі як дії Россоні та чіткі заяви.

«У зерновій масі є, крім того, політична причина: хліб має бути гарантований кожному італійцю без абсурдних стрибків цін, без аморальних спекуляцій». Россоні визнає, що

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

це не нова економіка, або, радше, його слова такі: «ми не досягаємо нової економіки». Однак ми, безумовно, ДОСЯГЛИ початку прагнення до щастя («пряника перед носом »).

З одного боку, це більш-менш повернення до системи дев'яти полів, якою захоплювався Мен-цзи. З іншого боку, це НЕ ПРИРОДНО прирівнює гроші до маси споживчих товарів. Але, з іншого боку, це ефективно, оскільки кожен чесний контроль над цінами для суспільства та суспільного блага впливає на купівельну спроможність таких грошей, які існують. Два роки тому італієць, відомий як Россоні або, можливо, більш відомий, але не в Кабінеті міністрів, написав мені:

«Дві хвороби сучасного суспільства — це легалізація лихварства через банки та легалізація крадіжки в законах про товариства з обмеженою відповідальністю».

Це був приватний лист, і я ніколи до кінця не знав, чи можу я його цитувати. Тепер я почуваюся цілком вільним це робити, оскільки така ідея вже не є необачною. Незалежно від того, чи був лист спочатку приватною думкою, чи вказівкою на те, що мало стати публічним у відповідний час, основна ідея втілилася в життя В ІТАЛІЇ.

Ви можете виміряти фашистський курс за ступенями:

1. У Консенсії, рік XII: «дисциплінувати економічні сили та прирівняти їх до потреби нації».
2. Міланська промова наступної осені: «проблема виробництва вирішена, економісти підштовхували держава повинна вирішити проблему розподілу».
3. Автаркія. Доктрина Ч. Х. Дугласа. Аналогія з політикою Джефферсона. Основи здорової економіки залишаються незмінними протягом тисячоліть. «Звичайно, нація НЕ може належним чином і чесно виплачувати дивіденди, доки не матиме що ділити».

Різні можливі методи розподілу купівельної спроможності потребували б цілого питання цей журнал, щоб описати їх.

Щоб похвала була справді високою, антидемократ повинен визнати, що Конституція США надає уряду США повне право централізувати власну валюту. Надувати повітряні кулі щодо конституційності — це не що інше, як рузвельтовська слина та барухіанська нісенітниця. Конгрес США, якби він був чесним і припустив, що серед сотень своїх мавп є кілька десятків чоловіків, ЗМІГ би завтра встановити купівельну спроможність долара на рівні одного бушеля або якоїсь іншої ціни пшениці, шести фунтів найкращого яловичого стейку, двох ярдів саржі або чотирьох фунтів вовни певного сорту, або будь-якої іншої ціни, яку можна знайти одразу після належного обстеження національних ресурсів.

Ніхто, крім брехуна чи людини, яка прагне особистої політичної вигоди, не може намагатися це приховати. У США цим реформам перешкоджає НЕ недолік словесного інструменту уряду, а коренева гниль волі або чисте тваринне невігластво.

Якщо така реформа є фашизмом, то це має бути джексонівський фашизм. Будь-якій країні потрібен певний порядок. Іспано-американська війна, коли нас, дітей (дітей мого часу), муштрували, запровадила жаргон про відкритий порядок. Можливо, що кінцеві острови та американський континент вимагають ВІДКРИТОГО порядку, не адаптованого до Європи як континенту. Але в будь-якому разі давайте спробуємо побачити, що є, і що було, і давайте спробуємо відокремити ці реалії від того, що нам розповідають мілорди Банкум і Ванкум, і що нам розповідають у своїх газетах.

Дисципліна військ у відкритому строї відрізняється від дисципліни військ під командуванням Бреддока, які намагалися боротися з індіанцями ще до 1776 року. Перепрошую за військові порівняння, якщо це манери.

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

для мене це зробити. Але я хотів би якось висловити свою думку. Я хотів би встановити справжнє розмежування для слів «свобода», «порядок», «відповідальність», «нестабільність».

Нещодавня заява Муссоліні про те, що «капітал служить державі», є відповіддю на речення Адама Сміта: «Люди однієї професії ніколи не зустрічаються разом без змови проти широкого загалу».

Найгірше в утримуваній пресі та найнятих псевдоекономістах те, що вони ніколи не висвітлюють справжню велич письменників, якими вони нібито захоплюються і яким приписують свої згубні теорії. Це речення Сміта було правдивим.

XIX століття так і не зіткнулося з цим. Йому знадобилося сто років і син коваля з Романії, щоб знайти відповідь і баланс. Звідси виникли різні корпорації, або вищі центральні гільдійські організації, включаючи корпорацію «Передбачення та Кредит». Кредит проголошувався життєвою кров'ю.

Решта цієї статті стосується відповідей на різноманітні твердження чесних авторів. Хтось повинен спробувати співвіднести сучасні думки, повинен спробувати усунути певні непорозуміння, навіть якщо вони не всі належать до однієї частини теми.

Як примітка у відповіді на лист із запитом про створення Італією власних грошей. Італія створює власні гроші, але кредит – це природний продукт людської діяльності. Доки одна людина довіряє іншій, жодна держава ніколи не зможе ПОВНІСТЮ запобігти тому, щоб невеликі ділянки індивідуального кредиту проростали, як трава, за своєю природою, благодійна та братерська.

В Італії НЕМАЄ державолюбства. Фраза «поклоніння державі» була придумана через незнання та з метою пропаганди.

Ви можете зрозуміти це прямо з перших рядків. Держава в Італії існує не для того, щоб придушувати індивідуальну ініціативу, а для того, щоб запобігати зловживанням та знаходити справедливий міру, коли суперечливі інтереси не мають достатнього розуму, щоб знайти власне рішення.

У відповідь десятку кореспондентів та на заголовки двох десятків розмов, ТАК, в італійській корпоративній державі на даний момент є недоліки, і вони пов'язані з забобонами, залишками, брудними звичками колишніх монополістів. В Італії, як і в усіх країнах, є людські свині, а також ліниві та млявий розум, який досі живе у старому болоті, намагаючись саботувати, намагаючись обдурити своїх сусідів, заважаючи простим і наївним людям отримати максимальний результат для себе та для якомога більшої частини громадськості, на яку може вплинути їхня діяльність.

Але я твердо переконаний, що ці недоліки будуть вирішені належним чином. Я ще ніколи не помічав жодної тенденції, яка б знеохотила когось, хто вирішив самостійно боротися з цими перешкодами, що зменшуються, або «втіряками».

«Римська пожертва — це міра», під якою я маю на увазі римський геній для 2000 і більше років був генієм міри.

Влада держави має межі (якою б теорією вона не керувалася), деякі речі держава НЕ може робити. Непоміrkований російський експеримент зараз зайнятий ілюстрацією того, що відбувається, коли держава намагається перевантажитися через свої можливості.

Держава XIX століття намагалася обійтися без баласту. Італія Муссоліні, мабуть, є першою державою, яка серйозно запитала себе, скільки свободи можна залишити в приватних руках, не ставши при цьому насінням руїни. Я маю на увазі, що жодна інша держава ніколи серйозно не розглядала це питання.

Прихильники Джефферсона атакували зло привілеїв та гниль централізованих фінансових систем.

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

тиранія. Вони знали, що за свій час їм не вдасться зайти надто далеко в напрямку протилежного.

Якби я не вірив, що фашизм в Італії означає найповніший розвиток і максимальне поле індивідуальної свободи, сумісне зі здоровим суспільним ладом, я був би таким самим антифашистом, як хлопці з рожевого чаю та французькі псевдолітератори, які ще не знають, що в Італії щось почалося. Дозволено вірити у свободу через порядок. Набагато більше шансів досягти її за допомогою пристойних правил дорожнього руху, ніж через байдужість чи дезінвольтуру, як у героя, якому вдалося застрелити власного верблюда під час атаки верблюдів.

Мене зараз так само непокоїть брак передачі економічних та політичних новин, або, скажімо, новин про стан економічної думки, як і 25 років тому брак справжніх новин про книги. Тоді не було місця, де можна було б зручно дізнатися, що пишуть за кордоном. Серйозний антифашист сьогодні хотів би знати, з чим він стикається, і чи відповідає його улюблена ненависть існуючій та об'єктивній реальності.

«Існує, — пише Карл Вінтер у жовтневому випуску журналу «Civiltà Fascista», — антифашизм у демократичному світі, який є лише позицією та недобросовісністю; існує також антифашизм, який є невідгласом і добросовісним».

Я рекомендую цю статтю Вінтера та те, що він говорить про лівих як конструктивний елемент у тоталітарних країнах. Беніаміно де Рітіс також робить внесок у цей випуск «CF» статтею про зникнення ворожнечі між (Північчю та Півднем) у США, статтю, яка може навести на роздуми про можливості нової та зціленої Європи.

Я неодноразово казав, що кожен, хто хоче розумно любити чи ненавидіти нову Італію, повинен прочитати хоча б кілька італійських щомісячних журналів, таких як «La Stirpe» Россоні, «La Revista del Lavoro», «Critica Fascista» або «Rassegna Monet aria», редаговані професором Спінеді, сенатором Бевіоне та Фуріо Ленці.

Зрештою, у чудовій статті Монтегю Фордхема в BUQ за грудень є один вислів, який я хотів би бачити чіткіше визначенням. Коли він «сумнівається в цінності спеціальних грошових випусків для споживачів як таких», я не зовсім впевнений, що він має на увазі. Чи не могли б деякі читачі вважати, що такі питання були частиною основної тези Дугласа? Це не так.

Якщо говорити лише про прирівнювання загальної купівельної спроможності до наявних бажаних товарів, то розбіжність, якщо така є, теоретично може бути компенсована на безпосередньому ринку будь-ким, хто міг би створити та витратити нові гроші (або кредит).

Багато противників Дугласа бачили, що розподіл допомоги найбільш нужденним означає найшвидші витрати. Британська (клята) безробітна допомога, безумовно, надається людям, які НЕ зайняті у виробництві, тобто тимчасовим невиробникам. «Температурна допомога» — це досить слабка теорія у випадку чоловіків, які вісім років не працювали.

Але дивіденди Дугласа виплачуються, як, здається, сказав нам майор, акціонерам як таким у країні. Вони виплачуються за роботу (здебільшого винахідницьку, але також і за роботу з будівництва заводів), виконану нашими предками, тобто робітниками, які більше не присутні, щоб їсти та користуватися будинками.

Я не знаю, чи вважає пан Фордхем допомогу на дітей в Італії такою, що надається майбутнім виробникам чи невиробникам *pro tem*; вона, безумовно, надається безпосереднім споживачам та *pro tem* невиробникам.

Існують щонайменше наступні альтернативи, які відповідають наступним умовам.

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

Кредитна емісія – якщо вона не здійснюється як прямий випуск безвідсоткових «вимірних вимог», тобто державних векселів (як їх розумів принаймні до 1816 року Джефферсон та всі поінформовані економісти з того часу), випускається шляхом позики та сплати відсотків, і я хотів би знати, хто, на думку пана Ф., повинен отримувати такі відсотки, навіть якщо вони такі низькі, як ті, що пан Рузвельт повинен платити прихильникам старих ідей.

Випуск позичених кредитів обліковується як борг.

Проблеми непозичених кредитів – це грошові проблеми.

Пан Фордхем каже про «спеціальні фінансові питання», і я не хочу несправедливо тлумачити це як що означає «випуск спеціальних видів» грошей.

Однак я хочу чітко заявити, що випуск монети Авільяно або гезелітських грошей з їхньою комісією за простой – це випуск вимірних вимог, які зникають через 100 місяців, не залишаючи боргів.

Дуглас називає щомісячні марки податком, але я знову зазначаю, що держава, забезпечуючи міру обміну, яка також є обмінною вимогою, справді виконує послугу, і що щомісячну марку можна розглядати як компенсацію за таку послугу. Вона, у будь-якому разі, усуває потребу в іншому оподаткуванні до суми, що дорівнює 12 відсоткам від суми, що перебуває в обігу, на рік.

Це легше зрозуміти, ніж будь-яка схема скасування Дугласа. Його педагогічна цінність величезна. Я маю на увазі, що навіть досить прості люди, які користувалися такими грошима, мають набагато чіткіше уявлення про те, що ТАКЕ гроші, ніж переважна більшість студентів-економістів Кембриджа.

Існує безліч альтернативних схем сплати зборів за простой невикористаної купівельної спроможності, але жодна з них не є настільки повчальною загалом. Наприклад, план Мійо просвітить лише кількох експортерів та імпортерів і кількох їхніх клерків.

Звичайно, якщо ви випускаєте кредит, гроші чи навіть спеціальні види грошей понад наявні ПОТРІБНІ товари, ви маєте інфляцію, тобто хворобу, яка перешкоджає досягненню мети емісії, ЯКЩО у вас немає державного фіксування цін, як цього вимагають Дуглас та ОПЕРАТОР в Італії сьогодні.

Девальвація — це шахрайство, і, більше того, це різке зниження купівельної спроможності загалом. Людина, яка обирає час девальвації, завжди може обдурити когось іншого. Навіть якщо його наміри добрі, він спокушає і майже змушує шахраїв та знедолених людей, які намагаються жити в товщі меркантилізму та пекла меркантилістсько-лихварського середовища, займатися спекуляціями.

Власники золота, будучи значно розумнішими, хитрішими та кровососучими, ніж пересічна публіка, цілком природно, і (якби ми не були такими ослами) повчально, створили стабілізаційні фонди, щоб піклуватися про СВОЇ інтереси.

РАБ — це той, хто чекає, поки його хтось звільнить.

Марксизм, доктрина розпаду, Френсіс Макевой

МАРКСИЗМ — це доктрина загального знищення, запропонована німецьким євреєм Карлом Марксом, яка знайшла політичне вираження в Росії під назвою «комунізм».

Ця остання шамана, позбавлена псевдонаукового жаргону про діалектичний матеріалізм та нісенітниця для ошуканців — диктатура пролетаріату, братерство людей тощо — виявляє себе не що інше, як режим деспотичного державного капіталізму, що підтримується вбивствами та терором. У його системі колективізації колективний вампіризм є домінуючим фактором.

Звісно, утопічного егалітаризму денаціоналізованого інтелектуала ніде не існувало, але не так званий політичний комунізм загрожує безпосередньою небезпекою цій країні. Це було б остаточним завершенням, але перш ніж східні комісари зможуть проявити свою спроможність, розум потенційних жертв має бути підготовлений до цієї події, тобто збочений та отруєний до необхідного ступеня сприйнятливості. У цьому полягає завдання культурного марксизму, попередня більшовизація розуму, що сприяє нерозбірливому толерантному психозу лібералізму, властивому соціал-демократії, і який веде до її остаточного неминучого краху.

Таким чином, у Росії марксизм наразі має політичну перевагу і таким чином контролює кожну сферу діяльності, тоді як тут, як і в інших демократіях, його корупційний вплив поки що головним чином проявляється в соціальному та культурному житті. Це набагато підступніше та фундаментально руйнівніше, ніж будь-яка просто доктринерська політична діяльність, бо кредо підривного матеріалізму, непомітно впроваджене в життя народу, є знищувачем усієї духовності, моральних цінностей та національної культури. Це, цитуючи слова Моммзена, «активне бродіння космополітизму та національного розкладу». Багато людей, як противники, так і жертви політичного комунізму, а також значні елементи поверхневих мас, мимоволі плывуть у Сарагоське море культурного більшовизму на численних нездорових течіях, що заражають сучасне життя.

Численні квіти зла ваблять шукачів відчуттів та гедоністів...
сучасні міста, з переливами їхнього гниття!

Порівняйте те, що сьогодні називають мистецтвом, із захопливими досягненнями елизаветинської епохи або з досягненнями інших, менш знатних епох, навіть аж до початку цього століття. Затуманення народного розуму серйозно почалося з настанням промислової революції та супутнім знищенням селянства. Ставши аморфним, він нездатний реагувати на духовну інфекцію. Однак, попри все, 19 століття у своєму занепаді все ще могло показати деяких великих письменників і поетів, добрих художників і здібних композиторів.

Що є інтелектуальною їжею для народу сьогодні, амброзією нашої благословенної демократії? Сюрреалістичний живопис і скульптура, оргія хворобливих і спотворених уяв, яка знаходить свій какофонічний аналог у співі та гарячому ритмі — музика джунглів, заплямована неврозом нічного клубу. Фільми, заряджені збудженням, космополітизмом і пропагандою. Книги та журнали, або сенсаційні, або сексуальні, або і те, й інше. Газети, що рясніють брехнею, дрібницями та фотографіями, розрахованими радше на те, щоб привернути увагу до жіночих тіл, ніж до їхніх облич. Дивно, що так багато «красивих і гламурних міс таких-то» задирають свої спідниці до...

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

бути сфотографованим.

В економічній сфері лібералізм, який є філософським лейтмотивом усіх демократичних партій, дає безперешкодний поштовх хижацьким інстинктам, а також пануванню чи знищенню слабких і менш хитрих сильними. Апокрифічні гумантарії, які обурено засуджують будь-яке вдавання до фізичної сили, закликають до будь-яких обмежень щодо здійснення масової грошової влади чи економічної тиранії безпринципних «ділових здібностей». І все ж можуть існувати інші, більш мерзенні форми знущань, ніж грубе фізичне насильство.

Рабство та поневолення не завжди є лише фізичними. Особи, які не мають жодної рятівної риси та жодного таланту, окрім простої меркантильної хитрості, можуть, і роблять, змушувати інших нескінченно більш гідних та обдарованих людей у стан жалюгідної економічної залежності. Вони перенесли боротьбу на територію, де вони знають, що впевнені у перемозі, де панує кодекс Мамони. За грошової диктатури прибуток неминуче є першою та кінцевою метою, а масова стандартизація на кожному етапі життя пропонує найбільш раціоналізований і тому прибутковий метод виснаження суспільної дійної корови. Нація все більше опиняється під домінуванням фінансової та комерційної ланцюгової системи від колиски до могили. Моральні, духовні та культурні ідеали не є «оплачуваними пропозиціями». Їх не можна «залякати» чи «витримати» на фондових біржах. Також людям, які їх володіють, бракує необхідної слухняності та апатії, щоб стати посередниками стандартизованої експлуатації та обману.

Таким чином, марксистська духовна підривна діяльність йде пліч-о-пліч із комерційним матеріалізмом, «наживаючись» на дурості та декадансі. Один прецедент розширюється, переростаючи в інший (фраз, що кристалізує крах сучасного демократичного мислення), вседозволеність породжує ще більшу вседозволеність і кульмінацією є неконтрольоване зловживання. Класичний тонкий кінець клина встромлявся тут, там і всюди, і розрив розширювався, доки «справжня» нація не хитається до свого падіння.

Апостоли розпаду називають це «прогресом». Це лише прогрес на призначеному їм шляху до геєни. Розпусний прогрес духовного більшовізму, гниль-нутроці марксизму, що роз'їдають життєво важливі органи нації — зловісний афродизіак, що застосовується знахарями декадансу під різними ознаками демократичної свободи, самовираження та передової думки. «Треба йти в ногу з часом» — це марне гасло, ніби нинішня соціальна анархія була результатом «форс-мажору», і невинною долею британського народу стало піддатися хаосу космополітичного виродження.

Поряд з моральним та культурним занепадом, у сучасне поле входить доктрина расової атрофії та смешанщини, і ті ж самі отруйні компанії очолюють кампанію за обмеження раси та скасування кольорового бар'єру. Сільські жителі, джерело національного здоров'я та культури, економічно пригнічені, а бар'єр їхнього інстинктивного опору знято. Останні залишки збираються в містах для створення штучного та неприродного середовища, щоб зробити їх частиною вирваної з корінням мегаполітичної маси, відірваної від природи, що збільшує кількість пасивних, сліпих жертв фінансової демократії заради більшого прибутку міжнародних мережевих магазинів та кінотеатрів.

Ні поїздки на вихідні за місто чи до моря, ні проживання в напіввідокремлених віллах у садових передмістях не можуть компенсувати масове винищення народу, майже повне знищення англійського селянства, бо, окрім економічних небезпек, моральні, фізичні та культурні наслідки незліченні. Зіткнувшись з нагальною потребою повної переорієнтації та перепланування нашої національної економіки, соціал-демократія дає нам «зелені пояси» та кампанії «національного здоров'я». Дитячі палативи, піщані замки та вигадки. Втікачі на вихідні

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

з механізованої цивілізації забирають місто з собою у своїй свідомості та відображають його у своїх підсвідомих діях. Воно супроводжує їх у їхній мові та літературі, їхніх джазових платівках для портативного грамофона та їхніх бездротових апаратах, у їхній міській вишуканості та манерності.

Розумний Алік замінює давно забуту Амінту, а стеатотична єврейка в шортах — його Амариліс. («О, співачко Персефони».) Шукаючи Аркадію, вони знаходять придорожній будиночок. Вони не чують сопілок Пана на листяних галявинах, а виють негроїдну джазову пісню або Інтернаціонал на покинутих полях, що чекають на «розвиток», з яких повтікали феї.

У такій атмосфері розпаду марксизм процвітає, як плід Мертвого моря, тоді як людська слабкість, жадібність, марнославство та порок потурають та експлуатують. Нездорові смаки та схильності збуджуються навюванням та пропагандою «видачі лідерства», а потім цинічно називаються «громадським попитом». Найпрекрасніші з наших дівчат демонструють свої принади у фільмах, у міжнародних танцювальних трупах або «стриптизують» в іноземних кабаре перед різнокольоровим покидьком людства.

Апофеозом національного виродження, якщо його не стримувати, є контроль з боку політичного більшовизму. Марксистський план полягає в тому, щоб нав'язати його потайки під маскою псевдоідеалістичного соціалізму, коли колективний розум достатньо отруєний вірусом колективного розпаду. Поплічники марксизму підривають його з інтенсивністю чуми ондатр, і кожен безвідповідальний шукач задоволень, кожен апатичний егоїст і кожен безглуздий імбецил, який вважає модним чи розумним засуджувати все традиційне, патріотичне та здорове, сприяє посиленню імпульсу нашого національного занепаду.

Напис на стіні. Невже люди дивляться лише на біржові звіти, спортивні результати, щоденну програму мізерних задовольень, злочини та переслідування, а також на антифашистську літанию ненависті? Важливо, що саме проти тих, хто побачив і зрозумів значення цього напису, спрямовано все це пієноподібне гарчання.

Марксизм наживається на кожній дурості та слабкості, шукає суглоб у всіх обладунках і вимагає толерантності і ще більшої толерантності, доки не настане час нав'язати власну безмірну нетерпимість.

Навіть якби його злодіяння залишилося лише наполовину завершеним, знищення душі Британії, безперечно, було б надто великою жертвою на вівтарі Антихриста.

«Ворог — це лібералізм»

Дж. К. Гейдона

ЧАСТИНА ПЕРША

Т НАЦІЯ — це природна єдність, що функціонує як живий організм завдяки спільній любові, яка об'єднує індивідів, що її складають. Вона існує за своєю природою, бо людина за своєю природою є соціальною, а також індивідуальною; вона існує заради спільного блага, яке, як визнавав Арістотель, є більш піднесеним, ніж індивідуальне благо; і тому вона становить життя, яке в деяких аспектах перевершує життя індивідів, що її складають у будь-який конкретний момент.

Я кажу «в деяких аспектах», бо істина завжди балансує між помилками, які перебільшують один її аспект та ігнорують інший. Помилково стверджувати разом з Гегелем, що нація перевершує індивіда в усіх аспектах, так само як помилково стверджувати разом з лібералами, що нація є не більше ніж арифметичною сумою її індивідів. Істина лежить між цими помилками. Нація — це єдність, що складається з частин, і тому вона має більше буття, ніж її частини; тому що те, що складається, має більше буття, ніж те, з чого воно складається. Вона має принцип композиції, в даному випадку любов, яка актуалізує потенціали її компонентів і таким чином становить більше буття. Більше того, більше буття нації очевидне в багатьох аспектах.

Нація має певне природне безсмертя, якого не мають її окремі особи; вона має певну міру сили творення, що належить її фундаментальним одиницям – сім'ям; вона має право позбавити життя окремої людини з достатніх причин, якого не має жодна особа. Звідси очевидно, що нація, досконала спільнота, перевершує окремих осіб, які її складають.

Але все це стосується лише природного порядку, тобто порядку, в якому існує нація. Людина, індивід, на відміну від нації, є надприродною істотою. Строго кажучи, вона не має природної мети; вона має лише надприродну мету, якій підпорядковане все її природне життя, чи то особисте, чи то соціальне. Звідси випливає, що нація, яка існує лише в природному порядку, підпорядкована індивіду щодо кінцевої мети. Вона існує за природою саме для того, щоб її індивіди могли існувати, а потім могли бути здатні досягти надприродної мети, заради якої вони існували.

Це питання надзвичайно важливе, і фашистам варто чітко усвідомити його, інакше вони можуть поставити під загрозу саму суть своєї аргументації. Використання слова «тоталітарний» слід уникати, оскільки воно дуже неоднозначне, особливо якщо чітко не усвідомлювати щойно проведену мною відмінність. У той час як комунізм є суворо тоталітарним, заперечуючи надприродну мету індивіда чи будь-які права проти громадянської влади, фашисти іноді задовольняються поблажливим ставленням до релігії, ніби вони можуть справедливо претендувати на абсолютний тоталітаризм, але великодушно відмовляються від нього у випадку релігійних практик. Якби це відображало їхню справжню позицію, це зруйнувало б всю силу їхньої справи, виправдовуючи звинувачення, що фашизм по суті не відрізняється від комунізму. Давайте чітко усвідомимо, що ми вважаємо національний організм більшим за окремих осіб лише в порядку природи та заради спільного блага, яке спільне благо слід розуміти у світлі надприродного призначення окремих осіб.

Навіть з огляду на це, використання слова «тоталітарний» все ще вважається застарілим, оскільки це призводить до *****конвертер електронних книг DEMO Watermarks*****

непорозуміння. Це говорить про те, що держава, у сенсі цивільної влади правителя, може претендувати на право робити такі речі, як вилучення дітей з-під контролю їхніх батьків, якщо вважає це за потрібне, навіть якщо батьки, можливо, нічого не зробили, щоб втратити своє природне право виховувати своїх дітей. Звичайно, держава не може претендувати на таке право, оскільки руйнування сім'ї суперечить природі, і тому це не може бути заради спільного блага. Фашисти не мають на увазі таких неприродних заяв; але вони іноді називають себе тоталітарними для наголосу, маючи на увазі претензії на повну владу над спільним благом. Таке використання слова можна виправдати; але воно занадто схильне до перекручування і навіть до невинного непорозуміння.

Більше того, навмисний акцент є абсолютно зайвим. Здорова доктрина громадянської влади не потребує наголосу, оскільки вона полягає в тому, що правитель має повну владу для громадянського блага згідно з природним законом. Жодна влада не може бути повністю за повну, і на цьому питанні краще залишити, окрім як розглянути, що мається на увазі під громадянським благом.

У цьому відношенні слід зазначити, що національний організм не позбавлений внутрішньої структури. Навпаки, він органічний у всій своїй масі. Любов є його життєвим принципом, від подружньої та батьківської любові в сім'ї до патріотизму, який надає індивідуальності нації в цілому; і між цими обмежувальними проявами вона утворює проміжні концентрації різного роду та виду, політичні, культурні та економічні, що відповідають потребам нації або потребам окремих осіб у різних соціальних, але субнаціональних, якість. Чоловік може бути одночасно чоловіком, виборцем у національній та субнаціональній політиці, лікарем, акціонером кількох компаній, гравцем у гольф, натуралістом, любителем мистецтва та багатьма іншими речами; і в кожній якості, деякі з яких мають національне значення, а деякі ні, він опиняється об'єднаним з іншими людьми узами спільної любові.

Деякі органічні скупчення всередині нації мають настільки життєво важливе значення, що ми можемо порівняти їх лише з основними органами людини, тоді як інші є радше декоративними. Таким чином, Правитель – це явно глава нації, сільське господарство та промисловість – її руки, а транспорт – її червона кров; Публічність – це національне вухо, а армія – захисна шкіра; поліція, можливо, фагоцити тощо. Королівська академія, з іншого боку, – це гарна ямочка на щоці, бажана та слугує меті здоров'я та щастя, але менш термінова.

Оскільки таке життя національного організму, з цього випливає, що свобода для кожної людини полягає в тому, щоб вона мала можливість досягти гармонійного балансу між усіма аспектами свого життя, які є властивими їй з огляду на її загальну та особливу природу, незалежно від того, чи є ці аспекти індивідуальними чи соціальними, важливими чи неважливими. І більше того, можливість у цьому зв'язку слід розуміти в позитивному сенсі, оскільки любов є принципом суспільного життя.

Можливість — це не просто невтручання у процес пристосування, яке може бути практично неможливим, але суспільство повинно надавати людині всі можливості та заохочення для досягнення гармонії у всіх аспектах її життя, щоб ніщо, крім власної нестачі любові, не могло їй перешкодити.

Можливість, в іншому сенсі простої відсутності активного запобігання, можливо, можна назвати свободою, але вона далеко не є свободою. Наприклад, етика надає різні критерії, за допомогою яких ми можемо оцінити, принаймні приблизно, якою є справедлива заробітна плата працівника за даних обставин.

Ця заробітна плата за жодних обставин не може бути меншою за ту, яка забезпечить чоловіка та його родину скромним комфортом, і вона буде більшою, якщо багатства, виробленого, частково працею людини, буде більш ніж достатньо, щоб забезпечити лише скромну винагороду всім людським агентам, залученим до виробництва цього багатства. Але ліберальна теорія нехтує справедливою оплатою праці з точки зору етики та розглядає працю як товар, який можна купити якомога дешевше на ринку праці; вона вважає, що природна заробітна плата виникне в результаті вільної взаємодії попиту та пропозиції на працю;

І саме ця теорія заробітної плати втілена в усій ліберальній організації Англії сьогодні, навіть попри те, що абсолютна невтручання громадськості значною мірою обмежується соціальним законодавством. За цих обставин не буде чистою нісенітницею стверджувати, що робітник вільний відмовитися від ринкової заробітної плати та вимагати справедливої заробітної плати, що роботодавець вільний платити справедливую заробітну плату та ігнорувати ринкову заробітну плату. Економісти говорять про договір про заробітну плату як про вільний договір, і це може мати сенс, так само як має сенс сказати, що я вільний піднятися на місяць. Робітник вільний прийняти несправедливу заробітну плату або приєднатися до безробітних; у нашій вільній країні бути безробітним не є покаранням. І так само роботодавець вільний платити несправедливу заробітну плату або піддатися вільній конкуренції своїх конкурентів і припинити виконувати свою соціальну функцію роботодавця. Але ні робітник, ні роботодавець не можуть вимагати чи здійснювати справедливість і при цьому довго продовжувати виконувати свою соціальну функцію. Тому жоден з них не користується свободою.

Свобода вимагає як найнеобхіднішого мінімуму, щоб справедливість здійснювалася у виконанні соціальних функцій, бо справедливість випереджає любов. Якщо любов є життєвим принципом соціального організму і вона не може проявлятися в голій соціальній справедливості, тоді, очевидно, соціальний організм має бути хворим, а свобода порушеною. Свобода — це соціальне здоров'я, соціальне середовище, в якому індивід має всі можливості та заохочення для досягнення гармонії в усіх аспектах свого життя.

Це справжня теорія свободи, і давайте порівняємо її з хибною ліберальною теорією, серед передсмертних мук якої англосаксонська цивілізація все ще мужньо та жалібно намагається процвітати. У своєму найкращому вигляді ліберальна теорія не ототожнює свободу з принципом невтручання держави; це ототожнення було природним розвитком теорії, яка спочатку була менш очевидно хибною. У своєму найкращому та найпрезентабельнішому вигляді ліберальна теорія розглядає свободу як баланс між особистою свободою дій та зобов'язаннями, що виникають згідно зі суспільним договором, який громадяни вважають укладеними між собою заради належного порядку, умови якого мають бути встановлені шляхом посилання на громадську думку, бо голос народу – це голос Бога.

Індивідуальний егоїзм – це єдина сила, яка визнається дією, а саме: звичайний егоїзм, коли розглядається особиста свобода, та освічений вид егоїзму, коли розглядаються необхідні обмеження особистої свободи. Любов взагалі не входить до цього випадку, оскільки вся жертва особистою свободою, яка може бути необхідною заради порядку, вважається достатньо поясненою освіченим егоїзмом.

Тепер ця теорія могла б працювати дуже добре, якби люди були досконалими. Вона була б штучною та просто хибною у своєму формулюванні, але я не бачу жодної причини, чому вона не повинна дати тих самих результатів, що й справжня теорія; тому що егоїзм у своїй досконалості має ту саму мету, що й любов, а саме вибір найвищого блага.

Але ми не ідеальні. Ми по суті своїй добрі та правдолюбні, але не ідеальні; ми безперечно схильні до егоїзму, який називається егоїзмом, що є протилежністю любові. Цього викривлення недостатньо, щоб зробити нас чимось іншим, ніж добрими та красивими за своєю природою, але це чітка та незаперечна вада. Ніхто не заперечує і не може заперечувати її існування, незалежно від того, чи дотримується він християнської доктрини гріхопадіння, чи вважає нас такими, що розвиваються від мавп до надлюдей.

З огляду на це, можна очікувати, що ліберальна теорія відхилятиметься від ідеального функціонування настільки, але не більше, наскільки людство відхиляється від ідеального просвітлення у своїй оцінці егоїзму; і ви можете запитати, яку кращу робочу гіпотезу ми можемо очікувати або на яку можемо сподіватися в недосконалості світі. Дуже гарно говорити про кохання як життєвий принцип суспільства; але оскільки на функціонування теорії кохання впливатиме наша схильність до егоїзму так само, як і на теорію просвітленого егоїзму, що я отримаю, замінивши одну теорію іншою?

Таке міркування може бути хибним, але воно було б хибним, оскільки теорія кохання є істинною, тоді як
*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія водяних знаків*****

теорія просвітленого егоїзму, що я отримую з того, що хибна теорія працює краще, ніж просто хибна теорія, бо любов залишається, щоб допомогти їй; і я визнаю, що справжня теорія не працюватиме так добре, як мала б, бо любов забруднена егоїзмом. Але попри все це, все ще правда, що ліберальна теорія є хибною теорією, а хибна теорія в людських справах, оскільки ми недосконалі, неминуче призведе до руїни в довгостроковій перспективі. Це має бути так, виходячи з абстрактних принципів.

Але мені не потрібно покладатися на абстрактні міркування. Ліберальна теорія існує з нами достатньо довго, щоб ми могли спостерігати за руйнівним процесом, який насправді діє. Коли вона була вперше сформульована, можливо, недосконалість її функціонування була не більшою за недосконалість людства. Насправді вона взагалі не мала значного функціонування; лише коли теорія знайшла вираження в економічній доктрині та в політичних діях, що базуються на ній, її функціонування перетворилося на ліберальну організацію суспільства, яка зараз тримає нас майже безпорадними у своїх лещатах.

Вираження суто теоретичної гіпотези лібералізму в економіці та в політиці, що ґрунтується на ній, було питанням міркування; і це міркування було початком дегенеративного процесу. Доки серце було вільним ігнорувати хибну теорію, не могло бути результатів гірших за нищість людства; але міркування на основі хибної теорії можуть призвести до нищоти безмежно. Спочатку, можливо, передбачуваний баланс між особистою свободою дій та жертвами заради порядку був лише трохи викривлений на бік особистої свободи; але коли люди звикли до цього хибного балансу та почали розмірковувати про це питання, їхня егоїстична схильність легко знайшла виправдання, щоб трохи більше змістити терези на користь особистої свободи. І так процес тривав, доки ми не дійшли до голого невтручання, яке було урочисто проголошено як найвища економічна та політична мудрість.

На той час ми були рабами хибної теорії, принаймні як окремі особистості. Не було сенсу бути добросердечною людиною; необмежена конкуренція була порядком денним і захищалася законами країни та всією організацією суспільства; добросердечна людина могла лише зітхнути і сказати собі, що бізнес є бізнес, що закони економіки — це невблаганні закони джунглів — їж або будь з'їдений.

Але людська природа залишалася доброю та прекрасною, а результати невтручання влади були відверто шокуючими. Окрема людина нічого не могла зробити, щоб змінити це, але громада в цілому могла стримувати закон джунглів; і так сталося, що люди звернулися до політичних дій, від яких раніше вимагали залишити промисловість у спокої, закликаючи її дедалі більше втручатися за допомогою соціального законодавства.

Томас Карлайл - Націонал-соціаліст, автор Вільям Джойс

ТОМАС КАРЛАЙЛ посідає перше місце серед британських мислителів, які передували йому та продемонстрували у своїх працях деякі з основних тенденцій фашистської філософії, і серед них Шекспір і Голдсміт зробили великий внесок; але в усьому величезному обсягу праць Карлайла немає нічого, що можна було б вважати чимось іншим, ніж продуктом націонал-соціалістичного мислення. Він сам мав дух націонал-соціалізму задовго до того, як з'явилася ця назва. Його слова завжди є словами патріота. Його палка любов до країни могла б у його час не задовольнити вимоги патріотизму, бо він любив не абстракцію, а народ; і саме в цьому полягає фундаментальна різниця між старим патріотизмом і новим. Старий стосується ідей та зовнішніх рис: новий стосується самої реальності народу і є патріотизмом, бо це соціалізм в єдиному почесному сенсі, який можна додати до цього термину.

Мета цієї короткої статті не в тому, щоб писати про Карлайла, критикувати його та додавати до вже й так обтяжливої маси узагальнень, якими неминуче має бути обплетено будь-якого великого письменника. Тим більше ми не маємо наміру обговорювати те, що необачні люди назвали б «політикою Карлайла». Нехай ті, хто має надлишок вільного часу, розпочнуть дослідження, спрямовані на те, щоб показати, що великий автор був вігом або торі. Довести, що він був тим чи іншим, було б важко; але, крім труднощів, це було б марно, бо ці давні терміни не означають нічого, що існує в сучасній британській політиці. Тому замість того, щоб намагатися довести нашу тезу, ми просто ще раз представимо Томаса Карлайла.

Ті, хто, можливо, нерозумно, надовго з ним попросився, нехай він говорить сам за себе, і його слова стануть для націонал-соціаліста як натхненням, так і підтвердженням фашистської теорії. Кожен прихильник фашистського націонал-соціалізму усвідомлює звинувачення, яке постійно висувається проти його руху: що він змовився з метою знищення свободи. Мабуть, справді, жодне звинувачення не висувається частіше проти націонал-соціалістичного кредо.

Перегортаючи сторінки «Минулого і сьогодення», ми читаємо:

«Свобода? Справжня свобода людини, ви б сказали, полягає в тому, щоб вона знайшла, або була змушена знайти, правильний шлях і йти ним. Навчитися або бути навченою, яку роботу вона насправді здатна виконувати, а потім з дозволу, переконання і навіть примусу, взятися за те саме. Це справжнє блаженство, честь, «свобода» та максимум благополуччя. Якщо свобода не є цим, то я, наприклад, мало переймаюся свободою».

Мабуть, ніколи не було чіткішого твердження, що без дисципліни свобода неможлива.

Так само ми бачимо тут чітку вимогу права діяти. Як каже сер Освальд Мослі: «Початок свободи — це кінець економічного хаосу. Однак як можна подолати економічний хаос без можливості діяти? Конституційна свобода має бути збережена, але ця свобода виражається у владі народу обирати парламент і уряд, а отже, вибирати форму керівництва, яку він бажає. Далі він не може йти». Або, цитуючи офіційний маніфест...

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

Британський Союз: Фашизм – це лідерство нації. Це не диктатура у старому сенсі цього слова, яка передбачає уряд проти волі народу. Це диктатура в сучасному сенсі цього слова, яка передбачає уряд, озброєний народом і яким надається повна влада для подолання проблем, які необхідно вирішити, якщо нація хоче жити.

Доктрина Карлейля про лідерство та владу не включає жодного з підходів до класу, яких прийняли старі партії. Так само огидними для нього є снобізм та класова війна. Довгі цитати навряд чи можна виправдати, якщо вони не мають виняткової цінності, але тут ми дозволяємо собі процитувати довгий уривок, оскільки він є одним із найвидатніших, коли-небудь написаних нашою мовою:

«Двох чоловіків я шаную, і жодного третього. По-перше, виснаженого Ремісника, який за допомогою земного знаряддя наполегливо підкорює Землю та робить її людською. Шановна мені тверда Рука; крива, груба; попри це, в ній криється хитра чеснота, незламно королівська, немов Скіпетр цієї Планети. Шановне також суворе обличчя, засмагле від обвітрення, забруднене, з грубим розумом; бо це обличчя Людини, яка живе по-людськи».

О, але тим шановніший за твою грубість, і навіть тому, що ми повинні співчувати тобі, а також любити тебе! Брате, якого важко благали! Для нас була твоя спина такою зігнутою, для нас були твої прямі кінцівки та деформовані пальці: ти був нашим новобранцем, на якого випав жереб, і наші битви були так спотворені. Бо в тобі також лежала створена Богом Форма, але вона не мала розгорнутися; вона мала стояти, покрита товстими спайками та псуваннями Праці; і твоє тіло, як і твоя душа, не мало знати свободи. Але працуй, працуй: ти виконуєш свій обов'язок, будь поза ним, хто хоче; ти працюєш заради абсолютно необхідного, заради хліба насущного.

Другу людину я шаную, і ще вище: Того, кого видно, як він трудиться заради духовно необхідного; не хліба щоденного, а Хліба Життя. Хіба він також не виконує свого обов'язку; прагнучи до внутрішньої Гармонії; виявляючи це ділом чи словом, через усі свої зовнішні зусилля, чи то високі, чи низькі? Найвище з усіх, коли його зовнішні та внутрішні зусилля є єдиним цілим: коли ми можемо назвати його Митцем; не лише земним Ремісником, але й натхненним Мислителем, який за допомогою небесного Знаряддя завойовує для нас Небо! Якщо бідні та скромні трудяться, щоб ми мали Їжу, хіба високі та славні не повинні трудитися для нього натомість, щоб він мав Світло, мав Провід, Свободу, Безсмертя? Ці двоє, у всіх їхніх ступенях, я шаную: все інше — полова та порошок, які вітер розносить, куди забажає.

Гідність праці ніколи не була виражена так точно, як у цих рядках, які самі по собі проголошують Карлейля великим націонал-соціалістичним мислителем. Багато було написано на цю тему незліченними соціалістичними писарями, але жоден з них не розглядає цю тему таким чином. У кращому випадку праця зображується як тяжке випробування, а в гіршому – як прокляття, їхня загальна позиція полягає в тому, що праця – це доцільна та неминуча несправедливість, що накладається на людину, яка повинна викупити себе від ганьби, вимагаючи найвищої ціни за свої послуги. Але якою б високою не була ціна, яку вона отримає, у соціалістичній філософії вона буде лише «найманим рабом». Тому цікаво прочитати, що Карлайл говорить про мотиви героїзму та досягнень. Він пише: «Це наклеп на людей — казати,

що їх спонукає до героїчних вчинків легкість, надія на задоволення, винагороду — цукрова слива будь-якого виду в цьому світі чи в наступному. У найнижчому смертному є щось благородніше. Бідний солдат, який лається, найнятий на розстріл, має свою честь солдата, відмінну від правил військової підготовки та шилінга на день. Не для того, щоб куштувати солодке, а для того, щоб робити благородні та правдиві речі та виправдовувати себе під Божим Небом як створена Богом Людина, — ось чого смутно прагне найбідніший син Адама». Показати

його спосіб робити це, найнудніша денна рутинна розпалює його на героя. Вони дуже кривдять людину, яка каже, що її можна спокусити легкістю. Труднощі, зречення, мучеництво, смерть – ось спокуси, що діють на серце людини. Запалить внутрішнє добрі почуття його душі, і ви отримаєте полум'я, яке спалить усі нижчі міркування.

Такі настрої ніколи не могли б виникнути у фінансовій демократії чи її шанувальників. Зазначимо, що Карлайл тут обговорює мотиви героїзму, а не просто праці. Він б'є по корінню стару марксистську догму, відому як трудова теорія вартості, і знищує її. Він демонструє найчіткіше розуміння того, чого Маркс ніколи б не зрозумів: що творчий інтелект і героїчні дії абсолютно несумірні зі звичайними процесами праці; і що найбагородніші, а отже, і найважливіші досягнення людини жодним чином не можна віднести до категорії просто механічних зусиль.

Можна заперечити, що Карлайл просто зображує людину як нерозсудливу чи нерозсудливу істоту. Якщо це так, то Карлайл має рацію.

У деяких суспільствах героїзм сягає найнижчих меж. У фінансово-демократичних країнах сьогодні його навіть нехтують і ненавидять єврейські фінансисти, бо він формує національний характер гордістю, що вимагає національної незалежності; але те, що героїчний мотив може бути правилом, а не винятком, було продемонстровано в Німеччині та Італії, де, хоча головною метою фашистської системи є невпізнання покращення долі народу, переважна більшість людей готова пожертвувати всім не заради матеріальної вигоди, а заради принципів, які вони вважають священними.

Наш автор показує в одному дуже вражаючому уривку справжній зв'язок між працею та імперією. Коли стверджується, що Томас Карлайл був лише соціалістом, нам слід подумати про пропаганду, яку міжнародний соціалізм протягом стількох років вів проти імперіалізму, і звернутися до одного з найвражаючих уривків із «Sartor Resartus»:

«Правда, Золотий Хофрате, — вигукує професор деінде, — надто тісно». Тим часом, яку частину цієї незначної земної кулі ви насправді орали та перекопали, доки вона не перестала рости? Яка густота вашого населення в пампасах і саваннах Америки; навколо стародавнього Карфагена та у внутрішніх районах Африки; на обох схилах Алтайського хребта, на центральній платформі Азії; в Іспанії, Греції, Туреччині, Похмурій Татарії, Курра-оф-Кілдер? Одна людина за один рік, як я зрозумів, якщо ви позичите їй Землю, прогодує себе та дев'ятьох інших. На жаль, де ж тепер хенгісти та аларіки нашої все ще сяючої, все ще зростаючої Європи; які, коли їхній дім стане надто тісним, завербуються і, як Вогняні стовпи, поведуть уперед ці зайві маси незламної живої Доблесті, озброєні тепер не бойовою сокирою та бойовою колісницею, а паровою машиною та плугом? Де вони? — Зберігають свою дичину?

Цікаво відзначити тут приклад ставлення до аристократії, яке Карлайл повторює майже щоразу. Він був надто глибоким мислителем і безмежно надто чесним, щоб вдавати, що аристократія не потрібна. Знову і знову впродовж його творів стає зрозуміло, що він не може уявити собі жодного народу, який би діяв як спільнота, окрім як під керівництвом класу лідерів. Але те, чого він очікує від цього класу, також дуже чітко викладено і найрізкіше контрастує з тим, що отримували люди його часу, і що люди нашого часу все ще, дуже короткий час, зобов'язані отримати. Він хотів побудувати справжню Британську імперію, і це бажання чітко висловлено його власними словами:

«Англіє, незабаром на цьому нашому острові залишиться лише невелика частина англійців».

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

В Америці, в Новій Голландії, на сході та заході до самих антиподів, існуватиме саксонство, яке охоплюватиме великі простори земної кулі. А що ж може об'єднати всіх їх фактично в одну націю, щоб вони не сварилися та не воювали, а жили в мирі та братерських стосунках? Це справедливо вважається найбільшою практичною проблемою, завданням, яке мають вирішити всілякі суверенітети та уряди.

Що ж цього досягне? Парламентські акти, адміністративні прем'єр-міністри не можуть. Америка відокремлена від нас настільки, наскільки Парламент міг би її розлучити. Не називайте це фантастичним, бо в цьому є багато реальності. Ось, кажу я, англійський король, якого ні час, ні випадок, ні Парламент, ні комбінація парламентів не можуть скинути з трону. Хіба цей Король, Шекспір, не сяє коронованим суверенітетом над усіма нами як найблагородніший, найніжніший, але водночас найсильніший знак об'єднання; незнищений?

Звісно, висновок не полягає в тому, що ми бачили б Шекспіра фашистським імператором, а в тому, що найміцніші зв'язки справді мають бути в духовній культурі нашого народу, в якій би частині земної кулі він не знаходився; і, зрештою, це твердження означає не більше ніж те, що поведінка та доля народів визначаються філософіями, яких вони дотримуються. Бути досконало обізнаним з найблагороднішою філософією — значить чинити благородні вчинки; бути приниженим байдужим зіпсованим негроїдними та семітськими культурами — означає бути загиблим через руйнування білої людини.

Карлайл знав, що ні договори, ні конференції не можуть призвести до світової єдності, якої він так прагнув. Її досягнення може бути можливим лише завдяки духовній єдності. Як ми вже писали з іншого приводу: «Де немає колективного духу, там не може бути колективної безпеки». Але це джерело духовної сили, ця культура та філософія, можуть походити лише від справжньої аристократії, яка не ґрунтується на таких класових умовностях, як ті, що існують у фінансовій демократії. З іншого боку, Карлайл справедливо наголошував на зв'язку між власністю на землю та владою впливати на культуру нації. У книзі «Минуле і сьогодення» добре сказано, що «Земля є правильною основою аристократії; той, хто володіє землею, той, більш рішуче, ніж будь-хто інший, є губернатором, віце-королем народу на цій землі. Це в ці дні, як це було за часів Генріха Плантагенета та абата Самсона, так і буде в усі дні. Земля — Мати всіх нас; живить, дає притулок, радує, з любов'ю збагачує всіх нас: скількома способами, від нашого першого пробудження до нашого останнього сну на її благословенних материнських грудях, вона, немов благословенними материнськими обіймами, огортає всіх нас».

Однак Карлайл не повністю передбачав наслідків промислової революції. Він ледве міг уявити собі день, коли все буде зруйновано, а агроном, фермер, землевласник опиняться у становищі жалюгідного безсилля, обтяженого кайданами єврейського лихварства.

Він би й подумати не міг, що землевласник у такому жалюгідному становищі може грати роль доброзичливого аристократа; бо для нього аристократія була владою, а влада означала відповідальність і служіння. «Високий клас, — пише він, — без обов'язків подібний до дерева, посадженого на прірві; від коріння якого руйнується вся земля. Природа не володіє ніким, хто не є мучеником. У чому сенс благородства, якщо воно благородне? Благородство колись полягало в доблесному стражданні за інших, а не в лінощах, які змушують інших страждати за нас».

Щогодини можна прочитати уривки Карлайла, що стосуються умов його часу, які так само можна було б застосувати і до умов нашого часу. Навряд чи можна не замислитися, чи щось сталося з парламентом за останні сто років, коли читаєш:

«Парламент, за будь-яких зусиль, повинен буде вибратися з цих глибоких колій нічого не робити та навчитися говорити з усіх боків щось більш повчальне, ніж принцип невтручання в політику. Якщо парламент не може цього навчитися, що станеться з парламентом? Мільйони працюючих Англії запитують у своїх *****конвертер електронних книг ДЕМО-версія водяних знаків*****»

Англійський парламент, перш за все: «Чи можеш ти керувати нами, чи ні?» Парламент зі своїми привілеями сильний, але необхідність і закони природи сильніші за нього. Якщо парламент не може зробити цього, ми пророкуємо, що парламент зробить щось інше, і це, найдивнішим і не найщасливішим чином, сприятиме його виконанню — мабуть, не дуже на користь парламенту! Так чи інакше, так має бути».

Як сказав Адольф Гітлер: «Etwas muss geschehen» (Це мало бути зроблено). Або, як зауважив Освальд Мослі: «Результат обох систем двох великих організаційних партій держави зрештою однаковий: стабільність, змішана з реакцією, та опір змін, разом із прогресом, змішаним з обструктивними дебатами та безвідповідальністю комітетів, однаково закінчуються хаосом. Обидва є інструментами для запобігання дії, а перша вимога сучасної епохи полягає в тому, щоб дії були зроблені». Цей уривок з «Великої Британії» демонструє згоду з Карлайлом, яка переходить за межі переконання та стає методом вираження.

Будь-який випадковий уривок з твору нашого автора може бути обраний, щоб проілюструвати його ненависть до брудного матеріалізму Манчестерської школи:

«У ці складні часи, — пише він, — коли готівка є єдиним зв'язком між людьми, трудящі класи людства заявляють своїм невимущим, але найршучішим чином Нетрудящим, що ними керуватимуть; що вони повинні, під страхом покарання за чартизм, бандитизм, спалення рикш і навіть чорніші речі, ніж ці, вважати готівку єдиним зв'язком; і є так багато речей, які не купиш за готівку! Готівка — це велике диво, проте вона не має всієї влади ні на Небесах, ні навіть на Землі».

З огляду на все, що написав Карлайл, і все, що було написано про нього, було б марнославно та самовпевнено намагатися в такій короткій статті зробити повний аналіз його творчості. Було б навіть необачно вибирати уривки з його творів і розглядати їх як сповідання лише політичної віри. Саме з цієї причини ми застосували інший, більш прямий метод випадкового вибору з його величезного твору уривків, які не мають на меті обмежуватися термінами лише політичної доктрини; але які за духом і розумом є вираженням націонал-соціалістичної думки, якою будь-який фашист міг би пишатися.

Якщо припустити, що вибір був спотворений упередженістю, єдина відповідь полягає в тому, що жодна відповідальна особа ніколи не звинувачувала Карлайла в непослідовності. Філософію, яку ми знаходимо на одній сторінці, ми знаходимо на іншій, і так до кінця тому. Замість того, щоб вважати, що наше початкове твердження було доведено до задоволення читача, ми б набагато більше воліли, щоб він сам шукав доказів у подальшому вивченні Томаса Карлайла, чия твердість і чистота думки повинні подавати приклад тим, хто дотримується сталевого кредо залізної доби, яке, за словами Мослі: «проривається крізь словоблуддя ілюзії до досягнення нової реальності».

Вільям Морріс - Націонал-соціаліст, автор Артур Рід

Т Ставлення англійських соціалістів до Вільяма Морріса давно викликає здивування та розчарування серед його шанувальників. Це була людина, одна з найвидатніших у XIX столітті, яка на піку своєї могутності знехтувала багатьма своїми колишніми інтересами, щоб з головою приєднатися до соціалістичного руху. Жоден англієць рівного калібру ніколи не вступав до його лав.

І все ж він, у певному сенсі, завжди залишався чужим у русі, і його колеги-соціалісти відчують його таким. Його велич часом тривожно визнавали вони, його роботу та досягнення хвалили лише на словах, але ніколи не віддавали йому своїх сердець, ніколи не вважали його одним зі своїх і своїм натхненним лідером. Ця позиція була зарезервована для німецького єврея Карла Маркса.

Цей факт значною мірою пояснює збентеження, спричинене присутністю Морріса серед соціалістів. Він справді був єдиний з ними у бажанні покласти край жадливій бідності та супутнім їй злу, і вірив, що соціалізм, у тій чи іншій формі, пропонує вихід. Але його погляд на життя та бачення соціалізму в багатьох важливих аспектах відрізнялися від поглядів «товаришів», і він відчував у глибині душі, що суспільство, яке їм довіряє, стане в'язницею для нього самого. Він сумлінно боровся з Марксом і сумлінно намагався засвоїти його. У нього навіть були моменти захоплення «Капіталом». Але зрештою щось у ньому, сильніше за його поверхневе «я», повстало. Він хотів революції — так, але це марксистське суспільство не було тим способом життя, який відповідав його баченню. Воно було для нього надто механічним, надто абстрактним, надто міським; надто космополітичним, надто неанглійським.

Між поглядами на життя Маркса та Морріса справді існувала величезна прірва. Маркс був космополітичним євреєм, Морріс — південним англійцем. Маркс був людиною дослідження, Морріс — людиною відкритого повітря та майстерні. Маркс обожнював місто, Морріс завжди мріяв про сільську місцевість, очищену від «хропіння пари та поршневого ходу», та про Лондон «маленький, білий та чистий». Маркс був ентузіастом машин, Морріс прагнув відродити індивідуальну майстерність, яка зробила Англію прекрасною. Маркс був матеріалістом з баченням механізованої соціальної організації, Морріс був поетом, і як такий, трохи анархістом. Маркс проповідував класову ненависть та громадянську війну. Серце Морріса прагнуло товариства. «Товариство — це рай, а брак товариства — пекло: товариство — це життя, а брак товариства — смерть! І справи, які ви чините на землі, ви чините заради товариства».

Отже, Морріс, як би він не старався, ніколи в душі не був марксистом. Космополітизм, чи то міжнародний соціалізм, чи міжнародні фінанси, був для нього анафемою. Він народився не лише як мрійник мрій, а й як соціаліст. Як соціаліст, він був передвісником чогось, що ще перебуває в лоні часу. Його духовна спорідненість була з рухом, який виник і набрав обертів лише після його смерті. Його справжнє місце не серед марксистів, а серед націонал-соціалістів.

Бо Морріс був людиною сильних пристрастей, і жодна в його житті не була сильнішою чи постійнішою, ніж його пристрасть до Англії. З якою любов'ю та розумінням він пише про її зовнішність.

«Ця земля — маленька земля, надто замкнута у вузьких морях, як здається, щоб мати багато місця для величезного розростання; тут немає великих пустель, що приголомшують своєю похмурістю, немає...»

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

великі лісові безлюдні простори, жодних жахливих неходжених гірських стін: все розмірено, змішано, різноманітно, легко переходить одне в інше; маленькі річки, маленькі рівнини, що швидко піднімаються, височини, все оточене гарними, акуратними деревами; маленькі пагорби, маленькі гори, оточені стінами овечих стежок: ні в'язниця, ні палац, а пристойний дім.

Така ж ніжна вдячність пронизує чудові описи англійських пейзажів у вступі, місяць за місяцем, до оповідань «Земний рай» і є постійним супроводом тієї мрії про оновлену та пробуджену Англію, яка є темою «Новини з низвідки», і надає такого кольору та сяйва «Мрії Джона Болла». «Соціалізм» Морріса справді був значною мірою натхненний прагненням зберегти або відновити старі англійські цінності, славу її архітектури, красу її ландшафту, індивідуальну майстерність, яка робила ремісників навіть з її найскромніших людей, характер її народу «справді сільським і вузьколюбим, але серйозним, правдивим і з простими звичками». У віддаленому куточку Верхньої Темзи, як він якось сказав аудиторії в Бірмінгемі, він щойно побачив півдуючини «крихтих сільських церков, кожна з яких є прекрасним витвором мистецтва. Це роботи темзянських сільських вульгар, як ви б нас назвали, — нічого грандіознішого. Якби такі ж люди проектували та будували їх зараз, вони не змогли б створити нічого кращого, ніж звичайні прості маленькі неконформістські каплиці, які можна побачити розкидані по нових районах. Ось чому вони відповідають...». А про Вестмінстер він писав, що «автори цього великого епосу не залишили після себе імен. Бо насправді це робота не однієї людини, а народу Південно-Східної Англії. Це була робота нероздільної волі групи людей, які працювали, як жили, бо не могли вчинити інакше...». Знайти в термінах сучасного життя якийсь еквівалент цього досягнення, цей дух колишньої, щасливішої Англії — ось рушійна сила соціалізму Морріса.

Отже, його справжнє місце — у соціалізмі, який перестав бути космополітичним і став національним. І оскільки він просякнутий Середньовіччям, він мав би відчувати особливий інтерес до всіх цих аспектів націонал-соціалізму, які нагадують середньовічні ремісничі гільдії. Те, що корпоративна держава повинна базувати громадянство не лише на територіальній основі, а й на активному членстві у великій гільдії робітників, здавалося б йому найвищим здоровим глуздом.

Він би справді пошкодував, що окремий ремісник Середньовіччя був настільки значною мірою витіснений інженером і техніком. Але він би відчував, що, визнаючи важливість організованих робітників як таких, Корпоративна держава була натхненна правильною ідеєю.

Занадто довго політика була відокремлена від потреб і бажань простої людини та залишена в спеціалізованих руках тих юристів, шахраїв та жалкуючих, чиїх монополій так прагне позбутися розлючений натовп у «Мрії Джона Болла». У «Новинах з низвідки» палати Парламенту є лише цікавою реліквією. Англією керують англійці та для англійців, і вона перестала бути пішаком фінансових інтересів, які сьогодні маніпулюють її партійною політикою у Вестмінстері.

Ще однією рисою націонал-соціалізму, яку Морріс би повністю схвалив, є його наполягання на фундаментальній важливості сільського господарства. Морріс, як і сучасні націонал-соціалісти, уявляв собі щасливу громаду не з точки зору великих міст, а суспільства, яке переважно займається сільським господарством. Земля для нього — це пристрасть. «Земля, її ріст і життя на ній! Якби ж я міг сказати чи показати, як я її люблю!»

Але не просто як щось, про що можна писати вірші. Також як щось, що можна культивувати та плекати сильну расу. Одним із найпрекрасніших краєвидів у світі для Морріса були «зелені акри, де почався ріст», і в одному зі своїх листів він згадує серпень із його золотим урожаєм.

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

поля, як найкращий з усіх місяців для спостереження за англійською сільською місцевістю. У «Новинах нізвідки» є чудова віньєтка про косарів, які працюють у долині Темзи, усі яскраво одягнені, так що лука виглядала як гігантська клумба тюльпанів. «Усі руки працювали навмисно, але добре та стабільно, хоча й галасували від веселих розмов, як гай осінніх шпаків». На сільську місцевість давно не дивилися зверхньо, нею нехтували, вона була нудною. В іншому місці він пише: «Я хочу, щоб місто було просякнуте красою країни, а сільська місцевість — розумом та яскравим життям міста».

Морріс справді з ентузіазмом підтримав би всю доктрину, що називається економічною автаркією. Він розумів романтику та корисність торгівлі та уявляв собі, як під старим Лондонським мостом плескаються зелені хвилі.

«Кілька кілів, що несуть левантійські жердини,
Вирізани з тиса на вигорілому пагорбі, І
загострені глечики, що грецькі руки наполегливо
наповнювали, І цінні мізерні прянощі з далекого
моря, флорентійське золото, і іпрський
гобелен, І тканина з Брюгге, і бочки з Гієни».

Деякі прекрасні та рідкісні речі неодмінно мають бути здобуті через торгівлю. Як не сучасну економічну доктрину про життя за рахунок експорту, про жертвування всім заради «вигідного торговельного балансу», він не відчував нічого, крім презирства. Основа та секрет щасливого життя полягали для нього у виробництві речей з власної землі. Класичний вираз цього почуття можна знайти в його описі життя чоловіків Бургдейла в благородному романі «Коріння гір». У «Вістях з нізвідки» Англія звільнилася від залежності від величезної зовнішньої торгівлі та знайшла щастя та значний достаток завдяки власним ресурсам.

Ще один зв'язок між націонал-соціалізмом і Моррісом можна знайти у філософії першого «Kraft durch Freude» (Сила через радість). Це тісно збігається з вченням Морріса про радість у праці. Значна частина звичайної соціалістичної пропаганди прагне представити роботу як прокляття. Це дуже відрізняється від Морріса. «Я намагався уявити, що зі мною станеться, — пише він, — якби мені заборонили мою звичайну щоденну роботу; і я знав, що помру від відчаю та втоми». Але він стверджував, що «жодна робота, яку не можна виконувати із задоволенням, не варта того», і він прагнув через свій соціалізм забезпечити, щоб усі його колеги також мали можливість вибирати роботу, яка їм подобається, і любити її так само, як і він. Про сільських вульгарів з Темзи, про яких уже згадувалося, він писав: «Був час, коли кожен, хто щось створював, створював не лише корисний предмет, а й витвір мистецтва, і це приносило їм «задоволення його створювати». Що б я не сумнівався, я в цьому не сумніваюся». І, маючи на увазі сьогодення, він каже: «У належно впорядкованому суспільстві кожній людині, яка бажає працювати, має бути забезпечено: по-перше, почесну та гідну роботу; по-друге, здоровий і гарний будинок; по-третє, повний відпочинок для відпочинку розуму та тіла». Як же ми далекі від цього сьогодні! Дивлячись у вікно на Гаммерсміт, він чує «крики, вереск і все приниження, що виливається на славетну мову Шекспіра та Мільтона» і бачить, як «жорстокі, безрозсудні фігури та обличчя проходять повз». «Я знаю своїми власними почуттями та бажаннями, чого хочуть ці люди, що врятувало б їх від цієї найглибшої глибини дикості: робота, яка сприяла б їхній самоповазі та завойовувала б похвалу та співчуття своїх товаришів, і житло, до якого вони могли б приходити із задоволенням, оточення, яке заспокоювало б і підносило їх; розумна праця, розумний відпочинок». Він не вірить у надмірну спеціалізацію — людина повинна мати змогу звернутися до багатьох різних речей. А задоволення можна отримати як у напрузі та зусиллях, так і в більш тонкій та витонченій роботі. «Новини з нізвідки» містять жвавий

опис групи чоловіків, які енергійно ремонтують дороги, та їхнього задоволення від цього, а також слово жалю з приводу того, що чорнової роботи стає все рідкісною в ці утопічні часи.

Ще однією точкою дотику між Моррісом та націонал-соціалізмом є його палке бажання, щоб народ повернувся до власного коріння. Від початку до кінця він був великим північним європейцем. Він міг би сперечатися з Гітлеровим наполяганням на расі, вважаючи його надмірним, але він ненавидів космополітизм, який породжував це наполягання, і був глибоко нордичним у душі. Хоча він любив усі елементи, що формують англійський характер та історію, він все ж мав особливу прихильність до тих, хто є північним. Таким чином, хоча як оповідач він повністю віддавав належне класичному та кельтському корінню, з якого ми також черпаємо свою кров і силу, переповідаючи їхні саги з ніжним ентузіазмом, саме навколо північної саги вирує його найпотужніший ентузіазм, і особливо та ісландська сага, яку він так яскраво та зворушливо написав у «Віршах дорогою». Її невідомі автори знайшли «чари, завдяки яким розтанув туман страху», і до них Морріс звертався у стресах власного життя і міг сказати ретроспективно: «Ще ви допомогли мені в моїй потребі». Те, що люди не повинні були знати ці історії, завдавало йому фізичного болю, і, переповідаючи їх у своєму «Сігурді Волсунзі», він не скупився на всі сили. Двічі він відвідував Ісландію і почав вважати її своєрідною Святою Землею нашого роду.

Наша сьогоднішня знесилена Англія могла б з користю дихати цим надихаючим тонізуючим повітрям.

Навіть з такого короткого погляду стає очевидним, що спорідненість Морріса з націонал-соціалізмом має вражаючий характер. Його ймовірну критику неважко уявити.

Він був великим поетом, і в поети завжди є щось від анархіста. Найменш привабливою рисою націонал-соціалізму для нього був би великий акцент, який він зазвичай робить на державу. При цьому націонал-соціалісти цілком можуть мати рацію; принаймні безперечно, що в період великої кризи та переходу, коли створюються та випробовуються нові форми, сильне єдине командування є необхідним для виживання. Але завжди існує небезпека того, що високоцентралізована організація, оскільки вона є необхідним засобом для соціального здоров'я в часи стресу, може затриматися і стати самоціллю в часи, коли потрібна більша свобода. Націонал-соціалізм може впоратися з цією небезпекою, якщо і коли вона виникне. Тим часом не завадить отримати нагадування від такого потужного попередника, як Вільям Морріс, що за інших рівних умов націонал-соціалізм, коли нові форми, які він створив, будуть міцно встановлені та консолідовані, повинен прагнути до меншого, а не до більшого втручання держави.

Єврейський міф від «Скептика»

А На щорічних зборах Британської асоціації в Ноттінгемі у вересні 1936 року пан Г. Дж. Веллс висловив історичну правду щодо ролі євреїв у релігійній думці, яку, на його думку, було сильно перебільшено. Коли пан Веллс виголосив свою промову, євреї з усіх верств суспільства вийшли відповісти, і багато громадських діячів-язичників заперечили погляди пана Веллса. Головним аргументом євреїв у їхніх відповідях було – як і було з самого початку – те, що єврейські пророки навчали людство монотеїзму.

Велика проблема полягає в тому, чи можна підтвердити цю єврейську теорію за допомогою клинописних документів та класичних авторів, які збігаються з періодом витоків єврейської мови та Єврейського царства в Палестині.

Дивно, що всі згадані вище джерела доводять прямо протилежне цим твердженням.

Єгипетські документи Середньої імперії (1750-1350 рр. до н. е.) за часів правління двох Аменхотепів безсумнівно свідчать про те, що близько 1400 р. до н. е. Ехнатон та його двір здійснили релігійну революцію, запровадивши монотеїзм як державну релігію. Факти детально описані в Кембриджській «Історії давніх часів».

Докази латинського історика Юстина про те, що походження євреїв було з Дамаска, тепер більш ніж підтверджені листами з Тель-Амарни. Це листування показує, що протягом багатьох століть Ханаан був лише єгипетською прикордонною провінцією, володіння якою часто оскаржувалося хеттами. Мовою листування була вавилонською.

Ці листи з Тель-Амарни додатково висвітлюються хеттськими архівами Богхаз-Кеуї. В обох згадується клас людей на ім'я Хабіру, клас рабів. Вчені єврейського походження в кожній країні заперечують, що Хабіру мають якесь відношення до євреїв. У листах з Тель-Амарни є цікаві деталі. Шість листів, адресованих єгипетському фараону, належать певному Абді-хібі, наміснику Урусаліму (Єрусалиму). Я вважаю, що це Абді-хіба є єгипетською транскрипцією самого імені Авраам, у будь-якому разі уродженця Сирії, тоді як Старий Завіт переносить Авраама з Ура Халдейського. Абді-хіба зазнає важкого тиску з боку Хабіру (близько 1400 р. до н. е.). У листі за листом він просить військової допомоги з Єгипту. «До Царя, мого пана, мого Сонця. Абді-хіба, твого раба, до ніг царя, мого пана, сім і сім разів я припадаю ниць. Це наклеп, те, що вони звинувачують проти мене. Бачите, я не принц... Бачите, ні мій батько, ні моя мати не поставили мене на цьому місці; рука могутнього царя привела мене до дому мого батька».

В іншому листі про допомогу він пише фараону: «Хабіру захоплюють фортеці царя... всі загинули. Нехай цар, мій пан, надішле допомогу своїй країні».

Старий Завіт не знає жодного з цих чи наступних фактів, нічого про велику світову війну, що відбулася між Рамзесом II (1292-1225 рр. до н. е.) та хеттами Кадешу, де всі організовані держави того часу приєдналися до однієї чи іншої з двох воюючих сторін.

Немає жодного слова про царя Давида чи Соломона з жодного джерела, окрім усної традиції

Старого Завіту, записаного багато століть потому, ймовірно, під час вавилонського полону, тобто після 585 року до н. е. Той факт, що про них немає згадки в жодному джерелі, не обов'язково виключає можливість їхнього існування та приблизну правдивість історії; тим більше, що країна, яка найбільше цікавилася Сирією та Палестиною, Ассирія, тоді перебувала в затемненні, тобто близько 1000 року до н. е.

Наступні клинописні свідчення порушують питання щодо походження імені Яхур-Єгова. Старозавітна традиція про єврейське походження імені добре відома. Але арамейські написи, знайдені в Зінджірлі (середня долина Євфрату), чітко показують, що на час вторгнення Тіглатпаласара III (740 р. до н. е.) у землю Самал, існувало невелике незалежне царство Іді, яке насправді є Яуді. Ця династія Іді, очевидно, була заснована у 8 столітті до н. е. КрЛ; наступником якого став Парра I, який залишив напис своєму богу Хададу. Таким чином, цар Азріан Яуді, якого ототожнювали з Азарією Юдейським (2 Царів, хв.) до відкриття цього арамейського напису, виявляється, належить до середньоевфратійської династії. Це одкровення також створило великі збої в історії Старого Завіту.

Протягом усього періоду військової могутності Ассирії, від Ашшурнатцирпала II (884-860 до н. е.) до кінця Ассирії (612 до н. е.), ассирійці згадують одного царя Самарії та одного царя Юдеї. Дивно, що Ізраїль та Ханаан не згадуються. Це були невеликі князівства, які завжди платили дані Ассирії, а також ближчому царству Дамаску. Протягом 35 років свого правління Шабуанасар III (859-824 до н. е.) чотирнадцять разів вторгався до Сирії та Палестини. Він згадує щонайменше п'ять вторгнень, під час яких він вигнав людей з Палестини до Ассирії. Тіглатпаласар IV (745-728 до н. е.), Саргон II (722-705 до н. е.), Санхерів (705-682 до н. е.), Азархадон тощо, всі по черзі вторгалися та спустошували Сирію та Палестину, кожен з них кілька разів, і виводили людей до Ассирії та Вавилонії. Як і Аменхотеп IV з Єгипту, Зороастр співав гімни Сонцю та Ахурамазді, найчистішій формі монотеїзму з початку VIII століття до нашої ери.

Єдиний бог Ахурамазда, джерело добра та чистоти, вижив навіть після — і, ймовірно, завдяки — мученицької смерті самого Зороастра. Доказом цього є те, що ахемені (з 548 р. до н. е.) прийняли Ахурамазду своїм єдиним богом. Тепер можна довести, що Зороастр жив у першій половині VIII століття до н. е. Народи Сирії та Палестини, розсіяні по всій Ассирійській імперії внаслідок депортацій, не могли бути зовсім не обізнаними з монотеїстичною доктриною Зороастра.

У Старому Завіті сказано, що Набу-кудур-уцурі (Набукеднезер) зі Старого Завіту, цар Вавилону, повів єврейський народ у полон (близько 555 р. до н. е.). У вавилонських текстах про це немає жодних записів. Але якщо припустити, що це правда, як це, найімовірніше, євреї, полонені у Вавилоні, зокрема після руйнування храму в Єрусалимі, природно, схилилися б до глибших роздумів. Зороастрійська релігія, мабуть, була там досить поширеною.

Існують докази того, що Західна Азія була глибоко схвильована повним падінням Ассирії (612-606 рр. до н. е.) та піднесенням арійських рас, які більш-менш поклонялися Зороастру. Ідея єдиного бога, мабуть, проникла навіть серед такого консервативного народу, як вавилоняни. Набунаїд (553-538 рр. до н. е.), останній цар Вавилону, усвідомлюючи наростання небезпеки, намагався запобігти цьому. Під тим чи іншим приводом він зібрав до столиці всіх ідолів різних вавилонських міст та зображення місцевих богів. Цей вчинок викликав величезне невдоволення серед місцевих жерців та величезної кількості їхніх прихильників. Це, ймовірно, одна з причин, чому вавилонська армія не чинила опору, коли Кір непомітно увійшов до міста (538 р. до н. е.) та поклав край Вавилонській імперії.

Старозавітна традиція свідчить, що Кір звільнив єврейських полонених. Я думаю, що спокійний перс зовсім не переймався людьми в місті, поки отримував данину. На мою думку, єврейський монотеїзм був принесений до Палестини вавилонськими полоненими. Критичний огляд Ездри 1 та інших розділів Хронік допускає таке тлумачення. Расова свідомість серед євреїв зросла — якщо взагалі колись до великого розсіювання в 71 році нашої ери — як наслідок вавилонського полону. Досвід довів, що занадто багато богів не врятували людство. Існувала більша ймовірність викуплення через поклоніння одному всемогутньому богу.

Вчених дуже спантеличує той факт, що протягом усього елліністичного періоду поширеним засобом спілкування серед євреїв була грецька мова. Звичайно, існували Синедріон та священство. Основною мовою серед семітських тубільців, ймовірно, була просторічна арамейська мова. Неможливо з'ясувати, чи розмовляли єврейські священики між собою івритом.

Без жодного сумніву, Цицерон — найрозумніший і найсправедливіший державний діяч Римської республіки. У світі повної корупції та всюдозволеності він залишається наодинці з Катоном, проти якого не висунуто жодних звинувачень у хабарництві чи неправомірних діях. Його праці доводять діапазон його інтелектуальних здібностей та міркувань. Серед сотень консулів та преторів він єдиний консул, який повернувся з Кілікії з бездоганним репутацією. Цицерон — видатний політичний мислитель, справедливий і чесний. Він дуже об'єктивний щодо іноземних народів. Він писав про легковажність греків, про рабство лідійців, але ніколи не називав жодного з них ворогами Борнео. Тільки євреїв він знову і знову називає «нашими ворогами». *Sequitur auri ilia invidia Iudaici.*

Наступне — це звинувачення щодо єврейського золота... *Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret.*—Щодо золота, яке євреї експортували до Єрусалиму з Італії та з усіх наших провінцій. . . *Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudinem Iudaeorum flagrantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit.*—Але протистояти цьому варварському забобону було вчинком гідності, засудити натовп євреїв — вчинком найбільшої мудрості, коли вони часто були найбільш некерованими в зборів, проведених на захист інтересів республіки.

... *Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta.*— Релігійне врівчення євреїв, наших ворогів, не було перешкодою. . . тощо, тощо

Ця промова Цицерона, ймовірно, є одним із найкрасивіших і найпатріотичніших творів латиною; однак, протягом останніх п'ятдесяти років не було жодного шкільного видання для державних шкіл та університетів у цій країні з очевидних причин. Також не було жодного видання «Історії» Тацита з тієї ж причини. Тацит (*Annalium*.il.85) згадує, що за імператора Тиберія сенат видав указ, який забороняв єгипетське та єврейське богослужіння та вигнав 4000 єврейських вільновідпущеників з Риму до Сардинії, а решту зобов'язав негайно покинути Рим.

Тацит фактично стверджує в одному уривку, що в найуспішніший період Єврейського царства (століття до нашої ери і до зруйнування Єрусалима Титом у 70 році нашої ери) євреї поклонялися голові осла у своєму храмі (Тацит: *Historiarum* V. 2-5).

Горацій та Ювенал мають багато іншого, що сказати про них. Костянтин, так званий Великий, вчинив жадливий злочин, дозволивши канонізацію Старого Завіту на першому Нікейському церковному соборі в 325 році нашої ери. Протягом приблизно одного чи двох поколінь євреї стали дуже популярними в усьому християнському світі як сини пророків. Але ледве минуло століття (тобто з початку п'ятого століття), як маси з них отримали наказ покинути Константинополь та Александрію.

Немає сумнівів, що з метою помститися «християнству», євреї

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

відіграли значну роль в організації руху ісламу. Однак дуже цікаво, що, незважаючи на послуги, надані євреями, перші халіфи вселили в них жахливий фанатизм.

Як «народ Книги», араби ніколи не примушували християн приймати іслам, окрім як через офіційне запрошення. Але до аббасидських халіфів (850 р. н. е.) іслам не визнавав євреїв монотеїстами. Цілі єврейські громади в Леванті були змушені прийняти іслам, а чоловіків загнали до передових лав ісламських армій.

Мусульманський світ і Палестина,

автор А. Юсуф Алі

П Британська політика в Палестині ПЕРІОДУ ОСТАННЬОЇ ВІЙНИ була затяжною болячкою у відносинах між Великою Британією та мусульманським світом. Непорозуміння, які вона створила, були досить серйозними в 1920-х роках, а в 1930-х роках напруження, яке вона створила, було настільки величезним, що існує небезпека вибуху. А в цей благодатний 1938 рік світова ситуація погіршилася так швидко, що ніхто не може дозволити собі ігнорувати Палестину як важливий фактор для майбутнього миру у світі. Британська влада якимось чином усвідомила своє неможливе становище і протягом двох років направила дві комісії, щоб допомогти їм вирішити проблему. Чого вони не усвідомили, так це силу мусульманських почуттів і незаперечні підстави, на яких ці почуття ґрунтуються.

Неправда, що лише арабські країни зацікавлені в цьому питанні. Щотижня газети з Індії повідомляють про зустрічі в різних центрах країни, на яких висловлюються співчуття арабам і прохання до Великої Британії змінити свою політику в Палестині.

Не лише мусульмани, а й індуїсти зацікавлені в цьому питанні. Не один День Палестини відзначався, під час якого виголошувалися гучні промови. Хіджрат (добровільне вигнання) та відмова від співпраці з урядом пропонувалися як засоби тиску на владу. Мусульмани Яви, що перебувають під суверенітетом Нідерландів, виявили такий самий пильний інтерес і завдали великого збентеження своєму уряду. У французьких мусульманських колоніях палестинські почуття суттєво доповнюють дуже складні проблеми, з якими стикається французька колоніальна політика. І цілком природно, що в самих арабських країнах почуття співчуття до своїх арабських братів та обурення репресіями та несправедливістю, що практикуються в Палестині, повинні знайти сильний вияв.

Принц Ємену Сайфул Іслам разом зі своєю коронаційною делегацією в 1937 році публічно висловив свої глибокі почуття та почуття свого народу на зустрічах у Лондоні. Виступаючи на прийомі, на якому були присутні різні члени дипломатичного корпусу, він сказав: «Усі мусульмани світу співчують арабам Палестини і не заспокоюються, доки палестинське питання не буде вирішено без шкоди для громадянських прав арабів». І Ємен з того часу не мовчить, а докладає різних зусиль, щоб запропонувати рішення.

Ірак був ще наполегливішим. Нинішній прем'єр-міністр Іраку зробив заяви, які в деяких колах критикували як «кричущі необережності». Якщо це були необережності, то вони принаймні були натхненні щирим занепокоєнням, щоб британська громадськість не була введена в оману та не припустилася подальших помилок у Палестині. Вважається, що його нещодавній візит (восени 1938 року) до Лондона мав на меті головним чином представити якесь розумне рішення палестинського питання та був відповіддю на дуже сильні почуття щодо цього питання, які існують серед його власного народу в Багдаді. Трансйорданія, як сусід і в деяких аспектах частина того ж географічного регіону, звичайно, дуже зацікавлена. Король Саудівської Аравії Абдул Азіз ібн Сауд досі зберігав дипломатичне мовчання, але його піддані, палкий Ікван, є, мабуть, однією з найважливіших арабських груп, які стежать за подіями в Палестині з більш ніж платонічним інтересом.

Сирія переживає початок своєї нової свободи як суверенна арабська держава, і арабський погляд на Палестину ніде не є більш актуальним питанням, ніж у Дамаску. Історично та географічно Палестина є частиною Сирії, і палестинське повстання має найщиріші співчуття та підтримку в новоствореній Сирійській республіці. Великий муфті Єрусалиму є біженцем в одній зі складових Сирії — Дамаск був і є одним з найважливіших центрів підтримки палестинської арабської справи. У Блудані (поблизу Дамаска) було проведено не один міжнародний мусульманський конгрес. Останній такий конгрес відбувся в Каїрі в жовтні 1938 року. У ньому взяли участь мусульманські члени законодавчих органів з різних країн. Конгрес зобов'язався захищати Палестину, створювати національний уряд у країні та відмовитися від нездійсненої ідеї єврейського національного дому в Палестині. Міжнародна зустріч жінок, які прихильничають арабській справі в Палестині, відбулася в Каїрі під головуванням пані Шараві одразу після парламентського конгресу. Єгиптяни, як народ, так і їхні релігійні та парламентські лідери, щиро підтримують цю справу. А Єгипет є інтелектуальним центром арабомовного світу.

Таким чином, ми маємо практично одностайний голос мусульманського світу у опорі єврейським амбіціям у Палестині. Християни в арабських країнах також повністю погоджуються зі своїми мусульманськими братами в цьому питанні. Не буде перебільшенням сказати, що весь Близький Схід палає цим питанням, і весь мусульманський світ співчуває та співпрацює.

Ці держави поступово зростають у своїй могутності та важливості. Їхня амбіція полягає у формуванні компактного блоку, і для досягнення цієї мети було укладено низку договорів. Іран і Туреччина приєдналися до деяких із цих договорів. Чи варто відчувати такі важливі елементи населення Західної Азії та Північної Африки заради виконання Декларації Бальфура, яка сама по собі суперечила обіцянкам, даним арабам? Дійсно, якщо вимоги євреїв будуть задоволені, вони порушать суттєву частину самої Декларації Бальфура, оскільки лист пана Бальфура до лорда Ротшильда, опублікований 2 листопада 1917 року, містив слова, виділені курсивом нижче:—

«Ми схвально ставимося до створення в Палестині Національного дому для єврейського народу та докладемо всіх зусиль для сприяння досягненню цієї мети, чітко розуміючи, що не повинно бути зроблено нічого, що може завдати шкоди громадянським та релігійним правам існуючих неєврейських громад у Палестині».

Декларація була неоднозначною та невідповідною британській добросовісності арабам. На практиці вона виявилася непрацездатною та завдала значної шкоди британському престижу в мусульманському світі. Наразі вона є застарілою болячкою у світовій політиці та, ймовірно, стане плідною причиною багатьох заворушень та нестабільності в майбутньому. Вороги Англії знаходять у ній перспективне поле для своєї пропаганди та навряд чи упустять свої можливості в часи кризи чи небезпеки. Звичайно, розумна та добре обізнана громадськість рішуче виступить проти такої фарсової політики.

Досі ми розглядали лише питання політики. Давайте розглянемо це питання як питання справедливості. Єрусалим і Свята Земля є священними не лише для євреїв; вони ще більш священні для християн та мусульман. Центральна подія у заснуванні християнства відбулася саме на цій землі.

Урасджид аль-Акса прямо згадується як святе місце в Корані (хvii. 1, 5 та 7). Протягом 1868 років, з моменту зруйнування Храму Титом у 70 році нашої ери, євреїв виганяли з країни. Протягом 2500 років (з моменту вавилонського полону)

Євреї не мали верховної влади в країні. Протягом приблизно шести століть (від часів Ісуса Навина, 1254 р. до н. е., до захоплення Єрусалима Навуходоносором, 587 р. до н. е.) вони намагалися правити змішаною

населення, але були розділені між собою. Їхня реальна влада ледве протрималася два покоління, а саме: за правління Давида та Соломона (1055–977 рр. до н. е.). Вони жодного разу не становили більшості населення, яке складалося з філістимлян (на честь яких названа Палестина) та різних арабських племен, таких як едомляни, амалікити, моавітяни тощо. Євреї були на цій землі лише уривками та лише як меншість.

Чи справедливо за цих обставин говорити про Палестину як про землю євреїв? Правильніше стверджувати, що вона є частиною Джазірат-ут-Араб, арабського острова, майже оточеного Середземним морем, Червоним морем, Аравійським морем, Перською затокою та долиною Євфрату та Тигру. Економічно, Аравія, якщо колись стане власною, зможе забезпечити себе лише ділянками родючих прибережних земель, що оточують її піщані пустелі. Юридично, мандат, який Британія має над Палестиною, не робить Палестину британською територією і не дозволяє Британії розпоряджатися цією землею на свій розсуд. Вона є довіреною особою «незалежної нації», і її функція полягає в тому, щоб «надавати адміністративні поради та допомогу», а не віддавати частину своєї території іноземцям або зберігати її за собою. У Статуті Ліги Націй (стаття 22) щодо Палестини та Сирії сказано: «Деякі громади, що раніше належали Турецькій імперії, досягли стадії розвитку, коли їхнє існування як незалежних націй може бути тимчасово визнано за умови надання адміністративних порад та допомоги з боку мандатара до того часу, поки вони не зможуть існувати самостійно. Побаження цих громад повинні бути головним фактором при виборі мандатара».

Одночасне бажання більшості корінного населення Палестини, тобто майже всього населення, окрім нещодавно привезеного чужоземного елементу, полягає в тому, щоб їх було оголошено суверенною незалежною державою. Вони зазнали величезних жертв і пролили свою кров щедро, борючись за цю мету. Тому єдиний почесний шлях, який залишається для Британії, це:

Відмовитися від мандата;

Передати територію народу як суверенній державі з конституцією, розробленою самі люди;

Заборонити будь-яку майбутню єврейську імміграцію;

Укласти договір з новою державою для розумного захисту єврейської меншини, яка вирішила залишатися вірними членами держави та дотримуватися її законів, з такими гарантіями місцевої автономії, які можуть бути узгоджені, на принципі *factum vale quod fieri non debuit*;

Надати вільний вибір щодо виходу тим, хто не бажає бути включеним до складу держави.

Якось така домовленість сприятиме майбутньому миру та розвитку і нарешті відновить справедливість для переслідуваних арабів. Це буде один з останніх кричущих актів несправедливості, скоєних Версальським договором, який можна виправити на принципах справедливості, доброї совісті та розумної поступки фактичним фактам ситуації.

Фашизм і діалектика А.

Рейвена Томсона

Т Безперервний прогрес фашизму в Європі, здається, свідчить про існування нового історичного процесу, який не можна заперечувати, але який прямує до свого неминучого завершення.

Марксисти, які вважали, що успадкували від пророка Карла ідеальне пояснення історичного прогресу, тепер повністю розгублені, щоб пояснити цю несподівану невдачу, яка завдає шкоди їхньому стратегічному плану саме в той момент, коли перемога здавалася в руках пролетаріату. Цілком правильно називати фашизм «організованим вираженням рішучості капіталістів не зупинятися ні перед чим, щоб залишитися при владі», як це робить пан Джон Стрейчі; але це не пояснює свавілля, з яким фашистські лідери поведуться з найбільшими капіталістами, ані їхнього повного підпорядкування фінансової свободи національному добробуту.

Давайте розглянемо марксистську систему «Матеріалістичне тлумачення історії», щоб побачити, де вона пішла не так. Перш за все, нам потрібно повернутися до Гегеля, бо, як зазначав Ленін, «Маркс незрозумілий без Гегеля». Гегель точно не був матеріалістом; навпаки, він був ідеалістом. Він вважав, що Всесвіт — це суцільний дух, або, точніше, суцільна «ідея». Це не подобалося єврею Карлу Марксу; але у своєму поясненні явищ Гегель винайшов систему під назвою «Діалектика», яка мала величезну привабливість для тонкого розуму Маркса.

Гегелівська концепція «Всесвіту» була приголомшливим зусиллям людського інтелекту, можливо, найбільшим розумовим досягненням людства. Він бачив вражаюче видовище всеохоплюючої «ідеї», залученої до нескінченного процесу самопізнання. У цьому процесі всі явища, включаючи існування самого людства, були частинами величезної та складної «діалектики», або аргументу, за допомогою якого «ідея» сперечалася сама з собою в пошуках кінцевої істини, або, точніше, «самопізнання». Він уявляв цей процес як повторне постулювання певної «тези» або аспекту істини, подібно до того, як вчений постулює теорію для пояснення хімічних або фізичних фактів.

Тоді, оскільки ця теза насправді не охоплювала повної істини, вона вимагала б «антитези» або протилежної концепції, яка потім вступала б у «діалектичну» боротьбу з неповним припущенням «тези». Так само, як опоненти наукової теорії вишиковували б аргументи проти неї.

Зрештою, з цієї діалектики виникне «синтез», включаючи аспекти як тези, так і антитези для ближчого розуміння істини. Оскільки цей синтез потім формував би нову, але все ще неповну тезу, він провокував би подальшу діалектичну боротьбу, подальший синтез тощо, у прогресивному прагненні до кінцевого знання. Знову ж таки, паралель з прогресом наукових досліджень близька. Цілком природно, що Гегель найбільше цінував людину, і особливо організовану, цивілізовану державу, як найдосконаліший інструмент у діалектичному вдосконаленні ідеї. Звідси походить дещо помилкова думка, що Гегель виступав за поклоніння державі. Насправді Гегель був пантеїстом; можливо, найпалкішим монотеїстом, будь-коли відомим людству.

МАРКС І ДІАЛЕКТИКА

Маркс мав мало інтелектуальних здібностей, ніж Гегель, чия система викладена лише в найгрубіших рисах.

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

форму вище, але він зосередився на діалектичному процесі як поясненні та виправданні класової війни. Поділяючи повагу Гегеля до людини та організованої держави, Маркс особливо цікавився розвитком суспільства в умовах діалектичного процесу. Розглядаючи суспільство як інструмент виробництва, а не, як Гегель, як інструмент пізнання, він вважав «робітників» єдиною частиною суспільства, яка має право на повагу, та засуджував недосконалість суспільства, яке дає владу та престиж паразитам та невиробникам.

Марксистське «матеріалістичне тлумачення історії» ґрунтується на діалектичній боротьбі між класами суспільства з кінцевою метою вдосконалення безкласового суспільства, в якому всі будуть «працювати», тобто всі будуть залучені до процесу виробництва. Хоча ця марксистська схема значно відстає від піднесеної універсальної концепції гегелівської філософії, вона все ж не може не заслуговувати на співчуття всіх реалістів, які відкидають як ідеалізм, так і матеріалізм як повні філософії існування. Ми можемо не поділяти марксистського упередження на користь матеріальних виробників і все ще можемо займати почесне місце для шукачів Істини, чи то через мистецтво, науку чи релігію, але ми повстаємо проти панування в суспільстві будь-якого секційного класу, особливо якщо цей клас не сприяє ні пізнанню Істини, ні виробництву Багатства.

РОЗГОРТАННЯ ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Яким би не був наш погляд на остаточну істину гегелівської філософії, не можна заперечувати, що гегелівська «тріада» тези, антитези та синтезу справді формує фундаментальний ритм існування як у природі, так і в суспільстві. Від об'єднання протона та електрона в атом до об'єднання чоловіка та дружини в сім'ю – тут можна знайти ту саму фундаментальну тріадну основу. У суспільстві діє той самий закон у безперервному динамічному процесі, який, на думку Маркса, безсумнівно справедливо, завершиться вдосконалим безкласовим суспільством. Давайте простежимо цей процес через розгортання європейської цивілізації.

Сучасна Європа має своє віддалене походження від впливу варварських орд на Римську імперію. Який більш досконалий приклад діалектичного процесу можна навести? Теза про римську цивілізацію, штучну, матеріалістичну та декадентську, була оскаржена її антитезою – німецьким варварством, природним, ідеалістичним та мужнім. Результатом став майже ідеальний синтез після запеклої діалектичної боротьби завоювань, відвоювань, поневолення та вандалізму, коли на руїнах Риму виникла феодальна система, очолювана варварськими лідерами, які, тим не менш, все ще носили традиційні титули Імперського Риму, *dux* (герцог), *comes* (граф), *imperator* (імператор) тощо, керуючи віллами, але нещодавно звільнені зі служби римським віллам.

Ця феодальна система повністю спиралася на військову силу захисту мечем в обмін на військову службу повелителю. Цілком природно, що в діалектичному процесі (повністю ігнорованому Марксом) військова сила спровокувала свою повну антитезу – духовну силу. Влада феодального барона була оскаржена владою священика, і Середньовіччя лунало великою боротьбою Церкви та держави; кульмінацією якої стало суперництво Папи Римського та Імператора, яке завершилося в Каносі триумфом папства, та дивовижним синтезом військової та духовної сили в хрестових походах.

Однак папська верховенство, зосереджене в Італії, стало нестерпним для провінційної знаті, яка зрештою під час Реформації зламала владу Риму та заснувала незалежні держави Європи, розбивши попередню єдність християнського світу. Ще один синтез відбувся, коли знать та духовенство об'єдналися на службі абсолютній монархії. Не має значення, чи

Цього було досягнуто завдяки безжальним методам Генріха VIII або витонченості Людовика XIV, який зробив кардинала своїм головним державним міністром: як у протестантських, так і в католицьких країнах синтез монархії поклав край діалектичній боротьбі світської та духовної влади.

Монархія, однак, була лише щитом і виправданням привілеїв походження та духовенства, тих аристократичних привілеїв, які Карл Маркс помилково називає «феодальними». Нарешті ми потрапляємо в короткий період історії, який цікавить лише марксистів, період, коли матеріалістичні мотиви починають домінувати над ідеалістичними, і починає відчуватися класове панування. Неминуче простий народ обурювався та повстав проти аристократичних претензій, і Велике повстання, Французька революція, «божевільний рік» 1848 року були лише випадками у величезній діалектичній боротьбі, яка закінчилася поваленням аристократії. Однак безжальна логіка синтезу лише поклала край одним привілеям, щоб розпочати інші, ще гірші, ніж раніше. Горді гаманцями бюргери замінили земельну аристократію. Привілей походження поступився місцем привілею багатства.

Аристократія поступилася місцем плутократії.

КАПІТАЛІЗМ

Так з'явився капіталізм і нова діалектика класової війни між привілейованими власниками власності та знедоленим пролетаріатом робітників і селян, що тримали свої символічні серп і молот. Подібно до феодального землевласника, промисловий капіталіст покладався на чисту Міцність, щоб зберегти своє становище, і, як і феодального землевласника, він зустрів заклик до Права з боку своїх робітників, які протистояли їхньому негативному опору його позитивній владі. Профспілки об'єднали робітників і розвинули їхнє право на страйк і затримку праці як потужну захисну зброю.

Організація була невід'ємною частиною цієї операції, і в усіх країнах Західного світу сформувалися масштабні профспілкові рухи.

Промислові капіталісти відповіли, створюючи власні величезні трести та комбінати, які невдовзі вийшли далеко за межі національних кордонів, перетворившись на міжнародні федерації, об'єднані верховними капіталістичними повелителями міжнародних фінансів. Тим часом робітники також розширювали свої профспілки, перетворюючись на дедалі більші організації, прагнучи міжнародних зв'язків і зрештою звертаючись до Москви та Сталіна за лідерством у світовій революції. Так вирости організації-конкуренти Міжнародних фінансів та Міжнародного соціалізму, що вишикувалися для того, що марксистів ніжно сподівалися, що стане останньою битвою за соціальне тисячоліття. Дивна паралель, справді, з міжнародною організацією феодальної Європи за імператора та папи для того, що багато мільйонів у ті часи уявляли собі як релігійне тисячоліття.

Чому це тисячоліття нестерпно стримується? Виробничі можливості були неймовірно розширені завдяки науковим винаходам і технічному прогресу останніх років, і все ж рівень життя народних мас залишається низьким, а соціальні умови жалюгідними.

Тим часом, підвищення ефективності виробництва лише передбачає створення величезної армії безробітних. Як це пояснити? Чому соціальна революція висить у вогні?

ПРИВІЛЕЇ ВЛАДИ

Пояснення полягає в тому, що організація заради влади несе свою власну корупцію. Розвиток гігантських профспілкових організацій наділяє лідерів цих організацій величезною владою.

Тоді вони неохоче ризикують своїми організаціями в кульмінації класової війни для створення безкласової держави, в якій такі організації втратять своє головне обґрунтування. Торгівля

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

Профспілкові керівники, які керують мільйонами людей, так само як і монопольні капіталісти, що володіють мільйонами грошей, мають особисту зацікавленість у підтримці системи, яка наділяє їх великою особистою владою.

Отже, ми маємо новий і корумпований синтез. Фінансисти та посадовці профспілок укладають перемир'я, а пізніше навіть вступають у союз, щоб захистити систему, яка так вигідна обом. Перша зрада сталася, коли лідер профспілки Бен Тернер зустрівся з міжнародним єврейським фінансистом Альфредом Мондом (пізніше лордом Мелчеттом) і підписав сумнозвісну угоду Монда-Тернера, яка відкидала ударну зброю. Друга, більш серйозна зрада сталася нещодавно, коли керівники профспілкового руху та фінансисти світового капіталізму об'єдналися, щоб «захистити демократію» та «зберегти свободу». Інтернаціоналізм, який спочатку шукали як засіб розширеної організації для класової війни, стає самоцілью, чимось, заради чого робітники повинні бути готові пожертвувати заробітною платою, умовами праці та самим життям. Так з'являються благання про допомогу Абіссинії та Чехословаччині, Китаю та Іспанії, тоді як вдома зростає безробіття та злидні.

Що ж усе це, як не стара знайома боротьба за збереження привілеїв — цього разу привілеїв влади? Такий жалюгідний висновок марксистської класової війни у Західному світі. Привілей походження поступився місцем привілеям багатства: тепер і ті, й інші схилиються перед привілеями влади, якими володіють начальники людей, і грошей.

БЕЗКЛАСОВА РЕВОЛЮЦІЯ

Однак діалектичний процес на цьому не закінчується. Кричати «Стоп» історії так само, як і плину, не можна. Теза про монопольні привілеї найменш викликає свою антитезу, і ця антитеза є масовим народним рухом усіх класів, які страждають від фінансової та профспілкової тиранії. Нарешті з'являється надія на справжню «безкласову» державу, бо антитезою «правління боса» є «безкласова» революція. Усі класові привілеї тепер ліквідовані. Лише кілька людей володіють владою, наданою їм мільйонами робітників або мільйонами акцій, і сьогодні використовують цю владу, щоб підтримувати систему, яка її забезпечує. Проти цих людей піднімається хвиля Безкласової революції.

Не дивно, що ця нова революційна сила набула національної форми. Тільки патріотизм завжди був тим почуттям, яке об'єднувало всі класи суспільства у спільних діях. Тож саме до патріотизму звертаються всі класи, щоб звільнитися від тиранії, що здійснюється або самими іноземцями (здебільшого євреями), або людьми, які стали прихильниками інтернаціонального світогляду.

Отже, фашизм відіграє свою роль у діалектичному розвитку суспільства. Революційний рух XX століття є такою ж справжньою частиною історичного процесу, як і демократичний рух вісімнадцятого чи пролетарський рух дев'ятнадцятого. Дійсно, наступний синтез вже дає про себе знати. Безвідповідальне здійснення влади спровокувало народне повстання. Можна було б очікувати, що це повстання набуде анархічної форми обуреного заперечення особистої влади. Однак, у відповідь на неминучий закон синтезу, народне повстання хапається за владу як за єдиний засіб перемогти тиранію. Принцип фашизму полягає у відповідальному здійсненні влади народним національним лідером, якому народ довірив повноваження діяти від його імені. Безвідповідальна влада, якій кидає виклик національне повстання, створює справжній синтез національної влади, відповідальної за використання своєї влади нації.

КІНЕЦЬ БОРОТЬБИ?

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

Залишається лише обговорити, чи завершує безкласова революція фашизму соціальний процес і вдосконалює безкласову державу. Це має значною мірою залишитися питанням майбутнього. Можна сподіватися, що діалектика тепер може вийти за межі нації до вдосконалення світового порядку або піднятися над політичною до культурної сфери. У будь-якому випадку, здавалося б логічним очікувати, що безкласова революція має набагато більше шансів створити безкласову державу, ніж навмисна класова революція, подібна до комунізму, яка створила державу в Радянській Росії, яка все ще люто стурбована класовим суперництвом і швидко створює власну бюрократичну тиранію значно очищеної комуністичної меншості.

Також важливо, що кожна фашистська держава була дуже зацікавлена у встановленні органічної структури суспільства та підпорядкуванні всіх штучних класових відмінностей національному служінню.

Це, безумовно, свідчить про те, що безкласова революція веде до заснування безкласової держави, а отже, до припинення боротьби за класові привілеї, яку засуджував Маркс. Цілком можливо, що Національна революція досягне того, чого не вдалося встановити Міжнародній революції марксизму.

У будь-якому разі, жоден фашист не прагне юдейського «тисячоліття», в якому боротьба припиниться і настане застій. Достатньо для нас того, що ми маємо мати справу зі злом нашого часу та брати участь в історичному процесі, який все ж таки принесе відродження добі, що потонула в брудному матеріалізмі. Класова боротьба є симптомом матеріального егоїзму. Середньовічна Європа знала інші цілі та вищі ідеали. Давайте припинимо класову боротьбу, щоб західна людина могла звернути свій погляд на благородніші речі. Ми вітаємо цю майбутню боротьбу, ті більші конфлікти, які ще попереду.

«Позбавлені спадщини землі»

Френсіса Макевоя

Т Ось так багато з нас, хто, як і ви, селяни Британії, народився та виріс у відкритій сільській місцевості, і хто, перш ніж згубна тиранія сучасного капіталізму вигнала їх шукати засобів до існування в безплідних містах, знали радість пробудження щоранку на чистому повітрі під спів птахів, чи голос вітру в деревах, під сяйво сонця, пекучий мороз чи тихий стукіт дощу по траві. Ми любили Природу в усіх її настроях і в усі її пори року, бо ми були її частиною. Ми жили життям найбільшої простоти, а отже, і найглибшим задоволенням. Найкращий з усіх Божих дарів людству, міцне здоров'я та душевний спокій, були нашими, бо ми не порушували жодного закону, людського чи божественного. Ми так мало просили в житті — лише працювати за скромну винагороду і таким чином отримувати достатньо, щоб жити на землі наших батьків.

Але чорні дні настали і для сільськогосподарських угідь. Нас знищила система, яка заганняє британців в офіси та на фабрики, а сільське господарство залишає іноземцям. Британські вироблені товари замінювали імпортні продукти харчування.

Незалежно від того, наскільки така система шкодить людям фізично, інтелектуально, морально чи наражає їх на небезпеку голоду під час війни, для деяких це «вигідна пропозиція».

І ось ми потрапили до великих міст, до економічного рабства. Ми стали клерками, фабричними робітниками, продавцями в мережових магазинах, втратили засмагу на обличчях і вели тривожне бездушне життя найманого раба. Нам казали, що ми повинні бути вдячними, а якщо потрібно, і боротися, за благословення, які нам дає демократія. Демократія, яка втілює жадібність, матеріалізм, дріб'язковість і комерційну експлуатацію кожної людської потреби та інстинкту. Затуплення людства, досі невідоме в історії за межами Радянської Росії. Хай живе «маленька людина», стандартизована, як масово вироблений автомобіль, рій «Бєбітєв» з службових квартир і передмість, пропагований, експлуатований і озлоблений у «цій нашій Англії»!

Це правда, що ще не всі покинули землю, але як довго ще зможуть важко пережити залишки продовжувати боротьбу проти економічного ладу, який є по суті ворожим, який веде громадянську війну між фабрикою та фермою? Йомени, селяни Англії, наша земля є рабом експортного капіталізму, який робить весь свій акцент на містах, індустріалізації та урбанізації.

Що це може вам запропонувати, окрім тимчасових паліативів, щоб заспокоїти обурення вашої меншої кількості та отримати данину від ваших оманливих голосів? Вам сказали, що для вас щось буде зроблено; гарантія, ймовірно, така ж цінна, як і гасло «будинки, гідні героїв» нікчемної пам'яті. Коли ви доведете його марність, тоді, в ім'я вашої британської мужності та традицій, нехай це буде востаннє. Британський Союз має політику, яка врятує вас і Британію, і дозволить усім, хто цього бажає, а їх буде легіон, повернутися на землю своїх батьків. Ви, безсумнівно, чули та читали багато такого, що нас дискредитує, але хіба ви ніколи не думали, що для цього може бути причина — що ми можемо кидати виклик інтересам, які не є вашими, ні нашими, ні інтересам народних мас? Чи вся ця кампанія зневаги настільки безкорислива, як ви думаєте? Вам і надалі вказуватимуть, що вам подобається, а що ні, обмежуватимуть ваші політичні погляди дурницями «Старих банд»? Оцініть нашу політику самі, оскільки вона впливає на вас, без будь-яких підступних підказок від дрібної преси. *****Конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

Ви побачите, що ми палкі націоналісти, повністю віддані добробуту британської землі. Промисловість також процвітатиме, оскільки їй допомагатимуть гроші, які зараз фінансують іноземців, але не за рахунок сільського господарства. Замість сучасної односторонньої антисоціальної економіки встановиться справедливий і здоровий баланс.

Ми, вигнанці з сільської місцевості, любимо землю так само сильно, як і будь-хто з вас. Неправда стверджувати, що ми прагнути тиранії. Ми не могли б, навіть якби хотіли, тиранізувати народ Британії.

Загибель села віщує загибель нації, бо з ґрунту виникає все життя, фізичне та духовне. Ви, хто інстинктивно розуміє ці істини, повинні знати, що ми, хто зображує їх на наших прапорах, не помиляємося.

Корпоративна економіка А. Рейвена Томсона

АВЕЛИЧЕЗНА проблема виникла для сучасного світу через крах існуючої економічної системи. Ми більше не можемо терпіти систему, яка прирікає більшість із нас на бідність посеред найбільшого достатку, який коли-небудь знало людство, яка позбавляє мільйони людей права заробляти на життя та дедалі більше наближає небезпеку війни в міжнародній боротьбі за скорочення світових ринків. У чому причина цього вселенського краху? Де ми помилилися?

Перш ніж ми зможемо повністю оцінити причину проблеми, нам слід розглянути потрійну природу організованого суспільства, а саме: —

- Центральний уряд, наділений повноваженнями планувати та керувати життям країни.
- Кілька соціальних груп з різними цілями та інтересами.
- Маса людей, наділених ініціативністю та підприємливістю.

Класична економічна теорія дев'ятнадцятого століття майже повністю зосереджувалася на третьому та найменш організованому аспекті суспільства, нехтуючи втручанням держави чи групи в економічні справи. У попередні часи відносної дефіциту така точка зору могла мати певне обґрунтування, оскільки ініціатива та підприємливість окремої особи мали життєво важливе значення для розвитку прихованих виробничих здібностей та просування технічних винаходів. Очевидно, що особа розвиватиме свою ініціативу та підприємливість з найкращим ефектом, якщо їй буде надано якомога більший рівень економічної свободи, і саме цього вимагали економісти Манчестерської школи, коли вони виступали за «laissez-faire» та вільну торгівлю.

Якими б не були переваги економічної свободи у вирішенні проблеми дефіциту, вона стала позитивною загрозою для соціального добробуту в епоху достатку, що настає. Немає потреби засуджувати класичну економічну теорію як таку, але ми повинні усвідомити, що не може бути абсолютних «законів» економіки, незалежних від соціальної організації. Безсумнівно, індивідуалістична система була дуже необхідною в епоху дефіциту, і ми повинні подякувати Манчестерській школі за вирішення проблеми виробництва, але зараз настав час для нової економічної системи, яка відповідає потребам нової епохи. Індивідуальне підприємництво, заохочене повною свободою експлуатації, поклато край дефіциту, але абсолютно нездатне розподілити створений ним достаток серед людей в цілому. Виробництво за своєю природою є індивідуальним або щонайбільше груповим процесом: розподіл, з іншого боку, базується на потребах усієї спільноти і, очевидно, не може бути успішним без значної міри свідомого соціального планування.

СОЦІАЛІЗМ І КЛАСОВА ВІЙНА

Оскільки індивідуалізм вже минув свій період корисності та став реальною загрозою для економічного прогресу, настав час зосередити економічний інтерес на соціальній групі, якщо не на нації в цілому. Досі ті, хто найпалкіше атакував сучасну систему та прийняв такі колективні терміни, як «соціаліст» чи «комуніст», ніколи по-справжньому...

піднялися над груповими міркуваннями. Незважаючи на їхню пихату претензію на «націоналізацію» засобів виробництва, сама основа привабливості соціалістів та комуністів полягає у перебільшенні класової диференціації та наполяганні на «класовій війні». Очевидно, що така класово-свідома доктрина належить до сфери соціальної групи та не сприяє жодному розумінню всієї спільноти як живої органічної сутності. Дійсно, акцент, який соціаліст робить на інтернаціоналізмі, та його заперечення патріотизму підтверджують його нездатність досягнути всі наслідки соціальної організації, яка повинна піднятися набагато вище класових міркувань для реалізації національної мети. Кінцеве «зведення до абсурду» досягається, коли радянський режим у Росії стверджує, що це «диктатура пролетаріату», оскільки це означало б постійне та свідоме панування групи над національним життям.

Насправді класова війна стає чистим абсурдом в епоху достатку, бо який сенс може бути в боротьбі між класами, коли є достаток для всіх? Класова війна — це не що інше, як жахливий пережиток епохи дефіциту, який може продовжитися лише в сучасну епоху через неефективність нашої нинішньої економічної системи. Вирішіть проблему розподілу, і класові війні буде покладено край. У будь-якому випадку, поділ суспільства на ворогуючі класи є значною мірою штучним винаходом Карла Маркса, оскільки диференціація класів власників та експлуатованих стає дедалі складнішою, оскільки сучасне життя стає дедалі складнішим.

Карл Маркс не мав уявлення про великі акціонерні компанії, які розподіляли власність між величезною кількістю людей, які зазвичай заробляють на життя в промисловості; він також не передбачав великої кількості організаторів та інженерів, експертів та техніків, які виникнуть між роботодавцями та робітниками завдяки розвитку сучасної промисловості.

Навіть якщо ми погоджуємося з поділом суспільства на роботодавців і робітників, це не обов'язково означає, що їхні інтереси протилежні. Це правда, що і роботодавці, і робітники вважають себе протиборчими арміями з конфліктуєчими інтересами, але це виникає через нездатність зрозуміти переваги колективної організації для обох сторін. У випадку кожного окремого підприємства очевидно, що інтереси роботодавця та робітників протилежні, і що якщо робітники вимагатимуть занадто високої заробітної плати, то для роботодавця не залишиться прибутку, тоді як якщо роботодавець зможе знизити заробітну плату, він отримає більший прибуток. Однак з цього не випливає, що роботодавці та робітники в цілому можуть таким чином отримувати вигоду від свого власного класу за рахунок іншого. Насправді, в епоху достатку, як зараз, інтереси робітників та роботодавців йдуть пліч-о-пліч. Очевидно, що сучасна промисловість потребує великих і зростаючих ринків. Спроба знайти їх в ілюзорній міжнародній торгівлі зазнала жахливого провалу останніми роками, в результаті чого зараз промисловці все більше звертаються до внутрішнього ринку.

Однак очевидно, що купівельна спроможність внутрішнього ринку значною мірою визначатиметься ставками заробітної плати, тому роботодавець фактично зацікавлений у тому, щоб робітники отримували вищу заробітну плату, аби мати змогу купувати продукцію сучасної промисловості.

Напевно, соціалістичні робітники не поширюватимуть свою віру в класову боротьбу аж до відмови від підвищення заробітної плати, бо це буде вигідно роботодавцям!

КОРПОРАТИВНА КОНЦЕПЦІЯ

Отже, ми бачимо, що сучасна економічна система зазнала невдачі, оскільки вона надто наголошувала на інтересах окремої особи, але соціалістична та комуністична доктрини також винні, оскільки вони звеличують соціальну групу за рахунок громади в цілому. Фашизм звертається до третьої альтернативи та наполягає на трактуванні громади як єдиної організованої корпоративної держави, контрольованої та планованої центральним урядом, наділеним достатніми *****ebook converter DEMO Watermarks*****

влада над окремими особами та групами для захисту загального добробуту цілого та просування національної мети. Це корпоративна концепція нації як організму вищого порядку, але по суті подібного до людського тіла, органи та функції якого служать колективній меті.

Це суттєва основа організації фашистського режиму в Італії, яка регулює відносини між італійськими роботодавцями та робітниками на основі спільних інтересів відповідно до правил відомої Хартії праці.

Така система, заснована на абсолютно новій концепції економічної мети, вимагатиме так само нової науки економічного пристосування до соціальних потреб. Я вважаю, що ця нова економічна наука буде розроблена в цій країні, яка так довго була комерційним центром світу. Було б марно ігнорувати той факт, що і Італія, і Німеччина, перші країни, які прийняли фашистську політичну конституцію, мали найбільші труднощі в розвитку економічної сторони свого режиму, хоча обидві вони набагато краще, ніж демократичні країни, відреагували на напруження світової депресії. Ми повинні пам'ятати, що хоча демократія та ліберальні принципи спочатку з'явилися у Франції та на континенті, саме в Британії економічні наслідки лібералізму були розроблені Манчестерською школою індивідуалістів. Оскільки саме Британія дала світові цю небезпечну, майже катастрофічну економічну теорію, очевидно, що обов'язком Британії буде застосувати нові принципи фашизму до економічної сфери та створити комерційну структуру майбутнього, яка замінить дискредитовані залишки ліберальної вільної торгівлі.

КОРПОРАТИВНІ ПРИНЦИПИ

Не може бути частиною цієї дискусії закладати основи такої науки, але певні принципи корпоративної економіки одразу ж натякають на протилежність сучасному індивідуалізму. Замість «економічної людини», чіє особисте егоїзм було основою старої школи, ми матимемо «економічну спільноту», якій індивід служитиме патріотично. Замість класів людей, що об'єднуються для захисту своїх спільних «інтересів», ми матимемо професійні групи, що об'єднуються для функціонального служіння спільноті в цілому. Замість конкуренції окремих осіб, які борються за життя, кожен проти всіх, і хай хтось візьме найгіршого, ми матимемо співпрацю окремих осіб заради їхнього спільного блага.

Як ці принципи будуть втілені в життя? Перш за все, безсумнівно, шляхом здійснення влади. Дисципліна та контроль мають бути запроваджені в хаосі сучасних економічних справ.

Жахи сучасної системи, що підживлюють вогонь класової боротьби та дають соціалістичному агітатору підстави для нападу на «капіталізм», значною мірою виникають через неправомірне використання економічної влади впливовою особою, яка накопичила достатньо майна чи капіталу, щоб чинити помітний вплив на комерційні справи та таким чином просувати свої інтереси несправедливими методами. За фашизму жодній особі не буде дозволено використовувати свою власність у цьому сенсі як засіб здійснення влади для власної вигоди. «Влада» – це монополія уряду.

Ось повна відповідь соціалісту, який вимагає скасування приватного капіталу та націоналізації засобів виробництва. Це правда, що приватний капіталіст у минулому зловживав своїм контролем над капіталом для просування власних інтересів, але це не виправдовує скасування приватної власності, а радше контроль над її використанням для запобігання антисоціальним діям. Правда полягає в тому, що соціаліст — це не що інше, як незадоволений буржуа, який заздрить капіталісту його багатству та владі. По суті, він приймає буржуазний принцип, що власник може робити те, що

Він любить своє, і тому не може знайти альтернативи капіталістичній експлуатації, окрім масової конфіскації, яка пригнічує хорошого капіталіста поганим. Фашизм визнає, що капітал і гроші наділили окремих осіб владою, якою вони зловживали в минулому, і вимагає від виборців достатніх повноважень і засобів дії, щоб мати справу з найвпливовішими корисливими інтересами в країні. Як Освальд Мослі чітко висловився: «За капіталізму капітал використовує націю для своїх власних цілей: за фашизму нація використовує капітал для своїх власних цілей».

Зрозуміло, що уряд, яким би потужним та ефективним він не був, не може намагатися детально планувати економічні справи всієї нації. Це було б запереченням будь-якої групової організації, яка є невід'ємною частиною здорового політичного організму, і мало б тенденцію до увічнення та посилення нинішньої загрози бюрократії, яка швидко соціалізує цю країну. Соціалісти та консерватори змагаються у збільшенні влади та впливу Вайтхолла, який швидко стає «новим деспотизмом», про який передбачав лорд-головний суддя Хьюарт. За фашизму значна частина цього бюрократичного контролю знову буде передана за новими лініями функціональної організації корпораціям, які контролюватимуть основні галузі промисловості та групи галузей промисловості в країні. Корпорації сільськогосподарства, рибальства, транспорту, гірничої промисловості та медицини займуть місце міністерств у Вайтхоллі та будуть укомплектовані людьми, які пройшли шлях від своєї галузі та професії та будуть набагато краще підготовлені до її контролю, ніж будь-який постійний урядовець. Ці нові інститути промислового самоврядування замінять місцеве самоврядування, яке швидко застаріває з огляду на швидкість розвитку сучасних комунікацій та ширше планування комунальних послуг. Таким чином, групова організація перетвориться з більш жорсткої структурної основи минулого на більш гнучку функціональну основу майбутнього.

Корпораціям буде надано дуже широкий рівень самоврядування для вирішення всіх внутрішніх питань, що стосуються галузей промисловості, які вони контролюють, а роботодавці, працівники та споживачі будуть представлені в раді Корпорації. Роботодавці будуть представлені через федерацію роботодавців, а працівники – через свою профспілку, тоді як уряд призначить представників споживачів для нагляду за інтересами широкої громадськості та інших корпорацій, які особливо зацікавлені в продукті. Корпорація буде зобов'язана встановити стандарти заробітної плати та умов праці для галузі між роботодавцями та працівниками, а також ціни та умови конкуренції між роботодавцями та споживачами. Усі укладені угоди будуть юридично обов'язковими для всієї галузі, і будь-який роботодавець або працівник, який порушує те, що фактично є статутом Корпорації, буде винним у правопорушенні, за яке його можна буде притягнути до суду. Фактично, від федерації роботодавців та профспілки очікується підтримка дисципліни серед своїх членів, які становитимуть 100% відповідної галузі. За таких адекватних засобів арбітражу, страйк та локаут, звичайно, будуть заборонені, але роботодавці, працівники чи споживачі можуть звернутися до Міністра корпорацій, який засідає в раді з представниками всіх промислових корпорацій, для прийняття справедливого рішення, що відповідає загальнопромисловій практиці та національному добробуту. Буде видно, що завдяки такому делегуванню повноважень та самоврядування корпораціям центральний законодавчий орган буде звільнений від значної кількості детального законодавства, яке наразі перешкоджає роботі Парламенту.

ВИКОРИСТАННЯ КОРПОРАТИВНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Поки що нова економіка може здаватися цікавою новою концепцією, але сумнівною з точки зору практичної практичності
*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія водяних знаків*****

цінність, щоб компенсувати їхню значну складність. Однак така система не задумана просто як інтелектуальна вправа, а має величезні переваги саме там, де сучасна система особливо слабка. Наприклад, візьмемо найгіршу проблему з усіх – бідність посеред достатку, що виникає через те, що консерватори називали «надвиробництвом», але яку набагато краще описати як «недоспоживання». Очевидно, що цей недолік у сучасній системі можна виправити лише шляхом досягнення набагато вищого рівня життя, коли люди зможуть споживати величезну продукцію сучасної науки та техніки. На жаль, індивідуалістична система знижує купівельну спроможність або у формі заробітної плати, або прибутку в період достатку через жорстку конкуренцію за продаж товарів на вже переповненому ринку, що змушує виробників знижувати ціни в безжальній спробі захопити ринок. Однак за фашизму ціни та умови конкуренції будуть контрольовані, і жодному виробнику не буде дозволено змушувати своїх робітників проти правил своєї корпорації, щоб випередити своїх конкурентів. Таким чином можна не лише зупинити падіння купівельної спроможності, але й назавжди підвищити всю систему заробітної плати завдяки узгодженим діям у всій галузі промисловості. Очевидно, що такі дії є цілком обґрунтованими і підтримувалися кількома громадськими діячами останніх років, але, на жаль, їх неможливо здійснити за сучасної індивідуалістичної системи, бо якби якийсь окремий роботодавець був настільки нерозумним, щоб спробувати підвищити заробітну плату своїх робітників заради національного відродження, він би незабаром знайшов безліч непатріотичних конкурентів, які б скоротили свою зарплату та витіснили його з ринку. Тільки під дисципліною та контролем організованого фашистського режиму така політика може бути успішно проведена в життя.

Таким самим чином можна виликувати й велику проблему безробіття, оскільки очевидно, що це є суто результатом повної відсутності організації в нашій сучасній національній економіці. У будь-який момент часу в цій країні має бути певний обсяг роботи, що обчислюється в людино-годинах, який необхідно виконати, і певна кількість працівників, які бажають і прагнуть виконувати цю роботу. Роботу, безумовно, можна розподілити на загальну кількість робітників шляхом коригування робочого часу, як це зараз робиться в Італії, де запроваджується 40-годинний робочий тиждень. Насправді фашистський уряд у цій країні воліє шукати більш вигідного рішення на шляху підвищення рівня життя народу, ніж скорочення робочого дня, але в будь-якому випадку проблема безробіття стає повністю та назавжди вирішуваною в організації планової корпоративної держави.

ФУНКЦІЯ ФІНАНСІВ

Одним з головних недоліків сучасної системи є її нездатність наповнити різні професії та фахівці суспільства розумінням їхньої функціональної мети служіння цілому. Це призвело до найгірших результатів у сфері фінансів, де грошова влада ганебно експлуатується банкірами та фінансистами для власної вигоди. Дійсно, не буде перебільшенням сказати, що ця країна, як і багато інших, перебуває під пануванням диктатури високих фінансів, які набагато більше зацікавлені у прибутковій доходності ринку іноземних облігацій, ніж у добробуті британського народу. Першим і найнагальнішим завданням фашистського уряду буде повалити цю нинішню диктатуру міжнародних фінансів та замінити її авторитарним режимом, уповноваженим нацією нав'язувати функціональну та соціальну мету навіть найвпливовішим інтересам у країні.

Функція грошей, про яку зараз занадто часто забувають, полягає у сприянні обміну товарами та послугами. Той факт, що нам так важко обмінювати наші товари *****конвертер електронних книг ДЕМО
Водяні знаки*****

та послуг сьогодні є чітким свідченням нездатності фінансів виконувати свій основний обов'язок перед громадою. Якими б вправними та винахідливими не були наші техніки та винахідники, рівень життя людей не може бути піднятий на вищий рівень, якщо в обіг не буде введено достатньо грошей та інших засобів обміну. В іншому випадку єдиним результатом винаходів та раціоналізації промисловості буде позбавлення роботи все більшої кількості людей. Наразі ми страждаємо від дуже серйозного обмеження грошової маси, яке здійснюють банки, проводячи свою політику дефляції. Причина цієї політики двояка. По-перше, існує певний вроджений консерватизм, який досі чіпляється за золотий стандарт валюти як останній пережиток епохи бартеру.

По-друге, фінансисти усвідомлюють, що обмеження кількості товару, яким вони торгують, робить його ціннішим, а самих себе — могутнішими. З цих двох причин кількість грошей в обігу не адаптована, як мало б бути, до обсягу потенційного виробництва в країні, а обмежена часткою запасів певного дорогоцінного металу, золота, у сховищах Центрального банку. Очевидно, що наявні запаси цього металу абсолютно не мають значення для проблеми розподілу, яку повинні вирішити фінанси, і насправді кількості золота в усьому світі жалюгідно недостатньо для фінансування величезних виробничих потужностей сучасної промисловості. Однак замість того, щоб розширювати валюту та кредит для задоволення потреб промислового розвитку, наші фінансові господарі намагаються повернутися до золотого стандарту, обмежуючи виробництво межами, встановленими світовими запасами золота. Безсумнівно, цими засобами міжнародні фінансисти підтримують і розширюють свій контроль над світовими справами, але лише ціною прирікання більшої частини світу на бідність посеред достатку.

Фашистський уряд наполягатиме на зміні цього неприродного панування фінансів над промисловістю. Потрібно чітко дати зрозуміти, що фінанси мають функцію служіння промисловості та жодним чином не підходять для того уряду промисловості, який вони узурпували. Необхідно не лише покласти край заохоченню іноземного виробництва в конкуренції з нашим власним через розміщення іноземних акцій Лондонського Сіті, але й змусити наших фінансистів і банкірів зіткнутися з проблемою розподілу, якою вони так послідовно нехтували в минулому. Ми вже зазначали, що майбутнє нашої торгівлі полягає у відродженні внутрішнього ринку, і фінанси тепер повинні звернути свою увагу на засоби досягнення цього відродження шляхом підвищення купівельної спроможності народу.

Це передбачає величезний та революційний розрив з усіма найсвятішими традиціями банківської справи, оскільки суттєва риса проблеми полягає в тому, що вона пов'язана з фінансуванням споживання. Досі банкіри повністю обмежували свої операції фінансуванням виробництва в комерційній сфері, оскільки бізнес з розстрочкою платежу насправді не фінансує споживання, а лише закладає майбутню купівельну спроможність заради негайних продажів.

Ми повинні знайти якийсь метод фінансування вищої шкали заробітної плати, щоб вивільнити виробничі сили. Звичайно, в даний час в індивідуалістичній системі, що задіяна в умовах жорсткої конкуренції, будь-який такий підхід неможливий, і будь-який роботодавець, який звернеться до свого банку та попросить овердрафт для виплати вищої заробітної плати, буде справедливо засуджений як божевільний, оскільки він не може дати жодної гарантії, що його конкуренти зроблять те саме або не знизять свою заробітну плату, щоб захопити у нього ринок. Лорд Бівербрук, який часто виступав за підвищення ставок заробітної плати, ніколи не зміг подолати цю суттєву труднощу.

Однак корпоративна економіка пропонує негайне рішення саме для цієї мети. Корпорації мають контролювати та регулювати ставки заробітної плати та умови праці, щоб, якщо фашист Якби уряд запровадив політику підвищення заробітної плати, не було б жодних питань про непатріотичні або контрольовані іноземцями фірми, які б трималися за лаштунки, щоб скористатися перевагами своїх конкурентів; все було б...

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

змушені дотримуватися тих самих стандартів. Якби роботодавець потім звернувся до свого банку та попросив овердрафт для виконання своєї частини програми, банкір без труднощів погодився б на його прохання, оскільки він знав би, що підвищена купівельна спроможність усієї громади призведе до збільшення замовлень та більшого процвітання конкретної фірми, з якою він вів бізнес. Саме таким чином фашизм підвищив би рівень життя людей і ввів би в обіг більший обсяг валюти та кредиту, необхідний для фінансування зростаючої продуктивної потужності промисловості.

Очевидно, що ця політика монетарної експансії має передбачати повний розрив із золотим стандартом, і більш консервативні критики можуть побоюватися за стабільність валюти внаслідок цього. Однак фашизм вказує на те, що гроші насправді є вимогою щодо товарів та послуг, і що жодна людина у своєму звичайному глузді насправді не йде до банку та не вимагає золотих злитків за свої грошові банкноти: вона цілком задоволена, якщо може обміняти свої гроші на ті товари та послуги, які їй потрібні. Зараз у цій країні, очевидно, є безліч товарів та послуг: склади, заповнені товарами, і понад два мільйони наших співвітчизників та співвітчизниць марно пропонують свої послуги. Доки ми не випускаємо банкноти, які не покриваються наявними товарами та послугами, небезпеки інфляції не виникне; тому фашизм базуватиме валюту на широкій основі всіх виробничих ресурсів нації, а не на вузькій ненадійній основі золота в Банку Англії.

ІМПЕРІЯ АВТАРХІЯ

Єдина обґрунтована критика цієї політики корпоративної організації промисловості, яка, своєю чергою, підвищує рівень життя всього народу, полягає в аргументі, що ця країна значною мірою залежить від своєї зовнішньої торгівлі і тому не може дозволити собі вищий рівень життя, ніж її конкуренти на світових ринках. Однак цей аргумент можна спростувати, посилаючись на приклад Генрі Форда, який випустив найдешевший у світі автомобіль, сплачуючи при цьому найвищу заробітну плату. Йому це дозволив величезний внутрішній ринок в Америці, який дозволив йому запровадити методи масового виробництва та вигідно конкурувати на ринках країн зі значно нижчим рівнем життя. Насправді ми втрачаємо наші ринки за кордоном не тому, що наші товари дорожчі за товари наших конкурентів, а тому, що ці ринки закриваються для нас нездоланими тарифними бар'єрами, за якими швидко розвивається місцева промисловість. Якими б дешевими не були наші товари, ми не можемо очікувати, що інші країни зруйнують власну промисловість і звільнять своїх людей з роботи, щоб купити їх. У будь-якому разі, східні народи, як-от японці, можуть безнадійно перевершити нас, якщо врахувати питання заробітної плати.

Експортна торгівля в жодному разі не є важливою для добробуту країни, оскільки вона передбачає вивезення товарів з країни для споживання іноземцями, замість того, щоб утримувати їх вдома для підвищення рівня життя місцевого населення. Тільки фінансові магнати лондонського Сіті можуть виграти в довгостроковій перспективі від надлишку експорту, оскільки саме на основі цього надлишку вони надають великі іноземні позики, з яких отримують такі щедрі комісійні. Експорт дійсно виправданий лише для оплати необхідного імпорту, а імпорт цієї країни можна було б значно скоротити, виключивши всі імпортні товари, які ми можемо виробляти вдома. Це скандальний факт, що до цієї країни імпортується велика кількість промислових товарів, які цілком можна було б виробляти тут, і немає жодного виправдання нашому нехтуванню домашнім сільським господарством лише тому, що наших ресурсів недостатньо, щоб прогодувати все наше населення; ми повинні виробляти принаймні максимум вітчизняної продукції, перш ніж переходити до *****ebook converter DEMO Watermarks*****

за кордоном на решту.

Навіть після того, як ми виробимо максимальну різноманітність товарів у цій країні, було б марно заперечувати, що ми не можемо зробити себе повністю самодостатніми, але з іншого боку, існує дуже мало товарів, які нам потрібні, яких не можна знайти десь у Британській імперії.

Фашизм не є вузькою політикою Малої Англії, а має великий імперський план автаркічного розвитку, який може запропонувати Імперії в цілому. Домініонам буде запропоновано набагато більшу частку зростаючого внутрішнього ринку, ніж це було запропоновано в Оттаві, оскільки іноземна конкуренція буде повністю виключена. Немає жодних сумнівів, що Імперія в цілому буде цілком готова співпрацювати в такій економічній системі, яка сформує повністю самодостатню Імперію, ізольовану від наслідків світових криз і світових депресій, і зможе створити вищий рівень життя, ніж досі відомо.

Зрештою, ми повинні уявити собі корпоративні принципи фашизму, застосовані до міжнародної торгівлі. Імпортеру більше не буде дозволено купувати на будь-якому ринку, який він вважає за потрібне, але він буде зобов'язаний працювати через Раду зовнішньої торгівлі, яка використовуватиме купівельну спроможність нації як засіб завоювання експортних ринків. З самого початку фашизм застосує політику, за якою Британія купує у тих, хто купує у Британії, і якщо якась іноземна країна захоче продати нам товари, яких нам бракує, вона буде зобов'язана прийняти наші товари натомість. Оскільки інші країни застосують подібні методи, ми зрештою дійдемо до загальної системи організованого бартеру між країнами, яка є єдиним практичним засобом планової міжнародної торгівлі, вільної від махінацій міжнародних фінансів та облігацій міжнародного лихварства.

КОРПОРАТИВНИЙ СВІТОВИЙ ПОРЯДОК

Не слід вважати, що фашизм є повністю егоцентричним у національному сенсі. Звичайно, суттєвою рисою фашистської філософії є ставити власну країну на перше місце, але було б поспішно припускати з цього приводу, що фашизм передбачає національне суперництво і може призвести до війни з економічних причин. Навпаки, дуже серйозна небезпека сучасної системи полягає в тому, що постійно зростаюча боротьба за світові ринки може призвести до війни. Дійсно, на Далекому Сході війни за ринки вже відбулися, і європейським державам лише з труднощами вдалося уникнути втягнення в цю боротьбу. Насправді корпоративна система економічного планування мінімізує небезпеку війни, оскільки вона поставить економічні причини війни під свідомий людський контроль. Йтиметься не про те, щоб кожна країна максимально експортувала своїх сусідів, а про те, щоб авторитетні уряди, які повністю контролюють свої національні економічні справи, зустрічалися разом, щоб ділитися та обмінюватися необхідною сировиною, необхідною для їхнього промислового розвитку. Оскільки цієї сировини не бракує, і оскільки її виробництво фактично різко скоротилося, щоб запобігти переповненню ринку, не повинно виникнути жодних труднощів у досягненні мирного вирішення цієї порівняно простої проблеми, коли нації відмовляться від безглуздої ідеї, що вони можуть отримати вигоду для себе, руйнуючи одна одну.

Суперництво, безумовно, існуватиме у світі майбутнього, але суперництво в досягненнях, а не в конкуренції. Тільки завдяки корпоративній організації суспільства та економічного життя ми можемо досягти миру та процвітання в упорядкованому світі. Давайте зробимо свій внесок, упорядкувавши власні національні справи та заохочуючи інші країни робити те саме.

Нацистський рух у перспективі, Джеймс Дреннан

Італійські фашисти ніколи не намагалися надати італійському націоналізму такого величезного расового підґрунтя, яке створив герр Гітлер як інтелектуальне натхнення «Третього рейху». Якби в когось і виникла спокуса базувати сучасну політику на претензіях минулої історії, то це могли б бути господарі Риму, але синьйор Муссоліні, схоже, прагне до остаточного паневропейського об'єднання, заснованого на концепціях фашизму, а не до буквального відродження римської територіальної слави. Герр Гітлер, з іншого боку, розробив ідеал німецької (або арійської) расової винятковості, який має глибоке коріння в німецькій історії. Однак ця німецька концепція, якщо її правильно зрозуміти, жодним чином не повинна суперечити італійському розумінню фашизму як кредо, призначеного сформувати духовну основу відродження Заходу. Вона також не повинна суперечити високій концепції Британської імперії, яка надихає фашизм у Британії, бо в жодному разі не виникає жодного зіткнення інтересів. Навпаки, усі різноманітні внески в теорію світового фашизму можуть бути скоріше взаємодоповнювальними, ніж руйнівними.

Щоб зрозуміти, чому нацисти прийняли расову інтерпретацію історії, вперше сформульовану протягом минулого століття такими ненімецькими письменниками, як француз Гобіно та англієць Х'юстон Стюарт Чемберлен, і адаптовану нацистськими лідерами як основу революційного ідеалу, прийнятого німецькими масами, та як рушійну силу сучасної державної політики Німецького Рейху, необхідно розглянути певні умови та тенденції німецької історії протягом усього періоду останньої тисячі років. Тільки завдяки такому дослідженню ми можемо дійти до основ вірувань сучасного німецького народу та зрозуміти напрямки, у якому господарі Німеччини, ймовірно, поведуть народ, віддано переконаний у справедливості своїх вірувань.

Саме германські племена у VIII столітті справді наслідували імперські уявлення Стародавнього Риму. Імперія Карла Великого, якого називали імператором Заходу, була етнічно більше німецькою, ніж французькою, і лише після його смерті франко-голландські елементи почали відрізнятися від німців, коли спадкоємці різних частин його володінь складали присягу відповідно французькою та німецькою діалектами. Ще в XIII столітті імператори Гогенштауфенів продовжували вважати всю Італію та значну частину сучасної Франції провінціями Німецької імперії. Варто зазначити, що хоча на той час Німеччина майже не простягалася на схід від Ельби, Нідерланди, Бургундія та частини Савойї та Франш-Конте в різному ступені та в різний час були включені до складу імперських володінь.

Одним із недоліків викладання історії в цій країні є те, що нам рідко вдається побачити власну історію в перспективі та у зв'язку з історією решти Європи. Протягом чотирьох століть між сходженням на престол Людовика Німецького у 825 році та смертю Фрідріха II у 1250 році — приблизно період у нашій власній історії між правліннями Альфреда Великого та Генріха III — історія Європи була значною мірою історією Німеччини. У період, коли наша власна історія була надзвичайно провінційною — коли її події були так само далекі від основних течій європейської історії, як, наприклад, індивідуальна історія сучасної Норвегії від історії сучасної Європи, — Німеччина була ареною великих боротьб, які сприйняли народження...

середньовічна європейська культура та її імператори, такі як Генріх II Птахолов, Оттон Великий та Фрідріх Барбаросса, стали арбітрами Західної Європи та господарями подій від Ютландії до Сицилії, від Бургундії до Угорщини. Необхідно оцінити значення цього періоду для свідомості сучасних німців, щоб зрозуміти їхню надзвичайну гордість за свою історію, а також їхнє почуття розчарування та обмеженості в територіальних умовах повоєнної Європи.

Оттон Великий, який помер у 973 році, майже тисячу років тому, за останні кілька років став найвищою фігурою нацистського пантеону, а його портрети з'являються в німецьких книгарнях майже так само часто, як портрети Гітлера та Герінга. Весь процес історії Німеччини є, по суті, прикладом феномену «затримки розвитку», а своєрідні прояви, які ми пов'язуємо із сучасною німецькою національною психологією, походять від «комплексу фрустрації», який є його неминучим похідним. Сам розмах і розмах влади Гогенштауфенів стали загибеллю німецького народу. Великі імператори цієї лінії були захоплені мрією про Карло-Велику Панєвропейську імперію, і протягом понад століття вони витрачали сили німців на досягнення своїх італійських амбіцій. Попередня політика Оттона Великого полягала в консолідації великої німецької держави. Гогенштауфенів приваблювали панєвропейські концепції, спадкоємцями яких стали Габсбурги. А руїна Гогенштауфенів ослабила Німеччину та позбавила її центральної сили в той момент, коли Англія та Франція були на межі розвитку до тієї національної державності, яка зрештою була досягнута за часів Тюдорів та Валуа. Помилки політики Гогенштауфенів виглядають ще трагічнішими з німецької точки зору, якщо згадати, що великий «Drang nach Osten» німців через Ельбу та навколо берегів Балтики здійснювався Тевтонським орденом за часів правління Фрідріха II, і що цей рух зрештою був перерваний у своїх ширших можливостях через ослаблення імпульсу з боку німецького центру.

Між смертю Фрідріха II у 1250 році та смертю Мартіна Лютера у 1546 році минуло майже рівно три століття, і хоча це досить довільний поділ, він допустимий для узагальнення. Цей період трьох століть свідок повної трансформації як у перспективах, так і в характері німецького народу. Існують три основні історичні течії, які мали фундаментальний вплив на подальший розвиток німецького історичного життя.

По-перше, як німецькі, так і північноіталійські міста втратили ту економічну перевагу, якою вони користувалися в Середньовіччі, коли вирости вздовж головного торгового шляху зі сходу на захід між Європою та візантійсько-сарацинським Сходом. Захоплення Константинополя турками значною мірою зруйнувало процвітання всіх регіонів вздовж цього шляху, а відкриття Америки та Капського шляху перенесло центр економічної могутності до країн уздовж атлантичного узбережжя — Іспанії та Португалії, Англії, Франції та Голландії. Насправді, не буде перебільшенням стверджувати, що як Реформація в Німеччині, так і Тридцятирічна війна у XVII столітті мали своє коріння в жадливому процесі економічних розладів, який, мабуть, відбувся після цього переміщення основних торгових центрів.

Другою великою історичною течією цього періоду було піднесення Габсбургів, на місці Гогенштауфенів. Габсбурги були німецькими князями з широкими особистими володіннями на німецьких землях, але саме їхнє становище в Австрії — Остермаркській марці — на східних кордонах Німеччини робило їх по суті ненімецькими за їхніми інтересами. Традиційна політика Габсбургів досить легко пояснює надзвичайну ненависть, яку пангермани та

особливо нацисти, мають для всієї «австрійської теорії». Габсбурги, як і ранні Гогенштауфени, вважали себе спадкоємцями Римської імперії та претендували на світове панування або, принаймні, у практичній політиці, на панєвропейську верховенство. Цей дивовижний Дім у різні періоди своєї історії був італійською державою, іспанською та південноамериканською державою, слов'янською державою, державою з прагненнями в Азії — і навіть в Африці — але він ніколи не був державою, яка свідомо дозволяла переважати суто німецьким інтересам.

¹ Габсбурги виконали велику роль протягом чотирьох століть після завоювання Константинополя турками. Вони стримували військовий прогрес турків на захід і стали наступниками візантійських імператорів як головні цивілізатори всієї Південно-Східної Європи. Але їхня роль була настільки ж цінною для Європи, наскільки й катастрофічною для концепції німецької національності.

Їхня зосередженість на Середземномор'ї відклала на невизначений термін будь-який процес об'єднання Німеччини, а їхня династична політика на практиці призвела до того, що рівнозначно розділу німецькомовних земель.

Третім важливим фактором, що вплинув на розвиток німецької історії, був поділ німецькомовних земель і трансформація всього расового характеру населення, яке називало себе німцями, що відбувалося в період 1250-1550 років. Це явище мало надзвичайне значення, особливо якщо згадати, що саме в той самий період виникли та консолідувалися такі нації, як англійці, французи та іспанці, і навіть угорці, чехи та поляки, а Європа почала набувати тих форм, з якими ми знайомі зараз.

За часів Карла Великого відмінності між тевтонцями та франками не були дуже чітко визначені. Англія, під саксонською гегемонією, була значною мірою німецьким королівством, і те саме можна сказати про Північну Італію під лангобардами. Спочатку відбулося поглинання німецьких елементів в Англії, Східній Франції та Північній Італії. Цей процес фактично завершився задовго до смерті Фрідріха II у 1250 році. Протягом наступних трьохсот років західні кордони Німеччини були відсунуті до Рейну. Такі регіони, як Бургундія та Франш-Конте, ставали все більш французькими та менш німецькими. Нідерланди стали остаточно ненімецькими. Сформувалася Швейцарія, і значне німецьке населення приєдналося до швейцарської ідеї. Важливі німецькі походи в Австрії стали невід'ємною частиною переважно ненімецької Габсбурзької імперії. Результати цих загонів досі мають значення в сучасній європейській історії. Вони пояснюють австрійське питання.

Вони пояснюють питання Ельзасу та Лотарингії — ворожнечу за регіон, який ніколи повністю не переставав бути німецьким і який ніколи не ставав повністю французьким. Вони також пояснюють спроби нацистів відродити пангерманську свідомість не лише в Австрії та Чехословаччині, але й меншою мірою в Голландії та Данії, Швейцарії та Бельгії.

Але водночас, коли німецькі мовні кордони відсувалися до Рейну, а населення з найавтентичнішою німецькою кров'ю трансформувалося у швейцарську, французьку та голландську, німецька мова та німецька культура швидко поширювалися на схід, а примітивне ненімецьке населення Північно-Східної Європи вчилася вважати себе німцями. Німецька колонізація на схід була справою Тевтонського ордену, який завоював та прозелітизував слов'янські та фінські племена на схід від Ельби, а пізніше за Одером, а також німецькі ганзейські міста, які займалися заснуванням торгових центрів уздовж узбережжя Балтики. Зрештою, німецький прогрес у цьому напрямку був стриманий військовою міццю Польщі, суперництвом скандинавських держав і, звичайно, пізніше, появою Росії як великої держави на початку...

вісімнадцяте століття. Але це було велике досягнення, особливо якщо врахувати, що цей рух завершився між тринадцятим і п'ятнадцятим століттями, коли центральнонімецьке натхнення було слабким, а часом і зовсім відсутнім. Роль ганзейських міст і Тевтонських лицарів у Балтії дуже відповідала ролі Італійських республік і Латинських лицарських орденів у Середземномор'ї, яким вдалося підтримувати агресивну італійську політику на Сході в той час, коли не існувало центральної італійської держави.

У напівпровалі середньовічного «Drang nach Osten» («Піднесення на схід») слід виявити другий елемент «комплексу фрустрації», який лежить в основі сучасного німцем тлумачення історії своєї країни. Нацисти, зокрема ті, кого можна назвати «пруською школою», до якої належать генерал Герінг і пан Розенберг, постійно прагнуть відродження німецького проникнення та колонізації балтійських земель як компенсації за обмеження німецьких прагнень на Заході.

Найважливішим результатом середньовічного «Drang nach Osten» стало заснування Пруської держави. Автохтонне населення Пруссії було здебільшого слов'янського та фінського походження — найпримітивніших народів Північної Європи — змішаних з войовничими та нужденними елементами, які мігрували на схід з давніших осередків німецької культури. Пруси були скотом як народ в результаті двох століть найкровожерливішої війни Середньовіччя.

Реформацію в Німеччині, яка охоплює історію більшої частини XVI та XVII століть, можна в певних аспектах розглядати як значною мірою несвідомий рух розчарованого німецького націоналізму проти пангерманських — римо-католицьких концепцій Габсбургів. Реформація досягла кульмінації у Тридцятилітній війні, яка руйнувала Німеччину майже на століття після цього та серйозно підірвала владу Габсбургів. Відновлення турецької влади, яке продемонструвалося під час облоги Відня в 1683 році, було одним із результатів ослаблення Габсбургів, а Тридцятирічна війна, ймовірно, призвела до продовження турецького панування в Південно-Східній Європі на понад два століття.

Піднесення Французької монархії було серйозною та тривалою загрозою для консолідації будь-якої німецької єдності. Франц I працював з турками проти Габсбургів, і саме Валуа першими почали виступати за польську барикаду проти Німеччини на Сході. У наступному столітті саме Рішельє по-справжньому пересунув німецькі пішаки під час Тридцятирічної війни. Результатом його політики стало те, що Німеччина залишилася на милість Бурбонської монархії на століття, поки поява Пруссії за Фрідріха Великого не внесла абсолютно нову силу в німецьку політику.

З появою Фрідріха Великого ми наближаємося до сучасної фази німецької історії — і до боротьби між Гогенцоллернами та Габсбургами, між протестантською, наполовину німецькою Пруссією, яка прагнула бути німецькою, та німецькою Австрією, яка прагнула бути ненімецькою та — в династичних межах — панєвропейською, що було однією з головних, хоч і непрямих, причин останньої війни. Реформація була в певних німецьких межах пангерманським рухом, і її також можна вважати реакцією на стан економічної відсталості, в який потрапила Німеччина в результаті зміщення торговельних шляхів протягом XV століття. Валленштейн, безсумнівно, найвидатніший німець свого століття, мав широкі, хоч і розпливчасті, уявлення про пангерманську єдність, і він зустрів свою смерть в результаті інтриг з північнонімецькими князями проти інтересів дому Габсбургів. Фрідріх Великий серйозно кинув виклик гегемонії Габсбургів у Центральній Європі та скористався слабкістю Франції в дореволюційний період, щоб зруйнувати польську барикаду проти Пруссії на Сході. Наполеонівські війни були ледве чимось більшим, ніж неприємною інтерлюдією у суперництві *****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

між двома німецькими державами. Їхні результати значно зміцнили позиції Пруссії, оскільки вони послабили незалежні князівські дома в Німеччині та дозволили Пруссії протягом першої половини дев'ятнадцятого століття примусити малі держави до митних союзів. Фрідріх Великий завоював Сілезію. Примусова участь його наступників у континентальній блокаді під час наполеонівських війн заклала основу німецької промисловості, яка була створена для заповнення прогалини, що утворилася внаслідок виключення британських товарів. Митні союзи об'єднали з Пруссією старі ганзейські міста, і модернізована Північна Німеччина протистояла Австрійській імперії, яка насправді була пережитком епохи Відродження.

У 1866 році Австрію було витіснено з Німецької Конфедерації та вона перестала бути німецькою державою. Приблизно в той самий час її витіснили з Італії, над якою вона фактично домінувала до першої половини дев'ятнадцятого століття, і тепер вона перестала бути італійською державою. Але тут можна спостерігати дивовижну політичну гнучкість династії Габсбургів.

Австрія протягом другої половини дев'ятнадцятого століття швидко перетворювалася на слов'янську державу, керуючи меншістю німецьких підданих, які випадково проживали в Австрії та Богемії. Можливо, Австрія могла б вижити як угорсько-слов'янська конфедерація, якби Франц Йосиф помер раніше, а Франц Фердинанд прожив довше. Але старий імператор, як він сказав королю Едуарду, «ніколи не міг забути, що він німецький принц».

Протягом двадцяти років, що передували війні, в Австрії виріс потужний пангерманський рух, очолюваний Карлом Лейгером, популярним бургомистром Відня, який справді прагнув кінця Габсбурзької імперії та монархії, а також об'єднання німецьких частин імперії в рамках Великої Німеччини. Якби було досягнуто пангерманського рішення або «федерального» (слов'янського) рішення ерцгерцога Франца Фердинанда, історія Європи могла б отримати дещо інший імпульс. Але Гогенцолерни фактично замінили Гогенштауфенів та Габсбургів. Останніх практично перевели на позицію васальних князів, а з розвитком політики Троїстого союзу Гогенцоллерни лише надали нової сили та нового напрямку паневропейській політиці імператорів Священної Римської імперії.

Адольф Гітлер виріс в атмосфері пангерманської пропаганди довоєнного Відня, і у своїх післявоєнних працях він гірко засуджує те, що він вважає антинімецькою та суто династичною та капіталістично-монополістичною політикою, яку він приписував Гогенцоллернам. Він також виступав проти політики колоніальної експансії, яку започаткували Гогенцоллерни, і якої досі дотримуються старші націоналістичні політики, такі як Гугенбург і Шахт. Тому необхідно пам'ятати про ці дві важливі тенденції, які керують політикою націонал-соціалістів у дії. По-перше, нацистська політика є по суті національною, оскільки вона є реакцією на катастрофічну паневропейську політику Габсбургів і Гогенцоллернів. У дусі Бісмарка, який проголосив, що «все Східне питання не варте кісток жодного померанського гренадера», вона відкидає будь-які амбіції підкорити ненімецькі території німецькій владі. З іншого боку, це кидає виклик усталеній державній системі Європи, коли наголошує на необхідності включення всіх територій, населених німецькомовним населенням, до структури «Третього рейху».

Поверхнево розглядаючи, пангерманські відродження нацистських ідеалістів здаються несумісними з подальшим миром у Європі. Але те, до чого, здається, прагне пан Гітлер, по суті, так це визнання того факту, що Німеччину слід розглядати не лише як рівну серед великих держав, але й що ці держави також повинні дозволити законне розширення Німеччини та, якщо необхідно, знайти шляхи для його розширення. Там

Немає нічого особливо аморального в амбітній німецькій територіальній політиці. Протягом останніх п'ятнадцяти років ми терпимо ставилися до ексклюзивної та непохитно континентальної політики французької демократії, а Ліга Націй значною мірою використовувалася для сприяння розвитку нової слов'янської групи у Східній Європі. Необхідно пам'ятати, що європейські кордони завжди були надзвичайно мінливими, і немає жодних історичних підстав вважати їх особливо постійними за своїм характером на даний момент європейської історії.

У Східній Європі слов'янську групу — Польщу, чехів та балканських слов'ян, на відміну від росіян, — слід вважати досить постійним елементом європейської історії. І Польща, і Богемія були насправді старішими державами, ніж Пруссія. З іншого боку, Росія — це порівняно недавнє явище, яке виникло як європейська держава лише на початку вісімнадцятого століття. Це була справа рук двох великих правителів — Петра Великого та Катерини Великої. Остання війна зруйнувала справу Катерини, а російський кордон відкинувся за Прип'ятські болота. Більшовики зробили багато для підризу як культурної, так і національної основи колишньої Російської імперії. Стабільні інституції та ідеї були зруйновані, а численні народи, що складають Радянський Союз, розвивають дезінтеграційні тенденції зі швидкістю, яку загалом не усвідомлюють. Росія стає політичною нічийною землею — факт, який, здається, дуже цінують японці на крайньому сході.

У цьому зв'язку нещодавній німецько-польський пакт набуває значення та вказує на можливість абсолютно нової орієнтації в балтійській політиці. Як Німеччина, так і Польща потребують того, що можна визначити як простір для «селянської експансії». Герр Гітлер та інші представники нацистської ідеології, такі як Дарре та Розенберг, наголошували, що нацистська Німеччина прагне створити порожні території, де німецький селянин може обробляти свою землю, а німецькі громади можуть будувати своє життя як невід'ємна частина Німеччини. Це зовсім інша концепція, ніж «колоніальний імперіалізм» Гогенцоллернів та сучасних консервативних націоналістів, таких як Шахт та Гугенбург. Успішна війна проти Польщі не вирішить німецьку проблему «селянської експансії», оскільки сама Польща густонаселена та має зростаюче населення. Але обидві країни мають амбіції на Сході, які були стримані в XVII-XVIII століттях шведською інтервенцією та піднесенням імперії Романових. Вони нещодавно отримали нагадування про можливості цих амбіцій, коли німці окупували балтійські провінції під час війни, а поляки окупували Україну в 1920 році.

Українські націоналісти, які прагнуть відокремлення від Росії, мають дуже важливі зв'язки з Берліном та Варшавою, і можливо, що ці елементи можуть відіграти важливу роль у формулюванні основ спільної німецько-польської політики у «далекому сході» Європи. Будь-які перспективи війни, природно, викликають занепокоєння, але здається очевидним, що найпряміший спосіб зробити майбутню війну неминучою у Західній Європі — це ігнорувати не лише німецькі прагнення, а й німецькі потреби. А вивільнення німецької енергії на Схід видається нескінченно кращим за «затор» вздовж Рейну та в Австрії, що є єдиною остаточною альтернативою.

У нацистській Німеччині надзвичайно мало ворожих настроїв щодо Британії, а також, здається, немає жодної тенденції спрямовувати офіційну пропаганду проти Британії, незважаючи на надзвичайно провокаційну позицію, яку займають деякі частини преси в цій країні, а також деякі політичні групи з моменту приходу нацистів до влади. Звичайно, існує рух агітації за повернення африканських колоній Німеччині, але натхнення для цієї агітації значною мірою походить від нині маловажних консервативних націоналістичних кіл. Думки щодо цінності цих конкретних колоній для нас чи для німців можуть відрізнятися, але сам пан Гітлер висловлює презирство до «колоніального імперіалізму», який надихає націоналістичні групи.

Звичайно, політика, заснована на «експортному капіталізмі» — а це політика, яка вимагає колоній — суперечить економічній теорії «автаркічної держави», і можна сміливо сказати, що нацисти — принаймні на сучасному етапі — не бажають повертатися на африканське поле. Весь акцент їхньої пропаганди зосереджений на відновленні селянського життя як основи автаркічної держави та на необхідності подальших земель, географічно прилеглих до Німеччини, де німецькі селянські громади можуть розселитися та розвивати те німецьке спільне життя, в якому нацисти бачать початок і кінець усього. Якщо така політика призводить до конфлікту з державами та інтересами, які не є британськими інтересами, навряд чи Британія має право вести хрестовий похід, щоб зберегти імунітет від найрозбещенішої тиранії, яка коли-небудь запламувала історію людської раси.

¹ Хіба що під час короткого правління імператора Йосипа II.

Соціал-демократія в занепаді Джона Беккета

Аналіз результатів додаткових виборів з часу останніх загальних виборів показує, що середній показник голосування Лейбористської партії порівняно з 1929 роком зріс майже на 15 відсотків. У 1929 році вона отримала 289 місць і, маючи підтримку п'яти незалежних членів, мала лобістську підтримку в 294 місця. Тринадцять додаткових перемог дали їй владу. Згідно з даними 1929 року, темпів зростання голосування, рівних темпам додаткових виборів, було б достатньо, щоб забезпечити партії чітку парламентську більшість. За відсутності будь-якого значного повороту в бік фашизму на перших виборах, можна остаточно зробити висновок, що немає жодного іншого фактора, який міг би уникнути такого порядку подій. Відбудеться регулярний коливання маятника, і дві сторони Палати зміняться місцями, як футбольні команди в перерві.

Ніщо не було б цікавішим, якби не трагічне, ніж вивчати різні думки, висловлені нашими «національними лідерами» та пресою щодо ймовірного курсу, коли парламент контролюватиметься лейбористами. Вони варіюються від уявлень про Британію на повністю червоному маршруті, з сером Стаффордом як водієм, до вишуканого комфорту містера Грінвуда та доктора Далтона, які малюють нам картину Британії незмінною, за винятком процвітання, з передньою лавою неймовірно «джентльменських» суперменів, які збільшують орендну плату в Мейфері так само неухильно, як вони згладжують нетрі з прекрасного обличчя нашої країни.

Велика трагедія, червона руїна та благодійна ефективність передбачені по черзі. Дивовижно, що жоден із пророків не потрудився ретельно дослідити принципи соціал-демократії, на яких базується Лейбористська партія, та долю цих принципів (або їх відсутність) у кожній країні, де їх випробували. Це дослідження, за допомогою огляду минулої історії Лейбористської партії та неупередженого вивчення характеру та послужного списку її лідерів, неминуче призводить до висновків, менш драматичних, але набагато страшніших, ніж будь-які з тих, що ми вже розглядали.

Я маю на меті стверджувати, що лейбористський уряд не означає ні революції, ні еволюції. Це означає безхребетний уряд нікчем без будь-яких керівних принципів; це означає безцільне блукання у вир легковажної нещирості; це означає невисловлену тривогу на тлі економічної нестабільності та фінансової паніки, посиленої нервовими та недосвідченими міністрами.

Без вигоди для аутсайдера, на лейбористів можна покластися, що вони будуть гавкати на верхівку та тривожити її. Результатом буде не раптова катастрофа, з якою можна буде легко впоратися, а виснаження життєвих сил нації та прискорення розпаду з такою швидкістю, що зупинити його буде неможливо. Теорія соціал-демократії, справді, уособлена в офіційній апології самої Лейбористської партії за 1933 рік: «Ми, можливо, були неефективними, але ми весь час були на правильному шляху».

З огляду на змінені економічні умови, спричинені величезним прогресом у продуктивній силі завдяки сучасній техніці та науці, три основні ідеї – фашизм, комунізм та соціал-демократія – боролися за верховенство в свідомості цивілізованого світу з 1918 року.

На перший погляд, соціал-демократія є найпривабливішою. Комунізм вимагає неможливого.

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

заворушення та жертви для досягнення вкрай суперечливих результатів. Фашизм звертається до вищої, самозреченної сторони людської істоти. Пересічна людина лінива та потурає своїм бажанням. Вона не хоче працювати та приймати дисципліну; понад усе вона не хоче думати та йти на жертви заради блага раси. Соціал-демократія обіцяє задоволення без болю, ідеалізм без зусиль, процвітання та справедливості без планування. Жодної ефективнішої форми наркотику для нас не можна було винайти, і навряд чи дивно, що в Росії, Італії та Німеччині, де відчулася вся сила хуртовини, спричиненої війною, ці нації звернулися до соціал-демократів за порятунком.

Місце не дозволяє детально розглянути, з цитатами, провал соціал-демократії в цих країнах. Вона не тільки не змогла здійснити мирний перехід від хижачького капіталізму до соціалізму, як обіцяла, але й не змогла жодним чином стримати розбійника, з яким, принаймні в Німеччині, вона утворила швидкий і міцний союз. В усіх трьох країнах робітники опинилися в набагато гіршому становищі, ніж до приходу до влади соціал-демократії, і в усіх трьох країнах урок виявився достатнім для того, щоб вони відмовилися від таких форм демократії та спробували відновити свій престиж та ефективність під національним керівництвом. Росія, менш розвинена країна, прийняла форму комунізму, яка зараз швидко зникає, тоді як Італія та Німеччина, з вищим рівнем цивілізації, звернулися до фашизму за порятунком.

Дуже поверхового огляду соціал-демократичної теорії достатньо, щоб показати, що те, що те, що сталося в цих трьох країнах, було неминучим і має відбуватися скрізь, де застосовується його політика.

Соціал-демократ є раціоналістом демагогії, тоді як його партія незмінно переповнена фракціями, її високі посади заповнені людьми, які можуть не мати нічого, що могли б їм порадити, окрім сили легковажного слова. Його найвищі посади відкриті для демагога і тільки для нього. Так само, як його принципи розпливчасті, а принципи його опонентів чіткі, так само його лідерам бракує фанатизму комуністів чи суворості фашистів. Отримуйте владу шляхом голосування — не право робити щось, а право обіймати посаду. Пообіцяйте багатим і бідним, що ви будете їхнім другом. Скасуйте нетри та обідайте з власником нетрів. Підвищте заробітну плату, але надайте титули поганому роботодавцю.

Націоналізуйте банки, але слухайтеся банкірів. Переможіть міжнародний капітал привітним поцілунком. Скоротіть озброєння, втручаючись у справи всіх інших країн. Це лише деякі з найбільш підходящих гасел для кандидатів від Лейбористської партії. Не дивно, що у світі похмурої реальності ця суміш опортунізму, ідеалізму та відвертої слабкості характеру руйнується щоразу, коли на неї покладають відповідальність.

Дослідження історії Лейбористської партії показує, наскільки точно ці тенденції реалізуються на практиці; і, враховуючи більш просунуту стадію занепаду в згаданих континентальних країнах, немає нічого більш вражаючого, ніж порівняння їхньої недавньої історії з нашим власним досвідом. Соціальні та економічні труднощі призвели до широкого усвідомлення необхідності змін у структурі нації. Було випробувано, здавалося б, легкий шлях соціал-демократії; далі настали хаос і корупція; і довелося залучитися до лідерства, помилково названого диктатурою.

Дослідження нашої Лейбористської партії показує точно такі ж тенденції, як і у вже згаданих соціал-демократичних партій. Чи може її найоптимістичніший прихильник справді стверджувати, що в усіх переконаннях та політиці партії є дві послідовні ноти? Навіть якби ми не мали записів їхніх попередніх періодів правління, щоб це довести, промови їхніх лідерів та колонки Daily Herald містять усі можливі суперечності. Соціалістична ліга та найспокійніший лідер профспілок єдині у своєму прагненні до перемоги на виборах, але неможливо знайти жодного *****ebook converter DEMO Watermarks*****

єдина точка єдності у своїх планах щодо уряду після здобуття перемоги. Відвідуйте будь-які збори лейбористів, де виступає більше одного промовця, і якщо оратори вийдуть за рамки пихатих прагнень і перейдуть до практичної політики, одразу ж проявляться найразючіші розбіжності.

Перша справді велика парламентська Лейбористська партія була повернута до влади в 1922 році. Навіть у «різноманітному парламенті» 1906 року ніколи не було такої дивної колекції ексцентриситетів, які потрапляли до Вестмінстера. Кращого опису їх, ніж той, що надав Скенлон у своїй книзі «Занепад і падіння Лейбористської партії», не було: —

«Політика, однак, як і негаразди, створює дивних супутників, але можна з упевненістю сказати, що жодного разу найгірші форми негараздів не змогли об'єднати такі дивні, різноманітні типи, які опинилися пліч-о-пліч у нашому лейбористському ліжку в парламенті 1922 року... кожен, хто мав якісь скарги, вступав до Лейбористської партії, вважаючи, що вона існує виключно для виправлення індивідуальних помилок; і коли якась багата людина вступала до партії, вона одразу відчувала, що її слід прийняти до парламенту, щоб скаргу можна було належним чином розглянути... згадайте містера Еджертона Вейка, національного організатора Лейбористської партії, чия робота було розміщувати кандидатів, який казав, що найбільшою бідой партії є передозування невдоволених генералів».

Загалом, до Лейбористської партії потрапили деякі дивні особи... кожен мав чітку ідею: одні зосереджувалися на зношених конях, інші — на пригноблених меншинах, за умови, що меншини не були надто близькими. Були генерали, яких не помітили під час війни, і вони хотіли змінити всю систему просування по службі. Інші (не генерали) були готові присвятити свій час та енергію дотриманню святості дня недільного; інші могли спокійно дивитися на суворі умови, з якими стикалися безробітні, але охоче б розвалили партію, якби вона запропонувала додати до списку хоч один робітничий клуб. Були й інші, хто вірив, що групові зустрічі для щоденного заступництва перед Богом вирішать проблему бідності, а були й інші, які не мали чіткої думки ні з чого.

У 1906 році, коли деякі депутати від Лейбористської партії натякнули світові на важливі питання, яким вони сподівалися присвятити своє парламентське життя, пан Бернард Шоу вибачився перед всесвітом за те, що завжди був з ними пов'язаний. Немає жодних записів про те, що він сказав у 1922 році.

Менш ніж через рік це строкате зібрання стало офіційним урядом країни. Після кількох місяців перебування на посаді країна негайно відправила його на розгляд. П'ять років правління пана... Болдвін підготував національну свідомість до будь-якої альтернативи, і в 1929 році лейбористський уряд, якому бракувало лише кількох голосів, і майже завжди він мав фактичну фізичну більшість у виборчих округах Палати представників, правив з дискомфортом і ганьбою протягом двох з половиною років, поки криза 1931 року не призвела до їхнього тимчасового виборчого зникнення.

У Росії Керенський радив бути обережними аж до того моменту, як утік перед обуреною та розчарованою нацією, яка звернулася до більшовиків за лідерством, яке він ніколи не мав смливості проявити. В Італії соціал-демократи окупували фабрики та, не маючи планів керувати ними, покірно дозволили фашистам вигнати та знищити себе, даючи італійцям плани замість промов та дії замість інтриг. У Німеччині соціалісти мали всю владу в своїх руках у 1919 році, але в жаху кинулися за допомогою до юнкерів; дванадцять років здригалися від Веймарської конституції; а в 1933 році, майже без жодного бекання протесту, поступилися місцем Гітлеру та дисциплінованому керівництву штурмових військ.

Не дивно, що колишній англійський депутат-соціаліст пише, що існування соціал-демократії залежить від того, чи ніколи вона не досягне влади. Ця стаття починається з попередження про те, що

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

Лейбористська партія повинна, якщо показники додаткових виборів щось значать, знову отримати владу на наступних виборах. Читач цілком може запитати, як, з огляду на вищезазначені факти, мільйони виборців можуть знову проголосувати за лейбористів. Відповідь криється у вигаданому виправданні, яке наводиться на кожній платформі лейбористів: — «У нас ніколи не було більшості».

Як би дивно це не звучало, переважна більшість електорату, здається, цілком щиро вірить, що якби в 1929 році було повернуто ще двадцять лідерів профспілок або інтелігенції середнього класу, лейбористський уряд успішно виконав би численні та різноманітні утопічні обіцянки, дані під час передвиборчої кампанії. Як відсутність більшості пояснює робітникам внесення та проштовхування через Палату громад, часто всупереч деяким голосам лібералів та консерваторів, законодавства, спрямованого проти робітничого класу, такого як Закон про аномалії та Закон про вугільні шахти, я не претендую на розуміння. Як проповідь класової ненависті та згуртування мас для знищення капіталізму можуть перетворитися на нестримний снобізм та повзуче підлегле підлеглому Лондонському Сіті лише тому, що в парламенті 294 депутати замість 307, це загадка, яка ніколи не пояснюється.

Що б ще не було не так з Лейбористською партією, вона значною мірою вирішила проблему незручних питань. Вона виявила, що найкращий спосіб — це відвернутися від них. Пояснення поступається місцем докорам; виклад відбувається через шквал критики; а невиконання обіцянок, даних у минулому, здається, більш ніж приховується в очах виборців додатковою щедрістю в обіцянках на майбутнє.

Головний доказ того, що лейбористи не можуть керувати, полягає не в їхній невдачі, хоч би якою вона була презирливою в минулому, а в психології їхнього керівництва та довірливості рядових членів. Надзвичайна поблажливості, яку завжди виявляють у Британії до тих, хто, як вважається, досяг високих посад, ймовірно, пояснює дивний спосіб, у який ті, хто має право знати правду, залишають безперечними ласі претензії лідерів лейбористів на незвичайні стандарти праведності.

Пан Макдональд, як лідер Національного уряду, сьогодні дотримується точно такої ж політики, як і тоді, коли він був шанованим і улюбленим лідером лейбористського уряду. Єдина відмінність полягає в тому, що ця політика є більш успішною, оскільки його оточують здібні люди, а не неефективні. Проте ми бачимо, як лідери лейбористів, які пишалися тим, що слідували за ним до 1931 року, тепер лають і засуджують його за ті самі методи, за які раніше, коли він їх використовував, вони засуджували інших людей за те, що вони заперечували проти них. Рівень чесності настільки низький, що депутати-лейбористи минулого та сьогодення, які раніше тинялися біля його дверей у надії отримати шанс відчинити їх і привітатися «Доброго ранку», тепер звинувачують у всіх злочинах минулого Макдональда, Томаса та Сноудена. Одним словом вони стверджують, що є демократичною партією, а наступним — кажуть, що в парламентській групі майже 300 міцних троє чоловіків були відповідальні за те, що вони зараз засуджують як злочинну поведінку.

Загальний приклад цієї нечесної пропаганди можна знайти в заяві, яка незмінно лунає на платформах Лейбористської партії, що вони є єдиною партією, яка публікує баланс, та в їхньому засудженні старих партій за корупцію в продажу почестей та приховуванні таємних джерел доходу. Багато членів партії, безсумнівно, вірять цим заявам, коли вони їх роблять. З іншого боку, багато хто повинен знати, що протягом низки років лідери отримували великі приватні передплати та використовували їх на свій розсуд — передплати, які ніколи не враховувалися в жодній заяві. Лейбористська партія завжди засуджувала порожню пишноту титулів, але вивчення списків почесних звань під час її перебування при владі не свідчить про будь-які зміни в традиційному способі складання цих списків. *****конвертер електронних книг ДЕМО-версія водяних знаків*****

Більша частина керівництва Лейбористської партії свідомо лицемірить у цих питаннях, а рядові члени настільки неймовірно довірливі, що важко не стверджувати, що вони заслуговують на те лідерство, яке мають.

Який кінець демократії? Починаючи з вивчення історії соціал-демократії в інших країнах, наше дослідження Лейбористської партії у Великій Британії має привести нас до думки, що так само, як вона демонструє всі характеристики континентальних рухів, так і її прогрес неминуче має розвиватися в тому ж ключі. Цілком можливо, що це зовсім не обнадійлива думка. Якщо нація не схаменеться протягом дуже короткого часу і їй не буде надано життєздатної та практичної альтернативи, негативні переваги Консервативної партії, що страждає від фінансових проблем, неминуче призведуть до того, що у Вестмінстері лейбористська більшість буде обрана. Торі обов'язково зможуть утримувати лейбористський уряд при владі щонайменше дванадцять місяців. Електорат не усвідомить, наскільки поганою була лейбористська партія, і забуде, наскільки поганим був консерватизм за той час.

Тому фашизм має без подальших зволікань запропонувати цю альтернативу. Не можна дозволити трагічній історії інших країн розгортатися тут. Вони звернулися до конструктивного планування та авторитетного керівництва як до останнього засобу, коли неконструктивна реакція та боязкий соціалізм поставили їх на межу катастрофи.

Лейбористський уряд, який пообіцяв покращити становище мас, після приходу до влади виявить, що шафа порожня. Минули часи, коли з надлишку можна було знайти кілька мільйонів, щоб підкупити робітників. Розлючені повною нездатністю лейбористського уряду допомогти їм та розпалені безрозсудним характером їхньої пропаганди, робітники звернуться до бунтів та комунізму як до виходу. Стривожений шаленими промовами, що виголошуються для здобуття влади, інвестиційний клас налаштується на свої роги, що матиме катастрофічні наслідки для нашого економічного становища. Соціал-демократія зіткнеться зі своєю історичною проблемою: — Як задовольнити своїх прихильників, не нападаючи на своїх опонентів. У соціалістичному кредо немає рішення. Менш ніж за три роки ми зіткнемося зі справжньою кризою, яка зробить кризу 1931 року справді дуже дріб'язковою справою.

Чи можна вірити, що демократія, як ми її знаємо зараз, переживе це невинне стрімке падіння до катастрофи? Фашизм повинен прагнути переконати націю у своїх планах зараз, а не тоді, коли катастрофа насувається на нас.

Лейбористи не можуть керувати, і якщо створення корпоративної держави буде відкладено доти, доки соціал-демократія не зібере свій урожай хаосу, порятунок нації все ще полягатиме в тому, що уми чоловіків будуть підготовлені, а рух чорних сорочок консолідований.

Фашизм і війна, генерал-майор Дж. Ф. Фуллер

Т Погляд фашизму на війну є ґрунтом здорового глузду, бо фашист — реаліст. Для нього марно завалювати проблему війни словами та анафемами, як це часто роблять ті, кому вдалося уникнути останнього, бо емоційність є антитезою реалізму. Він відкритий до розгляду проблеми, як лікар оглядає пацієнта, але він відмовляється відволікатися «славою» з одного боку чи «жахом» з іншого.

Якщо проблему можна вирішити, вона буде вирішена науково, тобто шляхом пошуку істини, підтримки неупереджений розум і робота впорядковано. Істерія точно не вирішить цю проблему.

Вивчивши війну історично та психологічно, фашист доходить висновку, що за певних обставин війни необхідні, а за інших – ні. Тому він вирішує, що обставини є головним фактором, що саме вони створюють війни, і що, отже, сама війна – це не хвороба, а радше кульмінація хворобливого стану миру. Це не мікроб, це лихоманка, спричинена мікробом. Без цієї лихоманки пацієнт міг би легко померти від внутрішнього отруєння, але якщо його температура підніметься вище певної точки, він неодмінно знепритомніє; у будь-якому випадку він, ймовірно, буде фізично ослаблений, коли його хвороба закінчиться. Звинувачувати слід не лихоманку, а її причину. Тому фашист каже: «Я буду вирішувати цю проблему причинно-наслідковим шляхом, і доки її причина чи причини не будуть усунені, я триматиму запас хірургічних інструментів та ліків, свої флоти, армії та повітряні флоти, бо не бачу жодної причини покладатися на лікування вірою та інше шарлатанство. Отже, я не матиму нічого спільного з пацифістським чаклунством, яке покладається на заклинання, чари та пакти». Саме з цієї причини він відмовляється відволікатися від своїх пошуків правди роззброєнням та подібними маніпуляціями, бо зброя сама по собі не може створювати війни, так само як щипці та скальпелі самі по собі не можуть створювати хвороби.

«Тому, — каже фашист, — давайте розглянемо питання миру, бо в невдоволенні миром будуть виявлені причини війни, і доки вони не будуть усунені, я не маю наміру викидати свої хірургічні інструменти. Насправді, чим більше істеричують прихильники миру, тим більше я впевнений, що війна повернеться, тому я подбаю про те, щоб мої інструменти та ліки були найкращими, які можна знайти».

Тоді фашист звертається до епохи, в якій ми живемо, бо саме з цієї епохи виникне наступна війна, і, неупереджено вивчивши її, він доходить висновку, що сьогодні існують дві основні причини війни, а саме: перенаселення та фінансово-економічна анархія. Саме вони породжують військові причини — необхідність завойовувати, тероризувати та встановлювати ненападні кордони.

Першу з цих двох головних причин він розглядає таким чином: хоч би як це було прикро та прикро, фактом є те, що голодна людина воліє порушити закон, крадучи їжу, ніж померти від голоду. У кожній цивілізованій і нецивілізованій країні погоджуються, що людина має право захищати своє життя; тоді чому ця людина повинна вбивати себе голодом, коли вона може зберегти своє життя крадіжкою? Отже, коли країна стає перенаселеною, перед нею стоять два шляхи: вона може покінчити життя самогубством у громадянській війні або окупувати сусідню територію, що означає війну, якщо вона не заселена.

сп'янілими пактом пацифістами. Це факти, які неможливо заперечити. З огляду на перенаселення Японії, Лізі безглуздо заперечувати проти японської експансії. Набагато розумнішим було б щорічно відправляти до цієї країни кілька тисяч тонн контрацептивів.

Та сама проблема стоїть перед нами в Індії: Біла книга чи ні, якщо індійці продовжуватимуть розмножуватися з нинішніми темпами, якщо розширення не стане можливим, до кінця цього століття Індія має вибухнути. У 1921 році її населення становило 320 мільйонів, а в 1931 році — 350 мільйонів. За таких темпів зростання воно становитиме близько 700 мільйонів у 2001 році, і якщо Марі Стоупс не візьметься за справу або кожна стеблина кукурудзи не виросте два колоски, катаклізм приречений. Це факт, який не можуть стерти жодні ручка, чорнило чи благочестиві слова; отже, фашист працює на основі фактів — він реаліст.

Звертаючись до другої з двох основних причин, фашист одразу стикається з тим, що проголошується «економічним націоналізмом», який, на думку багатьох, насяляє диявол страйку. Ніколи не заворожений словами чи іменами, досліджуючи це, він виявляє, що насправді мається на увазі анархічна торгівля, яку за ліберальної демократії вважати ерессю: роби, як тобі заманеться, роби, що можеш, шахрай, хабар, борсайся, а диявол забере найгіршого. Ринки та іноземні позики відіграють значну роль у цій безкровній війні за скорочення гаманців. Я коротко розгляну їх по черзі.

Оскільки сьогодні всі країни виробляють більше, ніж вони можуть купити за існуючої фінансової системи, світове виробництво перевищує світовий попит. Таким чином, ринки стають причинами конфліктів та майданчиками для викидання невдоволення, а також товарів. Оскільки, очевидно, що кожна країна не може продати більше, ніж може купити, приватні інтереси залучають їхні уряди, а уряди брязкають мечами, щоб залякати один одного – їхнім брязканням є образи щоденної преси. Жадібність породжує заздрість, заздрість – пристрасть і ненависть, потім трапляється якийсь інцидент, який підриває накопичені емоції, і виникає війна. Майже те саме відбувається в боротьбі за сировину.

Ще вагомішою причиною є боротьба між великими центральними банками за фінансовий контроль. Якщо товари не можуть бути оплачені товарами, боржник змушений прийняти позику і негайно потрапляє у фінансове рабство. Як каже один письменник про міжнародних фінансистів: «Більше, ніж будь-яка інша сила, випущена в хаос сучасного світу, вони призвели до війни». Потрапивши в їхні лапи, є лише два способи вибратися з них: відмова від права власності або боротьба. Оскільки перше означає банкрутство та безчестя, зазвичай вдаються до другого.

Таким чином, через жадібність та емоційність, властиві масовим демократіям, зброю розглядають не як хірургічні інструменти, а як гамівні сорочки національного та міжнародного невдоволення. За допомогою неї стримуються внутрішні революції та тероризуються ворожі сусіди не для того, щоб підтримувати справедливість, а для того, щоб підтримувати жадібність. Знову ж таки, від тарифної стіни до укріпленого кордону лише один крок, і якщо існуючий кордон слабкий, є всі підстави шукати інший, міцніший. У минулому сильні оборонні кордони шукали для забезпечення національного існування, тепер їх шукають для забезпечення міжнародного лихварства.

11 липня 1933 року пан Чемберлен заявив у Палаті громад: «Ми самі досі дотримуємося думки, якої дотримувалися весь цей час, а саме, що головні проблеми, від яких сьогодні страждає світ, мають міжнародне походження і можуть бути вирішені лише міжнародними діями та угодою». Щодо їхнього походження, він має рацію, але оскільки сатана має особливу неприязнь до вигнання сатани, фашист більш ніж сумнівається щодо його лікування. Ось чому він не вірить у договори про роззброєння, мирні пакти та міжнародні поліцейські сили, про які члени Ліги Націй або її прихильники говорять зсередини, а потім зовні всередину.

Ліга не виступає за мир, вона виступає за статус-кво: вона виступає за міф, інерцію, а не за зміну реальності. Світ рухається, і ми повинні рухатися разом з ним; не може бути зупинки без гниття, а гниль породжує війну, бо вона розкладає цивілізацію. Наприклад, розглянемо проблему Австрії, яка зараз є центром європейської гнилі: у 1918-1919 роках велика імперія була скорочена до маленької держави з величезним капіталом; тобто з позиції мільйонера перетворилася на жебрака, який ще має платити за свій будинок — Відень — за оренду мільйонера. У 1931 році Німеччина запропонувала Митний союз, і Франція, відчуваючи, що її ось-ось торпедують, одразу ж вирішила торпедувати цей Союз за допомогою цієї незмінної зброї руйнування — Ради Ліги. По суті економічне питання, воно було передано на вирішення Постійної палати міжнародного правосуддя та розтягнуто на політичну дибу, причому лебідками керували, серед інших, Сальвадор, Куба, Колумбія та Китай — тоді перебували у стані відкритої анархії. Якби Куба чи Сальвадор проголосували інакше, Союз став би доконаним фактом; оскільки жоден з них не проголосував інакше, його було відхилено.

Це розумно чи божевільня? Чи це шлях до об'єднання світу та встановлення вічного миру? Було б розсудливо та чесніше, якби Ліга проголосила: «Австрія — неможлива країна, вона — жебрачка Європи, і якщо їй не дозволять цей Союз, ми повинні зберегти її та виплачувати їй допомогу в мільйони фунтів щороку». Навіть тоді яке право мала б Ліга припускати, що австрійці — гордий народ — хочуть жити в богадільні; адже все, чого вони хотіли, — це самовизначення, і вони все ще хочуть його, але не можуть його отримати, бо вони змушені жити не під урядом, який вони самі обрали, а під корумпованим деспотизмом.

Фактично, Австрії заважають реалізувати свою законну долю, нав'язуючи їй таємну міжнародну поліцейську силу — міжнародну силу грошей, яка не має потреби купувати іноземних найманців; вона завжди може найняти місцевих. Саме таку силу, денаціоналізованого головоріза, єдиним стимулом якого є гроші, прагнуть нав'язати світові Ліга Націй, Рух Нової Співдружності та занепадаючий капіталізм. Якби вони могли це зробити, рано чи пізно результатом стала б катастрофічна революція, яка закінчилася б всесвітнім більшовизмом. Чи це їхня кінцева мета?

Однак, попри це кричуще політичне шахрайство, фашист найбільше заперечує підступну моральну атаку, яка розпочинається під прикриттям димової хмари благочестивих банальностей та істеричного лицемірства проти всього мужнього та духовного в людстві. Честь, доброчесність та віра в щось благородніше, ніж просто життя, мають бути підпорядковані міжнародно-правовому контролю. Але чи є мир чи підтримка миру будь-якою ціною метою життя? Чи немає нічого в цьому світі дорожчого за життя? Чи люди є виключно тваринами? Разом з Джеймсом Мартіно фашист вважає, що:

«Шанобливе ставлення до людського життя перетворюється на аморальне ідолопоклонство, коли його вважають більш священним, ніж справедливість і право, і коли видовище крові стає жажливим, ніж вигляд спустошливих тираній і торжествуючого лицемірства... ніщо не може бути слабшим чи більш самогубним, ніж те, що люди, які є громадянами держави, заявляють, що, зі свого боку, вони мають намір ставити життя вище за справедливість. І якщо настане день, коли нації задовольняться тим, що передають кожен спір, яким би не було його походження, на рішення суду, можливо, це не означає, що світ став кращим, а те, що люди стали підлішими та нікчемнішими, тому що більше немає нічого, що вони цінують дорожче за життя».

Жити – це прагнення природи; але жити праведно, тобто відповідно до наших найглибших переконань, – це, безумовно, основа всієї моралі та релігії. Чи може людина, яка вірить, що вона відображає волю Бога, представити свою віру на суд поліцейського суду? «Жити небезпечно» тому здається благороднішим і праведнішим девізом життя, ніж

«Безпека понад усе», яке, будучи застосоване до серця людини, не може досягти жодної іншої мети, окрім виведення раси дедуховних євнухів.

Таким чином, у філософії фашизму життя розглядається як засіб для досягнення мети, а не як сама мета. Індивід смертний, але держава, не лише маса індивідів, а й те, що є благородним, натхненним та надихаючим у їхній історії, двома словами — національна духовність, безсмертна та нескінченно величнша. Саме для цього кожна людина повинна жити, не лише для того, щоб підтримувати її, а й щоб підтримувати її своїм життям, думками та діями. Це боротьба за те, що має бути зроблено, а не просто відбивання часу на досягнутому. Якщо в цьому дусі ще є щось від активності дикого кабана, то хвала небесам, що ще немає нічого від інерції фермерської свині.

Завдяки цьому динамізму, цій сутнісній мужності, фашизм виступає за мир, проте він не боїться війни, бо все, чого він боїться, це бездіяльне життя. Тому кредо фашиста щодо миру та війни звучить так:

Законною метою війни є досконаліший мир, бо війна — це хірургічний інструмент.

Законним об'єктом миру є досконаліша людина, бо мир — це творчий інструмент.

А законним об'єктом прагнення людини є досконаліший світ, бо людина — це божественний інструмент.

Як він перетворює це кредо на дію, бо без діяльності не може бути відродження? проблему, яку я зараз розгляну.

Історію міжусобиць можна розділити на дві великі категорії — внутрішні революції та зовнішні війни; перша спричинила другу, а друга — першу. Тепер я розгляну їх по черзі.

Фашист каже ось що: міжнародне невдоволення — це лише сума незліченних національних невдовольень. Якщо порівняти світ з будинком, то через те, що його цегла та розчин гнилі, його фундаменти постійно просідають, а стіни руйнуються. Тому перша проблема у встановленні творчого світового миру полягає в тому, щоб кожна нація навела лад у своєму власному будинку; бо доки нації перебувають у стані внутрішньої гнилі, щойно криза стане неминучою, їхні відповідні політики намагатимуться зберегти свою владу, спрямовуючи невдоволення назовні, тобто від дому до зовнішніх справ. Це найдавніший і найпевніший шлях до війни.

Чудовим прикладом цього є післявоєнна Франція. Її система правління вкрай корумпована, тож що роблять її політики? Щоб відвернути увагу народу, вони голосно проголошують, що Франція в небезпеці, і гіпнотизують народ словом «безпека». Якби можна було захистити Францію від будь-якої форми нападу, чи були б французькі політики вдячні? Ні, вони б жажнулися, бо зрозуміли б, що оскільки людям тоді не було б чого боятися іноземної війни, вони б звернули свою увагу на внутрішні реформи та революцію. «Безпека» насправді не є щитом, який тримають проти Німеччини, а куленепробивним панциром, під яким повзають Ставиські.

Хоча майже в кожній країні причина невдоволення має економічне походження, її вияв, як і має бути, є моральним. Бідність породжує не лише злидні, а й відчуття несправедливості. Те, що в епоху потенційного достатку все ще існує реальна та надмірна бідність, здається злочином, а коли уряд розглядають як збірку гангстерів, страждаюча та мисляча людина починає вірити у своє право повалити його. Це фундаментальна причина всіх соціальних революцій. Відмова у справедливій частці виробництва через застарілу систему розподілу — це не що інше, як пограбування. Якщо грабіжник проникає до вашого будинку та загрожує вашому життю, ви маєте право захистити його.

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

навіть за рахунок власних збитків. Зневірена людина дивиться на політичне вбивство з подібного ракурсу, і коли вона усвідомлює, що саме фінансист використовує політика як посередника між ним та тим, що він вважає своєю законною часткою багатства, ми можемо очікувати першого спаду, який коли-небудь траплявся в історії банкірів.

Фашист каже: чому вирішувати цю проблему фінансової анархії соціальною анархією? Чому б натомість не вирішити її економічною реорганізацією? Бідність і, як наслідок, революція створюються нерівномірним розподілом багатства, гнилою системою фінансів, скороченням заробітної плати, зростанням цін і загальним зниженням рівня життя; чому б тоді не організувати національну промисловість так, щоб вона могла контролювати себе, виражати себе та реформувати себе? Це не соціалізм, в якому держава контролює працю, бо контроль над промисловістю, про який тут йдеться, здійснюється тими, хто створює та підтримує робочу силу. Це фактично найчистіша форма кооперативної демократії, яку політичні демократії ніколи не намагалися реалізувати. Цей контроль фашист має намір встановити за допомогою корпоративної держави. Промисловість буде розділена на самоврядні групи, кожна з яких обиратиме промислову корпорацію, що складається з роботодавців, робітників та споживачів. У такій організації класова боротьба, страйки та локауті не знайдуть місця. Замість боротьби за підвищення заробітної плати, метою буде підвищення рівня життя, оскільки наука та промисловість збільшують виробничі потужності. Що це означає? Ця експлуатація буде замінена організацією, і буде створено нове соціальне утворення.

Після встановлення добробуту наступним кроком є вдихання духу нового життя в економічний пил. Як людина частково фізична, частково моральна та частково інтелектуальна, так само і суспільство людей частково економічне, частково культурне та частково політичне. Отже, як і в самій людині, економічні фактори слід групувати в органи та кінцівки; так само культурні фактори повинні бути майже повністю залишені окремим особам, а політичні повинні мати владу над усім. Під цим я маю на увазі, що основна діяльність політики полягатиме в регулюванні відносин між окремими особами та між групами, а також в управлінні цими органами та кінцівками, національними службами, які вони можуть контролювати тільки вони.

З цього ми можемо зробити наступний висновок: що приватне життя окремих осіб буде максимально вільним; що процвітання груп працівників залежатиме від організації відповідно до функцій, а що управління цілим здійснюватиметься людьми з високим інтелектом, знаннями та досвідом. Іншими словами: культурне життя є індивідуальним, економічне — колективним, а політичне — директивним та авторитарним. Коли ці три групи діяльності — самовираження, групове вираження та національне вираження — працюють разом, це призведе до найвищої економії культурного, економічного та політичного життя. Ця економіка є справжньою свободою, а свобода від невдоволення є основою національного миру.

Тепер я перейду до другої половини проблеми війни, тобто від національних революцій до іноземні війни, і тут ми знову виявляємо, що справжній мир має бути встановлений на економічній основі.

Що є основою сьогодні? Анархія золота, наріжний камінь існуючих міжнародних та національних валютних систем. Щоб отримати золото або встановити золоті валюти, країни повинні мати активні «сприятливі» торговельні баланси. Ті, хто досягає успіху в цьому, можуть або видобувати золото у країн з «несприятливими» балансами, або змушувати їх позичати різницю у формі позики. Як каже один автор з цього питання: «Замість того, щоб торгувати товарами та послугами для своєї взаємної вигоди, країни змушені боротися зубами й кігтями за «сприятливі» баланси, тобто золото, під загрозою опинитися в принизливому та жалюгідному становищі, будучи заставними у своїх успішних конкурентів». Це прямий шлях до війни, тому що, як я вже зазначав, крім відмови, тільки війна може скасувати це рабство. *****конвертер електронних книг ДЕМО Водяні знаки*****

Очевидно, що вирішення цієї проблеми полягає у відмові від золота як міри багатства та базуванні валюти на реальному багатстві, не на одному товарі, який можна контролювати, а на всіх товарах з ринковою вартістю. Тоді експорт доведеться оплачувати імпортом, інакше він стане подарунком для країни, яка його отримує. Як зазначає вищезгаданий автор: Субсидований державою експорт тоді стане безцільним. Тарифи, оскільки вони виключають імпорт, будуть тією ж мірою перешкоджати експорту. Обмін буде незмінно фіксованим, що усуне спекулянта, а страх перед лихварем зникне.

Я не можу тут вдаватися в подробиці того, як слід ліквідувати існуючу фінансову анархію; але очевидно, що в демократичних урядах, влада яких залежить від інтересів та упереджень золото-стандартних фінансів, рішенням може бути не що інше, як катастрофа. Подивіться на механізм, що існує в цій країні, який був би покликаний провести таку складну реформу. Прем'єр-міністр повинен передати проблему на розгляд Кабінету міністрів, а Кабінет міністрів – на розгляд Парламентської партії, а якщо до влади прийде Лейбористський уряд, то Парламентська партія повинна передати її на розгляд Конгресу профспілок та Конференції Лейбористської партії, тоді як за всіма цими зборами стоять зацікавлені сторони.

За фашистського уряду, після того, як експерти розглянуть питання, прем'єр-міністр скаже «так» чи «ні». Якщо «так», то захід стане законом. А якщо інші країни будуть зацікавлені, що навряд чи не станеться, якщо вони перебувають під фашистським керівництвом, то механізм прийняття рішень залишається тим самим, що дозволяє швидко досягти згоди.

Якщо погодитися, заради аргументації, що ця фундаментальна причина війни усунута, то залишається те, що можна назвати біологічною причиною, а саме, перенаселення, на яке жодне економічне перебудування не може безпосередньо вплинути; оскільки воно знаходиться поза контролем уряду.

У країнах з високим рівнем життя ця проблема вирішується автоматично зниженням народжуваності. Але в країнах з низьким рівнем, тобто в країнах, де промислова цивілізація не повністю розвинена, протягом багатьох років можна очікувати зростання народжуваності. Звертаючись до світової статистики, ми виявляємо, що в той час як у Західній Європі приріст населення знижується, у Східній – ні, тоді як у Росії та на величезних просторах Азії є місце для сотень мільйонів людей. Якщо Азія стане індустріалізованою за тими принципами, які зараз встановлюються в Росії, мало хто сумнівається, що ці сотні мільйонів народяться, і що настане час, коли перенаселення змусить її розширитися на захід. Що це означає? Ніщо інше, як міжконтинентальна війна між Азією та Європою. Щоб підготуватися до цієї війни, європейські нації повинні припинити свої внутрішні сварки та об'єднатися, а об'єднатися вони ніколи не зможуть, доки їх розділятимуть економічні та фінансові невдоволення. Якщо східноєвропейські нації не можуть знайти місця для свого зростаючого населення в межах своїх кордонів, то з двох зол менше – їхня експансія має здійснюватися на схід, а не на захід. Таке розширення не лише відбуватиметься вздовж лінії найменшого опору населення, але й буде спрямоване в бік, а не від найбільшої воєнної загрози, яка коли-небудь може загрожувати західній цивілізації.

З цього короткого екскурсу в майбутні можливості ми бачимо, і я думаю, остаточно, що проблему війни не можна вирішити мирними пактами та багатослівними конвенціями. Це реальна та активна проблема, частину якої можна вирішити організацією, а частину — захистити лише об'єднаною та військово потужною Європою.

Оскільки очевидно неможливо, щоб навіть коли фашизм прийде до влади в цій країні, він одноосібно контролював долі Європи, найважливішою військовою проблемою, яка стоїть перед нами, є безпека та оборона нашої Імперії. Ми тут, на власній землі та в певних межах...

визначені межі можемо будувати як завгодно. Це означає лідерство та дії.

Оскільки в цивілізованій країні матеріальною основою всієї військової могутності є економічне багатство, першою проблемою імперської безпеки є розвиток Імперії. Однак можна сказати, що оскільки Домініони сьогодні є автономними самоврядними націями, жодному місцевому уряду, фашистському чи іншому, неможливо виконати це завдання. Якщо передбачається примус, то фашист повністю погоджується. Але для нього примус абсолютно зайвий, оскільки, будучи реалістом, він вважає, що оскільки розвиток залежатиме від співпраці, то, у свою чергу, співпраця має ґрунтуватися на власних інтересах.

Немає сенсу говорити про кровне братерство та традиційні зв'язки, бо це загальноприйняті факти, і ніхто не сумнівається в їхній об'єднуючій силі; крім того, вони знаходяться поза матеріальною сферою і тому не входять до економічного питання. Що дійсно корисно, так це припустити, що самодостатня імперія означає не лише більш процвітаючу імперію, а й більш безпечну імперію, бо в єдності націй вона становитиме настільки потужний інструмент миру, що практично заборонятиме війну. Для самодостатньої імперії війни, крім тих, що виникають через перенаселення та перебувають поза політичним контролем, є шкідливими. Отже, для імперії вигідно підтримувати світовий мир. Тому для неї вигідно, щоб усі її частини співпрацювали економічно. Це може означати втрату іноземних інвестицій; але незабаром ця втрата буде повністю компенсована постійно зростаючим добробутом.

Захист цього процвітання безпосередньо підводить нас до проблеми оборони. Де лежить сила для оборони? По-перше, у британському флоті, оскільки протягом багатьох років домініони не зможуть створювати та утримувати потужні військові флоти. По-друге, у ВПС та армії.

Що стосується третього з цих оборонних інструментів, оскільки сучасні, тобто механізовані, армії є саме тим типом, який нам потрібен, то перед Домініонами постане та сама проблема вартості, з якою вони стикаються під час будівництва сучасних флотів. Але що стосується другого, Повітряних сил, то тут розгортається зовсім інша історія, оскільки Домініони, що охоплюють величезні простори землі, є природними розсадниками цивільної авіації, а цивільна авіація є основою військової повітряної могутності.

Отже, проблема вирішується наступним чином: Велика Британія повинна, перш за все, нести відповідальність за внутрішню протиповітряну оборону, а потім імперську відповідальність за всі морські комунікації та за утримання невеликої, але потужної механізованої армії, яка у війні діятиме за принципом імперської пожежної бригади. У свою чергу, домініони повинні нести відповідальність за власну протиповітряну оборону, а отже, створити сильні та ефективні повітряні сили.

За наявності таких сил проблема вирішується питанням співпраці, і для її вирішення є два основні фактори, а саме: створення мережі захищених посадкових майданчиків, подібних за призначенням до нашої існуючої мережі захищених вугільних станцій, та створення Імперської повітряної ради, яка може консультувати країни Імперії з питань протиповітряної оборони та розвитку повітряних сил.

Хоча, якщо наша Імперія має вижити, це наша найважливіша проблема, наша найнагальніша — реорганізувати та переозброїти наші бойові сили. З моменту закінчення війни низка невпевнених урядів довела їх до стану безсилля. Наш військово-морський стандарт двох держав був забутий, і сьогодні нам небезпечно не вистачає крейсерів, есмінів та підводних човнів. Що стосується останньої згаданої зброї, ми тепер у владі Франції. Наша армія скоротилася за розмірами та ефективністю, і хоча брак коней змусив нас частково моторизуватися, надлишок архаїчних мізків підтримував у ній таку непотрібну масу...

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

піхота, що це не що інше, як надзвичайно дорога поліція. Тим часом Королівські ВПС опустилися з першого на шосте місце серед повітряних сил світу.

Фашист нічого з цим не потерпить. Його не хвилюють стандарти влади та емоційні обмеження. Він реаліст і каже: «Якщо мені доведеться жити, як я живу і мушу жити, у таборі шахтарів часів золотої лихоманки, я маю намір носити зброю на поясі».

Його погляди такі:

Нам потрібно захищати десятки тисяч миль морських шляхів, і для того, щоб захистити їх не від усіх, а від найімовірніших нападів, нам потрібен флот, який у всіх відношеннях відповідає цій меті.

У нас армія дев'ятнадцятого століття; натомість у нас має бути армія двадцятого століття. Не армія, зважена тоннами людської плоті, а виміряна механічною ударною силою: мало людей і більше машин, бо це вік машин, а не вік м'язів.

Ми хочемо і будемо мати Повітряні сили, які зможуть захистити нас, будучи настільки потужними, що будь-хто Ворог, який перебуває в межах ефективної досяжності, багато разів подумає, перш ніж атакувати нас.

Зрештою, ми хочемо стратегічне Міністерство оборони, яке може планувати та розробляти плани для трьох видів оборони так, ніби вони є однією об'єднаною службою. Тобто ми хочемо оборонної автократії в мирний час, бо знаємо, що під час війни ніщо, крім автократії, не буде і не може спрямовувати стратегію цілеспрямовано.

Якщо інші країни проголошуватимуть, що ця наша страховка від війни та наша гарантія перемоги під час війни є милітаристськими, нехай вони так і роблять. Хоча ми не прагнемо гонки озброєнь, ми не маємо наміру наступного разу, коли на нас нападуть, опинитися в такому становищі, що нас змусять швидко тікати від озброєння нашого ворога. Ми воліємо відкрито та прямо дивитися фактам в очі, замість того, щоб сліпо кліпати на них.

Гадаю, що я розглянув найважливіші проблеми, що стоять перед нами щодо війни та її підготовки, і чітко дав зрозуміти, що різниця між світоглядом фашиста та більшості інших людей полягає в наступному: хоча вони вважають війну неминучою або запобіжною за будь-яких обставин, він вважає війну необхідною або непотрібною, залежно від мирних умов. Фактично, ця різниця ідентична тій, що відділяє алхіміка від науковця.

Війна — це реальність, і до неї слід ставитися відповідно. Зрозуміло, що після останньої війни люди звернулися до ідеалізму, хоча б для зміни атмосфери. Також зрозуміло, що всі уряди, які покладаються на громадську думку, за своєю природою змушені підливати олію в бурхливу воду. Це факти, які не можна заперечити; проте це не означає, що це факти, які не можна змінити. Хоча фашист не хоче війни, оскільки війна є мірою невдоволення миром, а отже, мірою урядової невдачі, він не кидається в іншу крайність і не покладається на політичні фокуси та махінації.

Більше того, він не вірить, що зараз воєнна епоха, і вважає, що це переконання підтверджується тим фактом, що уряди ніколи не перестають говорити про війну. Як це можливо? Тому що в національному житті є лише дві великі категорії проблем: одна внутрішня, а інша зовнішня — внутрішні та зовнішні справи. Якщо ви не хочете, щоб люди розглядали першу, зосередьте свою увагу на другій. Цей трюк, властивий кожному фокуснику, є рушійною силою демократичної політики.

Він вважає, що проблема війни є науковою, а не емоційною: потрібно виявити її причини, ізолювати вірус і створити антитоксин замість балаканини. Як і зараз, і зараз...

*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія Водяні знаки*****

Здавалося б, що протягом деякого часу ніщо, окрім повсюдного високого рівня життя, не усуне війни, що виникають через перенаселення, фашист вважає, що збройні сили будуть потрібні, і що, отже, ефективні збройні сили виявляться більш корисними та економічними, ніж застарілі. Хоча на людину впливають традиції, а мужні традиції мають найбільшу цінність на війні, зброя, очевидно, не може бути такою. Тому фашист не змішує почуття з гарматними ядрами.

Хоча об'єднана Європа — це великий ідеал, який фашисти вітають і вважають можливим під фашистським контролем, оскільки всі уряди тоді взаємодіятимуть один з одним через організовану систему, найважливішим фактом сьогодні є те, що єдиною справжньою лігою націй у світі є Британська імперія. Отже, ось наша справжня відправна точка на шляху до творчого миру. Відправна точка, яка охоплює приблизно чверть земної кулі та охоплює чверть її жителів. Мир у наших руках, якби ми тільки сприйняли його реалістично. Чи збираємося ми, як нація, після століть праці, тепер зіскочити з ладу і стати натовпом відсталих? Фашист відповідає «Ні»; звідси його гасло — «Вперед».

Вперед у фашизм, Освальд Мослі

Ф Пропаганда ASCIST стала невід'ємною частиною нашого національного життя. Два роки праці та самопожертви принесли своєю нагородою визнання цього Руху народом як патріотичної, революційної та суто британської сили.

Британський робітник нарешті зміг ототожнити свою природну любов до країни зі своєю праведне та необхідне бажання докорінного покращення своїх умов.

Імперіаліст, який раніше не замислювався про злидні та потреби, що гнобили мільйони його власного народу, зміг зрозуміти, що для безробіття та бідності немає ні виправдання, ні пом'якшення в цю сучасну наукову епоху.

Третій рік життя нашого Руху став свідком безпрецедентних перемог у пропаганді; але його найбільшим досягненням стало створення наукової та цілком надійної організації, без якої жодна пропаганда не може дати результатів тривалої цінності.

Органічна структура Руху в цілому зараз складається з майже 500 районних формувань, які перебувають у процесі організації відповідно до парламентських округів, і всі вони взаємопов'язані та об'єднані організацією, що спирається на діяльність чорношорочників. Побудова цієї цілком надійної машини справді є ще більш вражаючою, оскільки вона не поглинула стільки енергії Руху, щоб зашкодити пропаганді. Навпаки, вона зробила величезний внесок в успіх двох найбільших пропагандистських операцій у сучасній британській історії. Нині відома кампанія «Займайся справами Британії» підняла опір народу безглузді війни в міру, яку все повніше оцінюють день у день, оскільки політики відступають від фантастичної та пихатої позиції, яку вони займали, коли, не знаючи про нашу пропагандистську силу, вперше розглядали використання військової та морської сили в суперечці, яку неможливо...

турбують нас.

Друга велика операція запам'ятається під девізом «Наступного разу фашизм». Протягом нещодавньої виборчої кампанії наш Рух проводив стільки зустрічей, скільки могла організувати будь-яка зі старих партій. Наші зустрічі, як правило, були заповнені вщент, їхні ж часто були майже порожніми. Наші зустрічі були, майже без винятку, мирними та організованими; їхні дуже часто характеризувалися сценами хуліганства та насильства, що не було б дозволено на жодному фашистському мітингу. Зрештою, ми зберегли свободу слова; вони намагалися її заперечити і самі її втратили.

На наших зборах велика кількість новобранців зараховувалася посеред виборчої боротьби. Ми вірили, що нас почують з цікавістю; що нас не змусять замовкнути знайомі нам східні підлі люди; але що маси людей приєднуються до наших лав саме в той час, коли ми відмовилися висувати кандидатів, — це найвища данина мудрості утримання від виборчої боротьби доти, доки ми не зможемо атакувати ворога за допомогою необхідної високотехнічної техніки по всій його розбитій та розколотій лінії фронту.

Отже, наприкінці 1935 року ми можемо розмірковувати про однаковий успіх у пропаганді та організації. Якщо ми ніколи не можемо бути щасливими, поки не завершимо своє завдання, ми всі можемо пишатися кожною годиною роботи, яку ми виконали, кожною маленькою жертвою, яку ми принесли заради справи, яка полягає в *****ebook converter DEMO Watermarks*****

Врятуйте наш народ, об'єднавши все благородне в націоналізмі з усім корисним у соціалізмі.

Озираючись назад, слід визнати, що наш опір єврейському нападу був настільки ж триумфальним, наскільки й необхідним. Оскільки євреї не потерплять, щоб британський рух працював, думав і відчував лише заради Британії, оскільки вони втягнули б нас у катастрофічну боротьбу з великим народом, лідер якого врятував Європу від комунізму, вони опинилися в ситуації, коли їх відкинули назад до постійно зниженої оборони, викликаючи в Британії антисемітські настрої, за які вони самі винні. Ми можемо з гордістю зазначити, що якби наш Рух не мав мужності кинути виклик загрози єврейських міжнародних фінансів та єврейського більшовізму, він би не тільки не виправдав довіри народу: він би уникнув вирішального випробування, з вогню якого він вийшов загартованою сталлю.

Ми радіємо таким випробуванням, бо тільки вони можуть забезпечити непохитність, вірність та готовність наших членів до самопожертви, що є найкращим проявом тієї високої людської якості, викликаній фашистською боротьбою – «сили витримувати».

У наступному році всі зусилля мають бути подвоєні, і кожен рекорд успіху має бути побитий. Тепер ми зобов'язалися боротися на наступних виборах; і це зобов'язання буде виконано величезною роботою зі створення в кількох сотнях виборчих округів виборчих організацій, вищих за ті, що мали старі партії. Завдання це важке; але наше активне членство значно перевищує членство будь-якої зі старих партій.

Тритижнева поїздка, що завершилася безпосередньо перед Різдвом, показала як персонал, так і дух, яких жодна інша сила в Британії не може наслідувати. Офіцери з кожного округу збиралися на районні конференції щовечора та багато разів після обіду. Вони були гідними представниками характерної британської чоловічої статі, яку вони очолюють у своїх місцевостях. Жінки-офіцери також представляли постійно зростаючу силу нашого Руху справжньої британської жіночності. Місцеві проблеми організації та політики розглядалися з пильною увагою до деталей, неможливою на коротких, розпливчастих та похмурих щорічних конференціях старих партій. Національні плани на наступний рік були всебічно та відверто обговорені, і по всій країні вони були сприйняті з обладнаним універсальним ентузіазмом. Понад усе, цей тісний особистий контакт і стосунки підтримувалися навіть під час нинішнього великого зростання Руху, який так яскраво характеризував ранні дні фашистського братерства.

Перед нами Новий рік фашистської сили. Рух, який був достатньо сміливим, щоб сміятися та зневажати узгоджену силу єврейських міжнародних фінансів та пропагандистські ресурси, якими вони володіють; Рух, який успішно кинув виклик «належній владі, Червоному фронту та масивним рядам реакції», більше не може задовольнятися обороною. Подолавши могутні перешкоди, що стоять на нашому шляху, ми тепер повинні працювати над власною перемогою. Масштаби та швидкість цього завоювання повинні залежати від невпинних та цілеспрямованих зусиль кожного члена.

Сила через радість, доктор Роберт Лей

Т Організація «Націонал-соціалісти « Сила через радість» була створена за наказом нашого Лідера, Адольфа Гітлера. Одного дня він покликав мене і сказав: «Я хочу, щоб німецький робітник мав достатньо відпочинку та свят, щоб нерви нації були здоровими; бо неможливо нічого досягти, навіть з державним мистецтвом найвидатнішого генія, якщо нерви нації зруйновані». Моїм обов'язком стало виконати цей наказ Лідера, і в листопаді 1933 року « Сила через радість» виникла. Багато хто, навіть серед моїх найближчих співробітників, не розумів, до чого я прагну, ані того, який намір мав Лідер. Багато хто думав, що це засіб кинути пил в очі робітнику та відвернути його законне прагнення до соціальної справедливості. Інші ж бачили в цьому нове поле діяльності для створення нових установ. Лише деякі усвідомлювали тоді той грандіозний захід, який сьогодні пульсує по всій Німеччині та вже поширюється у світ далеко за межами нашої країни. Здається дивом, коли розмірковуєш про те, як ідея, над якою багато хто сміявся, інші зневажали, опоненти ображали та лаяли, а навіть наші найближчі друзі сприймали її лише з тривогою та побоюваннями, за короткий проміжок часу трохи більше двох років завоювала серця людей і була втілена в життя самими людьми.

Як опис об'єкта, який ми маємо на увазі, назва абсолютно правильна: Націонал-соціалістична спільнота. Сила через радість. Потрібно ретельно розглянути значення кожного окремого слова: Націонал-соціалістична спільнота. Спільнота є її основою, і тут знову ж таки чітко виражається той факт, що тільки спільнота здатна та компетентна бути постачальником радості. У цьому ми, націонал-соціалісти, знову чітко бачимо, що культура та мистецтво пов'язані зі спільнотою нації та раси і не можуть існувати ізольовано у вакуумі. Сила через радість. Мені порадили назвати це «Після роботи». Але я ніколи не був прихильником наслідування, завжди вважаючи за потрібне побачити, чи не можна створити щось самому.

«Дополаворо» молодій Італії, безумовно, може показати великі результати; це, безсумнівно, велике досягнення. Але воно не зовсім відповідає меті, яку ми маємо на увазі. Це нейтральний вислів, який не передає ні нашого бажання, ні того, що наказав Вождь. Вождь сказав: «Я хочу мати сильну націю: стежте, щоб темп роботи, який раціоналізація та весь хід подій у будь-якому разі зробили безглуздим, врівноважувався відпочинком та святами, які отримують ці люди; і стежте, щоб нерви людей не були зіпсовані». Наказ Вождя полягав у тому, щоб дати нації силу, і водночас він показав, як цю силу можна здобути: через відпочинок, через свята, через радість.

«Сила через радість» – це, мабуть, найкоротший і найстисліший вираз усієї мети націонал-соціалізму. Це втілення життєвого світогляду, який націонал-соціалізм дав Німеччині; він виражає те позитивне ставлення до життя, яке пульсує в нас і яке замінює заперечення життя, яке домінувало в нашій нації в минулому столітті. Бо те, що ми бачили в минулому в кожному шарі життя, те, що характеризувало всі наші зниклі партії, було запереченням життя!

Ми, націонал-соціалісти, не хочемо думати про життя як про подорож земною юдолею сліз, як про постійну підготовку до кращого Потойбіччя. Ми хочемо зробити життя — і особливо життя наших найбідніших співвітчизників-німців — якомога прекраснішим і яскравішим. Ми віримо, що це наше життя гідне того, щоб його прожити; і ми віримо, що наш Господь Бог не створив множинність нашого життя для того, щоб знову залишити його на вічне знищення та загибель. Усі, хто вірить, що своїм життям і справами вони мають виконати святую місію в цьому світі, всі, хто сповнений цієї віри, у глибині душі є націонал-соціалістами.

Тому нам потрібна сила для боротьби. Наше життя не сповнене багатствами раю; для нас головне — це боротьба. Життя — це боротьба, а боротьба — це життя. Ми не знаємо кінця, де одні у вічному бездіяльності чекають на власне задоволення, а інші навіки прокляті. У всій вічності ми знаємо лише боротьбу як вираз нашої віри та нашого життя. І для цієї боротьби ми прагнемо дати нашому народові постійне постачання нової сили.

Праця — це справді лише інший вираз боротьби. Кожен наш співвітчизник, чи то робітник, чи селянин, митець, учений чи солдат, у кожному мить перебуває посеред цієї боротьби за існування свого народу та самого себе. А оскільки ця боротьба поглинає нерви, речовини, людина потребує засобів для цієї боротьби, а отже, і поповнення цих засобів та оновлення своїх сил. Отже, відпочинок і свята є для нас внутрішньою необхідністю.

Якось мене запитав один видатний іноземний дослідник соціальної економіки: «Яке ваше ставлення до питання відпусток? Чи встановите ви в Німеччині законом розмір відпусток і водночас законом регулюватимете розмір оплати?» Я відповів: «Ми не просто потерпимо загальне запровадження відпусток, а зробимо їх юридично обов'язковими, бо це відповідає нашим вимогам». «Але вибачте, — сказав він, — у кожній країні роботодавці борються проти своїх працівників, а ви в Німеччині стверджуєте, що навіть роботодавці поступово почнуть вимагати цих відпусток?» «Так, недалекий той час, коли найпалкішими поборниками відпусток та відпочинку будуть не робітники, а роботодавці».

Націонал-соціалізм — це перемога розуму над нерозумом, і цілком розумно, що виснажена та виснажена людина повинна перетворюватися на щось нове, щоб мати змогу виконувати свою майбутню роботу набагато краще. Це означає, що відпустки стають вимогою здорового, розумного глузду. Ми вимагаємо відпусток не з жалю, а усвідомлюючи той факт, що вони ще більше збільшать продуктивну силу нашого народу. Роботодавець не має жодної переваги в тому, що на нього працює втомлена та виснажена людина; така людина просто витрачає енергію, поки машини продовжують працювати, споживають енергію, коштують грошей та зношуються. Людина також перестає бути продуктивною, так що роботодавець зазнає подвійних втрат: він не тільки платить заробітну плату за знижену продуктивність, але й платить за енергію та потужність невикористаної машини. З іншого боку, якщо людина свіжа, роботодавець легко відшкодує різницю, спричинену відпустками, за які він заплатив. І роботодавець побачить, що його баланс не стане дебетовим, а навпаки, покаже покращення в кредитовому напрямку; він побачить, що виграв і він, і працівник.

Для націонал-соціалізму справді характерно те, що він не робить нічого на користь лише однієї сторони. Якби ми робили щось, що допомагало б лише робітнику і водночас шкодило б роботодавцю, це не було б користю для нації в цілому; річ є хорошою для окремої людини, якщо вона є доброю для німецького народу в цілому, і для німецького народу добре, щоб люди мали відпочинок та канікули. Ми часто мали досвід, і це так і сьогодні, чуючи, як людина каже: «Я хотів би мати вісім вихідних; дайте мені мої гроші; але я не хочу їхати на відпочинок, я залишуся вдома. Ні, це неправильно; це було б

розкидати гроші на вітер; бо вдома людина не може знайти собі відпочинку. Сама ідея полягає в тому, що його час від часу витягують з горища, де він постійно бачить лише горе та злидні, і відправляють у морську подорож, або в гори, або на Рейн, і він на вісім днів вчиться забувати про робочий світ. Недостатньо того, що проповідують марксистки: «Ми хочемо свят»; щось треба робити зі святами — це Сила через Радість.

Наприкінці першого року я міг сказати, що «Сила через радість» з триумфом підкорила Німеччину. Сьогодні наші досягнення настільки великі, що на них звертають увагу й іноземні країни. Абсолютно незалежно від того, чи виступають вони за Німеччину, чи проти неї, всі за кордоном з цікавістю спостерігають за нашою молодіжною організацією, яка зробила можливим те, що досі вважалося неможливим, мрією протягом багатьох років кожного соціаліста у світі. Ми сподіваємося змусити світ думати про Нову Німеччину інакше, ніж те, у що нас часто намагається переконувати зля преса.

Наприклад, газета «Діаріо да Манха» наводить як приклад зростаючої прихильності світової громадськості; у номері від 12 жовтня 1935 року ми читаємо наступне про морську подорож «Сила через радість»: «Це революція, яку Німеччина, з твердою та дисциплінованою волею свого народу, згуртованого навколо Адольфа Гітлера, готується здійснити. Якими будуть її наслідки та кінцеві результати? Ще зарано їх оцінювати; але одне можна сказати напевно: німецький дух працює над створенням нових життєвих концепцій та вирішенням найневирішених проблем нашого часу». Норвезька газета «Кармой Постен» від 27 вересня 1935 року публікує цікаву дискусію про цінність подорожей «Сила через радість» між норвежцем та паном Рабіновичем. Норвежець пише, посилаючись на ваші описи жадливіх морських подорожей: «...життя на борту під час такої подорожі, мабуть, складне, місця мало, тісно в усіх відношеннях. нісенітниця...» Хочу зазначити, що я особисто брав участь в одній з них і знаю, що це

· Ви точно ніколи не були на борту пароплава «Сила через радість». Не можна. Будь-яка демократична країна, відкинувши за борт будь-яке почуття · яка вам подобається, цілком може пишатися цим. справедливості... організація «Сила через радість».

Я міг би нескінченно продовжувати список подібних дружніх висловлювань у пресі з-за кордону; але одне зрозуміло з суджень усіх, хто серйозно зацікавився нашою організацією, а саме те, що ідея «Сила через радість» утверджується завдяки своїм досягненням, які не зазнають сумніву й в інших країнах.

Тому ми вчинили правильно, здійснивши подорожі до інших країн. Ми продовжимо розпочатим шляхом і в березні цього року ми з нашим флотом «Сила через радість» перетнемо Атлантику до Лісабона та Мадейри. Крім того, починаючи з 1936 року щовесни та щоосені ми здійснюватимемо подорожі на південь. Досвід, який ми отримали під час наших перших атлантичних перетинів до Португалії, був настільки сприятливим, що ми вирішили здійснити вищезгаданий розвиток цих подорожей. Ніхто не може краще представляти нову Німеччину, ніж німецький робітник, який подорожує з «Силою через радість».

Окрім цього, цього року ми здійснимо низку великих спеціальних проектів. Якщо подумати, куди насправді поїхали п'ять мільйонів відпочивальників «Сила через радість» у 1934 та 1935 роках, то виявиться, що з цих п'яти мільйонів понад три мільйони вирушили до прикордонних районів нашої країни. Там вони збудували живу стіну німецького соціалізму. Населення прикордонних земель відвідували брати-німці з усіх куточків Німеччини. І велике товариство, яке саме відрізняє подорожі «Сила через радість» від приватних подорожей, дало цим братам на кордоні нову духовну підтримку. *****конвертер електронних книг DEMO Watermarks*****

Ми продовжимо цю методичну роботу та значно розширимо її. Для досягнення цієї мети ми розпочали велику кампанію та маємо намір знизити і без того низькі ціни на «Сила через радість» ще на 30 відсотків. Коли це було запропоновано, багато експертів хитали головами, вважаючи, що цього ніколи не вдасться досягти. Тепер, після короткого періоду підготовки, я можу сказати, що вже цього року дешевші тарифи будуть доступні для 350 000 відпочивальників, і це без необхідності відхилятися від затверджених тарифів тими, хто надає житло.

Це означає, що для середніх відстаней німецький робітник може поїхати на цілий тиждень відпустки вартістю від 12 до 15 або 16 марок, включаючи проїзд, повний пансіон та проживання, а також колективні заходи будь-якого роду. Це дозволить нам залучити нові верстви робітників, які через своє економічне становище досі не могли взяти участь у подорожі «Сила через радість». Ці нові маси будуть найкращими відпочивальниками, бо вони будуть найщасливішими та найзадоволенишими. Ми повеземо їх у прекрасні прикордонні землі, які водночас найбільше потребують турботи, яку може їм надати націонал-соціалізм.

У всіх заходах руху «Сила через радість», що виходять за межі нашої Вітчизни, ми пам'ятаємо про наших німецьких братів за кордоном. Ми хочемо зробити їх живим мостом, що з'єднає нас з іншими країнами, а наші відпочивальники будуть посланцями дружби, щоб інші країни могли побачити Німеччину такою, якою вона є насправді. І тому ми привеземо до Німеччини наших братів, які проживають за кордоном, та їхніх дітей, які інакше ніколи б не змогли подумати про відвідування Німеччини. Ми використовуватимемо наш флот «Сила через радість» взимку та в перехідний сезон і здійснюватимемо ці подорожі за дуже низькими цінами. У всіх цих починаннях ми не конкуруємо з жодними промисловими установами, оскільки особи, які візьмуть участь у цих подорожах, будуть дуже ретельно відібрані нами. Якщо у людини достатньо грошей, щоб дозволити собі звичайний проїзд до Німеччини, нехай вона подорожує звичайним способом. Ми пропонуємо вищезгадані недорогі послуги для відвідування Німеччини лише тим, хто не перебуває в такому сприятливому становищі.

На завершення своїх зауважень щодо подорожей та відпусток я хотів би торкнутися одного невеликого занепокоєння, яке існує в деяких колах. Загалом, усі захоплені експедиціями «Сила через радість», як наші господарі, так і відпочивальники. Усі сповнені похвали на адресу установи, яка, як було доведено, справді має багато в чому дуже благотворний вплив. Є лише одне зауваження, яке можна почути час від часу: кажуть, що значна частина відпочивальників складається з людей, які могли б поїхати на відпочинок і без нас. Але це заперечення невинуватене. Мої співробітники дослідили склад великої кількості поїздів. Це було легко можливо, оскільки кожен учасник опрацьовується за допомогою спеціальної детальної анкети. Результат дослідження всіх відпочинкових поїздів з чотирьох районів був таким: не менше ніж рівно 50% пасажирів були робітниками, зайнятими в промисловості. Решту складали дрібні працівники, незалежні торговці, люди з приватним достатком, представники вільних професій тощо. Я також можу навести цифри щодо доходів відпочивальників «Сила через радість». Розслідування цих самих поїздів показало, що третина всіх відпочивальників мала дохід менше 100 марок на місяць. Ще третина заробляла щомісяця від 100 до 150 марок. Доходи решти були вищими, але в середньому становили від 150 до 250 марок на місяць. Лише 6% заробляли понад 250 марок. У цій категорії ми знаходимо переважно подружні пари з численними сім'ями, які через важкі тягарі мають право брати участь у подорожах «Сила через радість».

Ми повинні дійти до мети — і все досі вказує на те, що ми її досягнемо —

коли подорож з Берліна до Рюгена з транспортом туди й назад та восьмиденною відпусткою біля моря доступна від 12 марок. Кінцева мета така: відповідно до нинішнього рівня населення Німеччини, ми повинні мати можливість щороку відправляти 14 мільйонів робітників-чоловіків та жінок у рекреаційні подорожі тривалістю від 12 до 14 днів. Існуючі транспортні та житлові можливості абсолютно неадекватні для вирішення цієї проблеми. Сьогодні вони вже досягли межі можливого. Коли ми пророкували це два роки тому, з нас сміялися.

Тому ми негайно розпочнемо будівництво нових житлових приміщень та нових кораблів. Протягом наступних трьох років Німецький робітничий фронт зведе будівлі вартістю 100 мільйонів марок. Серед них буде морська купальня на острові Рюген на 20 000 ліжок та всілякі рекреаційні зручності. Плани та моделі для цього унікального підприємства вже розроблені. Ми завдячуємо ними щедрому наказу нашого лідера, Адольфа Гітлера.

Крім того, ми побудуємо два кораблі, розраховані на 1500 осіб кожен, без масових спалень, усі каюти будуть розраховані на двох або чотирьох осіб, кожна каюта буде оснащена ілюмінатором, а весь корабель буде оснащений палубою неперевершеної місткості. На додаток до двох кораблів, «Der Deutsche» та «Sierra Cordoba», які ми вже маємо, цієї весни ми придбаємо ще чотири кораблі аналогічного розміру. Окрім цих проектів, кількість місць у замських будинках для відпочинку, якими вже володіє Трудовий фронт, буде збільшена до 30 000. Коли через три роки все буде завершено, ми зможемо забезпечити житлом 1,2 мільйона людей у наших власних курортах. Звичайно, вимоги приватного готельного та громадського харчування завжди матимуть привілейований режим. Тож ми будемо наполегливо працювати над досягненням кінцевої мети, доки останній працюючий німець не зможе повною мірою задовольнити свої законні вимоги на відпочинок та канікули.

Серед різних секцій організацій Націонал-соціалістичної громади «Сила через радість» спорт займає особливо важливе місце. Ця посада має чудову, але безмежно важку відповідальність перетворити вільний вечір німецького робітника, проведений у веселій фізичній культурі, на джерело сили, а також відпочинку. Сьогодні, після двох років роботи, ми можемо із задоволенням констатувати, що результат значно перевершив наші очікування. Понад три мільйони людей пройшли 8500 курсів з різних видів спорту (плавання, гімнастика, легка атлетика, лижний спорт тощо), які ми організували. Медичні центри для спортивних, спортивних та спеціальних курсів для тих, хто страждає від фізичних вад, допомагають навіть останнім нашим співвітчизникам. Наші витрильні експедиції у відкритому морі завжди були заброньовані вщерть, і багато заявок довелося відхилити. У цьому напрямку ми також розширимо нашу роботу, і зокрема, здійснюватимемо подорожі з більшим радіусом дії, ніж минулого року. Цієї зими, на момент написання цієї статті, навчальні курси з лижного спорту проводяться в найкрасивіших зимових спортивних районах Німеччини; 35 000 учасників візьмуть участь. У зв'язку з цими курсами доступно 30 000 лижних комплектів екіпіровки «Сила через радість», що складається з лиж з ремінцями, черевиків та прикладів за 35 марок. Ця цифра може здатися високою, проте минулого року у звичайній роздрібній торгівлі було продано 18 000 комплектів екіпіровки. 42 000 відпочивальників «Сила через радість» з ентузіазмом стежили за Олімпійськими іграми в Гарміш-Партенкірхені, яких доставили туди наші поїзди «Сила через радість».

Для незліченної кількості німців це означало здійснення давньої та, здавалося б, нездійсненої мрії; адже в сучасній Німеччині спорт вже не є предметом рекордів, які беруть участь обрані або економічно більш заможні особи, а став національним хобі. Вже не вистачає відповідних місць для тренувань, а приплив до «Сили через радість»

Спортивні курси стабільно підтримуються. Третій рік, згідно з минулим досвідом, знову продемонструє баланс, який доведе, що в Німеччині культивується не лише чемпіонський спорт, а й, зокрема, народне тренування тіла. Ми не заспокоїмося, доки навіть 50- та 60-річні не вважатимуть спорт чи фізичну підготовку щоденною необхідністю.

Новостворений відділ «Сила через радість» для шкільної та народної освіти розпочав свою практичну роботу лише нещодавно. Але за кілька місяців свого існування він уже надав цінну послугу німецькій нації тисячами лекцій-передач, бібліотеками, які зберігають сотні тисяч книг, а також здійснюючи відвідування та екскурсії різного роду.

До року, коли до влади прийшла Націонал-соціалістична партія, мільйони німецьких чоловіків і жінок ніколи не бачили театру зсередини. Їм не лише здавалося цілком природним не ходити до театру, але й через марксистський вплив, якому вони зазнали, мали такий комплекс неповноцінності, що їм навіть здавалося, що ходити туди не відповідає їхньому соціальному становищу. Тут також відбулися фундаментальні зміни. Культурні надбання нації більше не будуть привілеєм власницьких класів. Одна випадково обрана цифра разюче показує надзвичайно значну, з точки зору культурної політики, важливість роботи, виконаної лише у «Великому Берліні»: з 1 грудня 1934 року по 30 листопада 1935 року «Сила через радість» привела до театру понад півтора мільйона робітників Берліна. Хоча ця цифра вражає, ми набагато більше цінуємо її справжню цінність, коли згадаємо, що вона представляє чоловіків і жінок, які ніколи або практично ніколи не ходили до театру. Отже, ці люди є додатковим покровителем театру. Причини, чому вони ніколи раніше не відвідували театр, були переважно економічними. Робітник або службовець із щомісячним доходом від 100 до 200 марок просто не міг сплатити звичайні театральні ціни для себе та своєї дружини.

Завдяки нашим щедрим заходам театр і концертний зал заручилися підтримкою широких мас — мас, які знали про ці установи лише з чуток і ставилися до них з повною байдужістю. Це факт, який не можна ігнорувати, і який, звичайно, має сприятливий вплив на приватні театри, які не відвідує «Сила через радість».

Розслідування, які ми провели на початку 1934 року на заводі Siemens щодо відвідування театрів, підтвердили ці спостереження. Одна чи дві цифри легко це доводять: 87,6% опитаних чоловіків і 81,3% жінок ніколи не бачили опери; 63,8% опитаних чоловіків і 74,2% жінок ніколи не відвідували театр. Оскільки ці запитання ставилися всім працівникам концерну Siemens, незалежно від осіб чи посади, від директора до помічника робітника, можна справедливо стверджувати, що ті члени персоналу заводу, які вже бачили театральні чи оперні постановки, знаходилися серед економічно краще забезпечених груп працівників.

Нещодавні спостереження на різних фабриках показують щасливий результат того, що робітники фізичної праці особливо добре представлені в заходах, організованих програмою «Сила через радість». Проводиться робота з культурної освіти, результати якої будуть помітні пізніше.

Тільки в Берліні сім театрів обслуговують виключно або переважно виставу «Сила через радість»; хоча середня кількість глядачів по всьому Рейху становить від 60% до 70% від кількості наявних місць, театральні постановки «Сили через радість», на щастя, завжди розпродаються задовго до початку. Таку якість вистав навряд чи коли-небудь можна зрівняти з

Німецькі приватні театри.

«Майстер-концерти», що були нещодавно запроваджені рік тому, та «Музичні години», які ми відвідуємо, також користуються великою популярністю. Наші чудові концерти, якими диригують найвідоміші німецькі диригенти, зазвичай розпродаються задовго до початку. Серед відомих оркестрів, які брали участь у концертах, є, серед інших, Берлінський філармонічний оркестр, місцевий оркестр з Берлінського регіону (das Landesorchester Gau Berlin) та оркестр Німецького оперного театру. Дев'ята симфонія Бетховена двічі виконувалася з повним залом.

У музеях робітник досі бачив явно буржуазну установу, яку він принципово не відвідував. Оскільки нам було важко залучити робітника до музею, ми влаштовували тисячі диригентських вечірок. Але крім цього, ми приносили мистецтво на фабрику за допомогою виставок робіт, які проводилися у великих масштабах і з ще більшим успіхом по всьому Рейху. Крім того, контакт з робітниками фізичної праці Німеччини дає художнику сильне натхнення для художньої творчості, що відповідає часу.

Протягом кількох років кожна з більших фабрик матиме домовленості про постійну виставку. Щороку мільйони німців зможуть насолоджуватися роботами німецьких художників. Отже, ми досягли того, що німецький художник потрапив туди, куди стикаються робітничі маси нації, тобто на робочий двір і фабрику; і що за свою працю та за художні скарги, які він приносить робітнику, художник щедро винагороджується стимулом, який його художня творчість отримує від контакту з робітником і машинними відділеннями.

Загалом наші 66 000 заходів «Сила через радість» відвідали 25 мільйонів людей. З нашими кінофургонами ми відвідали самотні села та дивні куточки Німеччини, заховані в лісах та на необроблених землях, щоб хоч раз подарувати нашим братам там жваву зміну та відпочинок від тягара та втоми дня.

Але наша діяльність поширюється ще далі. На тисячах і тисячах заводів протягом багатьох років бруд накопичувався в закутках і щілинах, і ніхто ніколи не думав про те, щоб зробити робоче місце красивим. Люди настільки звикли до брудних, тісних, задушливих робочих приміщень, що їх сприймали як щось само собою зрозуміле.

У цьому, з новою мужністю та енергією, долучився відділ «Краса в роботі». Свіжий вітер пронісся крізь усі фабрики та змів бруд і пил з вікон та з кожного куточка дворів і фабрик. Понад 200 мільйонів марок було витрачено керівниками, дуже часто за допомогою самих працівників заводів, на те, щоб зробити роботу, за ініціативою відділу «Краса в роботі», придатною для людей. Там, де раніше валялися старі мотлохи та сміття, сьогодні є маленькі сади, зелені ділянки, охайні двори, спортивні майданчики, світлі просторі робочі кімнати, басейни, туалети та вбиральні. За останні два роки було створено робочі місця, які приємно бачити. На сьогоднішній день було оброблено приблизно 17 000 фабрик. Поряд з незліченними покращеннями більшого чи меншого значення, було побудовано наступне: 4314 їдалень та кімнат відпочинку для працівників заводу; 1580 декоративних садів; 276 спортивних майданчиків; та 93 басейни.

Ця робота, яку сьогодні виконує «Сила через радість» на фабриках, автоматично впливає на дім німецького робітника. Бо людина, яка звикла до красивого та чистого місця для роботи, почуватиметься комфортно лише в красивому та чистому домі.

Будівництво робочих груп на заводах дуже швидко розвивається. Ідея полягає в тому, щоб зварювати
*****конвертер електронних книг ДЕМО-версія водяних знаків*****

члени НСДАП та її філіальних організацій на заводі разом з найкращими робітниками віком від 18 до 25 років об'єднуються в міцний, незламний блок, щоб навіть у кризові часи, в єдності з лідерами «осередків» та «блоків», підтримувати ідею спільноти.

Крім того, ці робочі групи повинні формувати нові звички на фабриці та надихати на такі заходи, як інспекції та громадські вечори.

Щодо організації «Сила через радість», можна навести такі цифри: Націонал-соціалістична громада «Сила через радість» поділена на 32 регіони, 771 район та 15 051 місцеву групу з такою ж кількістю місцевих наглядачів. До них додаються наглядачі заводів, чия робота знаходиться всередині фабрики, загалом 57 000. Усі ці 75 000 співробітників надають свої послуги безкоштовно «Силі через радість».

У «Силі через радість» працює лише 2547 посадовців, які отримують оклад.

Це могутнє починання, яке протягом перших двох років потребувало субсидування з боку Німецького робітничого фронту, сподіваємося, цього року стане незалежним. Це, мабуть, найвизначніший і найцікавіший факт, особливо якщо врахувати, що сума грошей, мобілізованих і введених в обіг організацією «Сила через радість», перевищує мільйон рейхсмарок, тоді як італійський «Дополаворо» навіть приблизно не досяг цього рівня, а американська організація дозволяла та вечірнього часу потребує дуже значного субсидування; тоді як з усіх марксистських зусиль, які — чи то в старій Німеччині, чи в більшовицькій Росії, чи в промислових країнах Заходу — скрізь повністю зазнали невдачі, націонал-соціалізм на правильному шляху.

Німецька зимова допомога

від Макса Хангера

Т зимова допоміжна робота, започаткована Націонал-соціалістичною партією та з ентузіазмом підтримана всією нацією, стала визнаною установою Третього Рейху та благословенням для багатьох мільйонів нужденних, ослаблених та хворих чоловіків, жінок та дітей.

Хоча держава шляхом прямих дій робить усе можливе для боротьби з безробіттям та подолання скрутного становища, надаючи роботу у широкому масштабі, вона ще не мала достатньо часу, щоб знайти роботу для кожного працездатного чоловіка та жінки, які бажають працювати, хоча вона й здійснила майже неймовірне диво перед обличчям світових торговельних труднощів, скоротивши кількість безробітних протягом трьох років з 7 мільйонів до менш ніж 2 мільйонів. Але, як і кожна сім'я, вона завжди матиме своїх бідних у своєму колі.

Соціальне законодавство та державна допомога зробили і роблять багато для пом'якшення хочуть, але ці інституції не можуть повністю усунути їх.

Саме для того, щоб допомогти всім тим, чиї засоби до існування знаходяться трохи нижче лінії кордону, була створена програма «Зимова допомога». Програма «Зимова допомога» не замінює державну допомогу, а доповнює її.

Коли націонал-соціалізм прийшов до влади 30 січня 1933 року, він зазначив, що держава, як зазначав доктор... Геббельс описав це: «поле руїн», політичний хаос, з порожніми скарбницями та кожною п'ятою людиною, яка отримує допомогу по безробіттю.

Потрібні були мужні серця та залізна воля, щоб опанувати майже безнадійну ситуацію, яку колишні уряди марно намагалися виправити. Те, як вирішувалися ці гігантські проблеми, вже стало історією, але це назавжди запам'ятається як дивовижний приклад сміливого та конструктивного державного управління.

Ядро великої Націонал-соціалістичної асоціації добробуту було сформовано вже навесні 1932 року, але її реальна діяльність розпочалася лише після приходу партії до влади. Перше офіційне засідання асоціації відбулося 6 травня 1933 року, коли у присутності фюрера головний комісар Хільгенфельдт, який був поставлений на чолі організації, оголосив про наказ фюрера, який затверджував Асоціацію як офіційний орган партії для Рейху, уповноважений вирішувати всі питання, що стосуються суспільного добробуту та допомоги.

Асоціацію вперше закликали до дії на день народження фюрера 20 квітня, коли їй доручили розповсюдження продуктових наборів безробітним, та 1 травня, коли вона зробила перший вуличний збір коштів до святкового фонду для дітей.

Влітку того ж року Асоціація отримала виконавчі повноваження для організації Зимової допомоги, запланованої фюрером, і одразу ж розпочала організаційну підготовку до цього великого завдання. 13 вересня фюрер розпочав кампанію, заявивши, що ніхто в Німеччині не повинен страждати від голоду чи холоду взимку, а доктор Геббельс у своєму прощальному слові сказав, що ця зимова робота з допомоги повинна бути проведена разом...

найчистіші та найпорядніші методи, які тільки можна уявити, і що зі співчуття до бідних вся нація повинна щопершої неділі місяця їсти «тушковану страву» та пропонувати різницю у вартості звичайного обіду на допомогу нужденним. Датою початку зимової допомоги було встановлено 1 жовтня, а 16 вересня головний комісар Хільгенфельдт зі штабом із 36 помічників вирушив до офісів, які були надані йому в розпорядженні в будівлі Рейхстагу.

У промові, виголошеній 11 грудня 1935 року, Гільгенфельдт описує деякі труднощі, з якими йому довелося зіткнутися під час організації дорученої йому роботи. З самого початку було зрозуміло, що успіх цієї справи залежить від створення ефективного механізму збору та розподілу пожертв і від залучення всієї нації до активної участі в ній. Тому байдужих і байдужих потрібно було пробудити до вищого почуття громадянськості, а егоїстів — до нового альтруїзму; кожному німцю потрібно було донести, що справжнє товариство ґрунтується на самопожертві та взаємній допомозі. Фюрер, відкриваючи Зимові роботи з допомоги потерпілим, заявив: «Ця велика акція проти голоду та холоду має бути розпочата під девізом: Міжнародна солідарність пролетаріату була зруйнована нами. На її місці ми зведемо живу національну єдність німецького народу».

Хільгенфельдт з самого початку усвідомив, що організація, щоб бути ефективною, повинна бути гнучкою у своєму застосуванні до потреб та адаптуватися до змінних умов фактичної потреби, яку вона мала задовольняти.

«Ніхто не повинен страждати від голоду та холоду!» – це був наказ фюрера, покладений на його довірених послідовників.

Як це було зробити? Потрібно було піклуватися про близько 17 мільйонів людей: майже третину всього населення Німеччини. Дійсно, складне завдання! Однак головний комісар Гільгенфельдт знав, що, перш за все, він може покласти на віддану співпрацю близько 30 000 місцевих осередків партії, але він також знав, що вони не зможуть задовільно функціонувати, якщо заздалегідь не будуть розроблені детальні плани, що охоплюють усі непередбачені обставини.

З цієї причини він залучив до допомоги експертів з фінансів, промисловості та транспорту, а також з торгівлі картоплею, борошном та вугіллям; він також використовував існуючі благодійні установи, від церковних місій, Німецького Червоного Хреста, Корпусу технічної допомоги до невеликої групи ентузіастів-робітників, яких називали «адвентистами». Це була загальна мобілізація всіх сил, навчених та досвідчених у громадській роботі, а також тих, хто був готовий і бажав допомогти як почесні працівники, незалежно від партійної приналежності та соціального статусу.

Кожне місцеве відділення партії по всій країні збирало та зберігало імена всіх осіб, які потребували додаткової допомоги. Зі зростанням обсягів роботи до кожного місцевого відділення було приєднано спеціальну секцію Націонал-соціалістичної асоціації добробуту, де чоловіки та жінки всіх класів працювали разом, маючи єдине бажання заради однієї спільної мети.

Під час організації допомоги необхідно було вивчити та врахувати особливі потреби різних регіонів. Оскільки звички життя в різних районах були різними, навіть у сфері харчування, і оскільки проблемні райони збігалися переважно з густонаселеними промисловими центрами, Асоціація мала вжити заходів для задоволення всіх цих особливих вимог. Ці труднощі найкраще ілюструє конкретний випадок: населення Рейнсько-Вестфальської провінції, наприклад, звикло споживати жовтий сорт картоплі; те саме стосувалося Ессена та Гамбурга; отже, всі білі та червоні сорти картоплі довелося відправляти до інших частин Німеччини, де вони були популярними, особливо до Бадена.

Збір та розподіл картоплі створювали виняткове навантаження на ресурси організації через нерівномірні місцеві потреби населення. Наприклад, до Баварії, яка самозабезпечується картоплею, майже не здійснювалося жодних поставок, тоді як для округу Ессен потрібна була додаткова кількість у розмірі 1,45 мільйона центнерів, а для Саксонії – 0,92 мільйона центнерів. Серед інших міст та округів, які потребували додаткових поставок, були Берлін, Центральна Німеччина, промислові райони Рейнсько-Вестфалії, Баден та деякі частини Вюртемберга. Під час кампанії 1933/34 років було зібрано та розподілено приблизно 60 000 залізничних вагонів картоплі. З цієї кількості лише Берлін щодня отримував від 700 до 800 вагонів. Щомісячний раціон картоплі, що розподілявся, становив близько 30 фунтів на душу населення. Але, оскільки лише близько третини населення отримувало додаткову допомогу, раціон на душу населення, якому фактично надавали допомогу, становив близько 100 фунтів на місяць. Подібні умови панували щодо потреб та розподілу палива.

У деяких районах спалюють переважно дрова, в інших — торф, вугілля або брикети з бурого вугілля. Звичайно, печі та буробурі печі спеціально пристосовані до використовуваного палива. Тому потрібно було подбати про те, щоб кожна місцевість була забезпечена необхідним паливом у достатній кількості. Кількість палива, дозволена для кожного домогосподарства, була розрахована так, щоб її було достатньо для опалення однієї кімнати на всю зиму. Сім'ям з 3 або 4 дітьми виділяли достатньо вугілля для опалення 2 кімнат протягом усієї зими.

Для перевезення всього необхідного палива у 1933/34 роках знадобилося близько 140 000 залізничних вагонів, що становило близько 16% від загальної кількості палива, що використовувалося в Німеччині. Кількість вугілля, що постачалося взимку одній сім'ї з 2 дітьми, становила приблизно 9 центнерів, тоді як кожне домогосподарство в шахтарських районах, де вугілля спалюється більш екстравагантнo, отримувало приблизно 22 центнери за той самий період.

Розподіл вугілля здійснюється місцевими торговцями вугіллям. Особи, які мають право на допомогу, отримують ордери на поставку 1 центнера кожен. Ордери передаються торговцю вугіллям, який потім доставляє вугілля за невелику плату за перевезення. Одержувачі, які не можуть сплатити, отримують вугілля безкоштовно.

Можливо, краще уявлення про масштаби запасів вугілля дасть пояснення, що шахтарям Саарського басейну знадобиться 3 місяці роботи, щоб отримати кількість вугілля, необхідну для проведення зимових рятувальних робіт.

Зимова допомога також включає постачання взуття та одягу. Відрізи матеріалу, що використовуються для одяг становив би загальну довжину циліндрів 5000 миль.

Окрім картоплі, розповсюджуються також інші продукти харчування: рис, борошно, какао, молоко, жири, м'ясо, риба та інші харчові продукти. Також надається безкоштовне харчування, а на Різдво — різдвяні ялинки для молоді. У 1933/34 роках лише в Берліні було розповсюджено 300 000 різдвяних ялинок.

Для збору пожертв, необхідних для придбання всіх цих величезних запасів, використовувалися різні способи: вуличні збори, в яких беруть участь навіть найвищі державні чиновники, благодійні вистави, соціальні заходи, вуличні лотереї, щомісячні збори «з однієї страви рагу», подарунки фунтових посилок з їжею, публічні підписки, спеціальні податки на доходи, приватні збори, вуличний продаж значків тощо.

Ретельність організації найкраще ілюструє метод, за допомогою якого «одна страва-колекції «тушкованого рагу» проводяться в Берліні.

Місто Берлін складається приблизно зі 125 000 будинків; для кожного будинку складається список мешканців, і в кожному будинку звертаються до кожної сім'ї або незалежного мешканця та збирають гроші. Внесок, відповідно до можливостей жертводавця, вноситься ним до списку, який протягом кількох годин повертається до місцевого відділення разом із зібраною сумою. Тільки в Берліні в середньому 140 000 добровольців займаються зимовими допоміжними роботами.

Слід також зазначити, що виготовлення значків та сувенірів, які продаються на вулицях з особливих нагод, забезпечувало роботою та хлібом багатьох безробітних у занедбаних промислових районах. Наприклад, взимку 1933/34 років виробникам у Баварському Лісі, Тюрінгії та Саксонії було розміщено замовлення на суму 4 мільйони марок, і навіть Східна Пруссія з її бурштиновою промисловістю не була забута. На 1934/35 рік вартість цих замовлень була збільшена до 5 мільйонів марок.

Допомога надається всім особам, які мають на це право, незалежно від раси чи національності.

Наприклад, у 1933/34 роках було надано допомогу 69 336 іноземцям, з яких 29 108 були євреями. Тільки в Берліні Зимова допомога опікувалась 13 818 євреями та 8 054 іноземцями. Загальна сума коштів та їх еквівалент, зібраних для Зимової допомоги, становила:

in 1933/34	Mks.	357,136,040.71
in 1934/35		367,425,484.89
in 1935/36		370,000,000.00

Кількість осіб, які отримали допомогу, була такою:

in 1933/34	16,617,681
in 1934/35	13,866,571
in 1935/36	12,923,247

Окремої уваги заслуговує безпрецедентна допомога, яку фермери надали Зимовим рятувальним роботам. Кілька цифр проілюструють це: наприклад, у 1933/34 роках Померанія поставила 841 477 центнерів картоплі.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

Усі вантажі для зимових рятувальних робіт перевозилися Державною залізницею безкоштовно.

У кампанії 1933/34 років внесок Державних залізниць у цьому зв'язку склав 14 672 957 вантажних марок, тоді як загальна вага перевезень становила 59 025 995 центнерів.

Кількість почесних помічників, залучених до Зимових робіт з допомоги, сягала в середньому 1,5 мільйона щороку, тоді як в адміністрації цієї організації працювала така кількість чиновників, клерків тощо:

in 1933/34	4,116
------------	-------

in 1934/35	5,398
------------	-------

in 1935/36	about the same number
------------	-----------------------

Загальні витрати на адміністрування становлять трохи менше 1% від загальних надходжень.

Фюрер і рейхсканцлер Адольф Гітлер, приймаючи 27 травня минулого року головного комісара Гільгенфельдта разом з його головними працівниками, висловив свою високу оцінку роботі, виконаній організацією, і коли він завершив словами, що «Зимова допомога — це унікальний історичний подвиг соціальної роботи», він лише висловив почуття кожного справжнього німця щодо цих великих національних зусиль взаємної доброї волі та особистої жертви.